TESS GERRITSEN
FRICA
Quality
Books

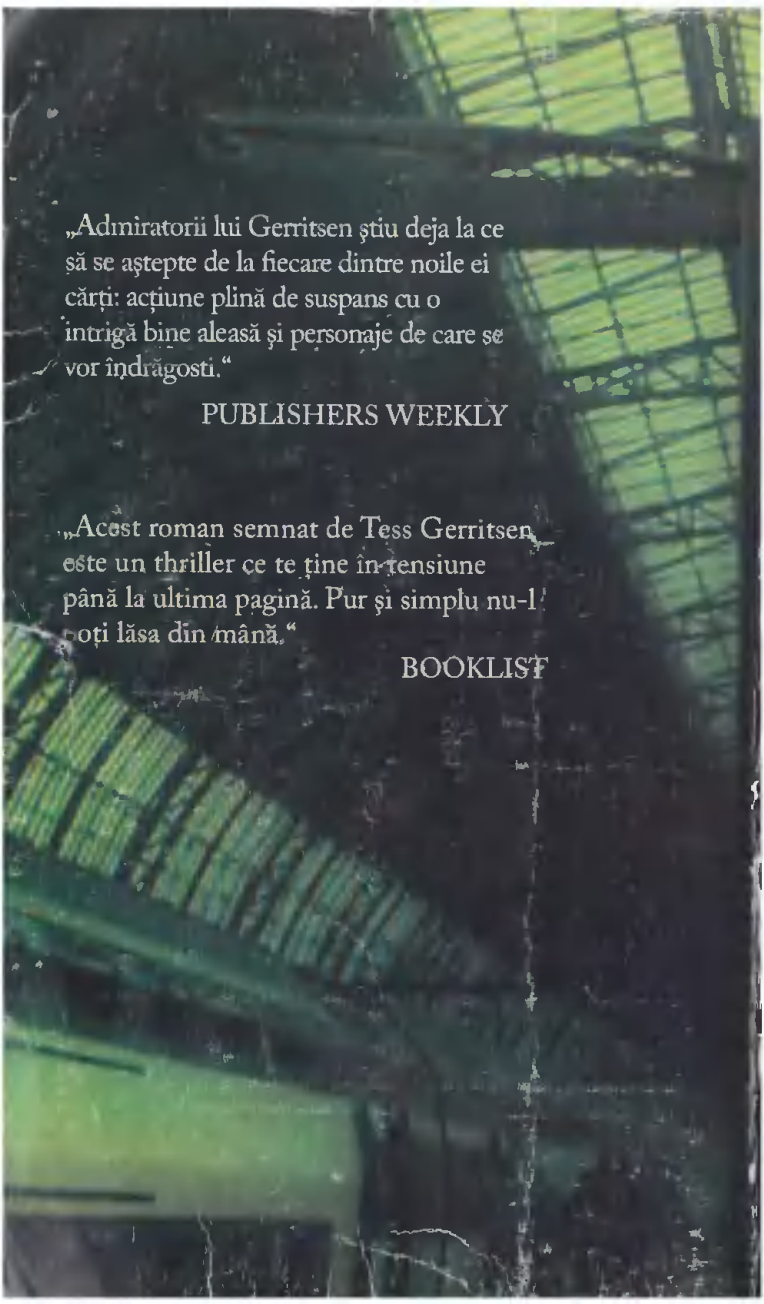

„Admiratorii lui Gerritsen știu deja la ce să se aștepte de la fiecare dintre noile ei cărți: acțiune plină de suspans cu o intrigă bine aleasă și personaje de care se vor îndrăgosti."

PUBLISHERS WEEKLY

„Acest roman semnat de Tess Gerritsen este un thriller ce te ține în tensiune până la ultima pagină. Pur și simplu nu-l poți lăsa din mână."

BOOKLIST

La două luni de la căsătorie, Sarah Fontaine primește o veste îngrozitoare: soțul ei a murit în circumstanțe suspecte. Ea nu se poate împăca însă cu acest gând și pornește în căutarea adevărului, ajutată fiind de Nick O'Hara, un funcționar din cadrul Departamentului de Stat. Sarah se pomenește în mijlocul unei complicate afaceri de spionaj, încercând cu disperare să scape de un asasin aflat în permanență pe urmele ei.

Quality Books

www.qualitybooks.ro

ISBN 978-973-88176-8-4

TESS GERRITSEN

FRICA

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GERRITSEN, TESS
Frica / Tess Gerritsen ; trad. din lb. eng.: Alexandra Popescu. - București : Quality Books, 2007
ISBN (13) 978-973-88176-5-4

I. Popescu, Alexandra (trad.)

821.111-31=135.1

Blondi

TESS GERRITSEN
CALL AFTER MIDNIGHT
Copyright: © 1987 by Tess Gerritsen
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.a.r.l..

All characters in this book are fictious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is puerly coincidential.

® and TM are trademarks of Harlequin Enterprisis and/or its affiliated companies, used under license

© Quality Books, 2007, pentru versiunea în limba ro; ediție a fost publicată cu permisiunea Harlequin Books.

Coperta: Nicolae Vasilescu
Redactor: Marian Bolea
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Pentru Jacob, care mi-a fost mereu alături

Personajele principale

NICHOLAS O'HARA	Un singuratic care judecă după propriile reguli.
SARAH FONTAINE	O femeie care se întreba dacă soțul ei era încă în viață sau murise?
SIMON DANCE	Sau, mai degrabă, Geoffrey Fontaine?
MAGUL	Un criminal de talie internațională, un om fără chip.
KRONEN	Un terorist al cărui talent era torturarea femeilor.
RAY POTTER	Omul care avea motive întemeiate să îl urască pe O'Hara.
EVE FONTAINE	Femeia care făcuse o singură greșeală, și aceasta fatală.
HELGA STEINBERG	Spioană între două vârste, veșnic pe fugă.
JONATHAN VAN DAM	Agentul CIA care ascundea un secret sumbru.

Prolog

Berlin

Nu e nevoie să presezi decât douăzeci de secunde pe artera carotidă pentru a aduce un om în stare de inconştienţă. Două minute, şi moartea este inevitabilă. Simon Dance nu avea nevoie de specializare în medicină pentru a cunoaşte aceste lucruri: le ştia din proprie experienţă. Ştia, de asemenea, că garoul trebuie strâns perfect. Dacă se întâmpla să nu fie suficient de bine întinsă coarda, dacă măcar o picătură de sânge reuşea să îşi croiască drum spre creierul victimei, lupta avea să se prelungească. Şi asta nu făcea decât să îngreuneze procesul, transformându-l într-un joc periculos. Şi nu este nimic mai sălbatic decât un om pe moarte.

Ghemuit în întuneric, Dance înfăşură garoul de două ori în jurul pumnului, apoi aruncă o privire spre cadranul luminos al ceasului de la mână. Trecuseră două ore de când intrusul stinsese luminile. În mod evident, asasinul său era un tip precaut, care voia să se asigure că Dance doarme adânc. Un profesionist ar şti că primele două ore de somn sunt cele mai profunde. Acum era momentul să atace.

Pe holul de afară, podeaua scârțâi. Dance se încordă, apoi se ridică încet, aşteptând în beznă lângă uşă. Ignoră bătăile năvalnice ale inimii. Simți zvâcnetul familiar al adrenalinei care acum îi ascuțea simțurile. Întinse coarda garoului.

Cineva băgă o cheie în broască. Dance auzi clinchetul metalic al zimților care alunecau uşor în mecanismul încuietorii. Cheia se răsuci şi încuietoarea cedă cu un zgomot înfundat. Uşa se deschise lent, lăsând lumina din hol să se reverse în încăpere. În pragul uşii, o umbră se mişcă, îndreptându-se către pat, acolo unde un om părea să doarmă. Ridică o mână. Trei gloanțe fulgerară prin amortizor şi se înfipseră cu un zgomot înfundat în perne. Atacul lui Dance veni odată cu ultimul glonț.

Aruncă garoul în jurul gâtului intrusului şi trase de capetele corzii. Aceasta se întinse cu precizie în jurul zonei în care carotida era mai expusă, imediat sub maxilar. Intrusul lăsă să-i scape arma din mână. Bărbatul se zbătea în strânsoarea garoului ca un peşte în undiță. Îşi aruncă brațul înapoi peste umăr, încercând în van să-l zgârie pe Dance. Brațele şi picioarele îi scăpaseră de sub control, zvâcnind sălbatic în toate direcțiile. Dar încetul cu încetul picioarele cedară, iar brațele se mai zbătură o dată înainte de a se muia de tot. În timp ce Dance număra minutele, simțea ultimele spasme ale trupului, criza celulelor creierului, nealimentate, pe moarte. Menținu strânsoarea.

După trecerea a trei minute, Dance slăbi strânsoarea corzii, lăsând cadavrul să cadă la podea. Aprinse

din nou luminile şi privi în jos la omul pe care tocmai îl omorâse.

Chipul pătat îi era vag familiar. Poate că-l mai zărise pe acest bărbat pe stradă sau undeva, în tren, dar nu îi ştia numele. Controlă iute hainele mortului, dar nu găsi decât nişte bani, cheile unei maşini şi câteva instrumente specifice branşei: ceva muniţie, un şiş şi un şperaclu. Un profesionist fără identitate, conchise Dance, întrebându-se într-o doară cu cât fusese plătit.

Trase cadavrul pe pat şi aruncă de-o parte cele trei perne pe care le aranjase sub plapumă. Estimă înălţimea atacatorului undeva la un metru optzeci, cu o aproximaţie de doi centimetri. Aveau aceeaşi înălţime. Bun! Dance făcu schimb de haine cu mortul; probabil că nu era necesar, dar era un tip meticulos. Apoi îşi scoase verigheta şi încercă să o vâre pe degetul cadavrului, însă inelul de aur nu trecea de articulaţia degetului. Intră în baie, săpuni verigheta şi reuşi, în cele din urmă, să o pună pe degetul mortului. Apoi se aşeză şi fumă câteva ţigări. Încerca să treacă în revistă orice detaliu care i-ar fi putut scăpa.

Cele trei gloanţe, desigur. Căută înfrigurat în perne şi izbuti să recupereze doar două. Cel de-al treilea rămăsese înfipt, probabil, undeva în saltea. Înainte să-şi poată continua căutarea, auzi zgomot de paşi pe hol. Oare asasinul venise însoţit de un complice? Dance ridică pistolul, ţinti spre uşă şi rămase în aşteptare. Paşii trecură însă mai departe şi zgomotul se stinse. Alarmă falsă. Cu toate acestea, trebuia să plece acum; să zăbovească ar fi fost o dovadă de nesăbuinţă.

Scoase o sticluță de metanol din sertarul scrinului. Substanța ardea repede și nu lăsa reziduuri. Turnă conținutul sticlei peste cadavru, pe pat și pe covorul dimprejurul acestuia. Camera nu era dotată cu senzori de fum sau stingătoare automate; Dance alesese hotelul acesta vechi tocmai din acest motiv. Așeză scrumiera lângă pat și adună lucrurile mortului, pe care, împreună cu sticla de metanol, le puse într-un sac de gunoi. Apoi dădu foc patului.

Flăcările țâșniră brusc cuprinzând în întregime trupul neînsuflețit în numai câteva clipe. Dance aștepta suficient de mult pentru a se asigura că nu rămâne nimic identificabil.

Cu sacul de gunoi în mână, părăsi camera de hotel, încuie ușa și merse pe hol până la maneta de declanșare a alarmei de incendiu. Nu vedea ce rost ar avea să ucidă oameni nevinovați, așa că sparse geamul și acționă maneta. Apoi coborî pe scări până la parter.

Retras într-un gang pe cealaltă parte a străzii, urmări cum limbile de foc ieșeau pe geamul camerei sale. Hotelul fu evacuat, umplând strada de oameni somnoroși, înfofoliți în pături. În mai puțin de zece minute, își făcură apariția trei mașini de pompieri. Dar acum camera lui era deja un infern de foc.

Pompierilor le luă o oră să stingă incendiul. O mulțime de gură-cască se alăturară clienților înfrigurați ai hotelului; Dance le studie chipurile, trecându-le unul câte unul în memorie. Dacă l-ar mai fi văzut vreodată pe vreunul dintre ei, și-ar fi dat seama.

Apoi, prin aglomerație, zări o limuzină neagră care își croia drum încet pe stradă. Îl recunoscu pe bărbatul de pe bancheta din spate a mașinii. Deci și CIA era aici. Interesant!

Văzuse destul. Era târziu și trebuia să își reia călătoria înapoi la Amsterdam.

Trei străzi mai încolo, aruncă într-un tomberon sacul de gunoi cu sticla de metanol. Și așa termină și cu ultimul detaliu. Își îndeplinise misiunea cu care venise la Berlin. Îl omorâse pe Geoffrey Fontaine. Acum era timpul să se facă dispărut. Fluierând, se topi în întunericul nopții.

Amsterdam

Noutățile îl treziră pe bătrân la trei dimineața.

— Geoffrey Fontaine e mort.

— Cum așa? se miră bătrânul.

— Într-un incendiu, la un hotel. Se pare că a fumat în pat.

— Un accident? Imposibil! Unde e cadavrul?

— La morga din Berlin. E ars rău.

Evident, își zise bătrânul. Ar fi trebuit să-și închipuie că trupul va fi de nerecunoscut. Simon Dance, ca de obicei, își acoperise excelent urmele. Deci îl pierduseră din nou.

Dar bătrânul mai avea un as în mânecă.

— Mi-ai zis că are o soție, o americancă, zise el. Ea unde locuiește?

— În Washington.

— Voi pune pe cineva pe urmele ei.

— Dar de ce? Tocmai ți-am zis că omul e mort.

— *Nu* este mort. Trăiește. Sunt convins. Și femeia aceasta s-ar putea să știe unde este. Vreau să fie urmărită.

— O să-i pun pe oamenii mei să...

— Nu. Îl voi trimite pe omul meu. Cineva pe care mă pot baza.

Urmă o mică pauză.

— Îți fac rost de adresa ei.

După ce încheie convorbirea, bătrânul nu reuși să adoarmă la loc. De cinci ani tot aștepta. De cinci ani îl căuta. Să ajungă atât de aproape, doar ca să rateze din nou! Acum totul depindea de ce anume știa femeia aceasta din Washington.

Trebuia să aibă răbdare și să o pândească până se va trăda. Îl va trimite pe Kronen, un om care nu l-a dezamăgit niciodată și care avea metodele lui de a obține informații, metode în fața cărora era greu să reziste cineva. Acum... doar acesta era talentul aparte al lui Kronen: persuasiunea.

Unu

Washington

Când sună telefonul, era trecut de miezul nopții.

Sarah auzi sunetul aparatului prin aburii somnului. Părea să vină dintr-un orizont imposibil de cuprins, ca o alarmă îndepărtată, declanșată într-o încăpere unde ei îi era peste putință să ajungă. Se străduí să se trezească, însă se simțea prinsă în acea lume, undeva între somn și veghe. Trebuia să răspundă la telefon; știa că la celălalt capăt al firului este Geoffrey, soțul ei.

Așteptase toată seara să audă glasul lui Geoffrey. Era miercuri seara; întotdeauna când era plecat în voiajul său lunar la Londra, Geoffrey suna acasă miercurea. Totuși astă-seară intrase în pat mai devreme, suflându-și nasul, scuturată de tuse, una din victimele celui mai recent val de gripă care lovise Washington. Era tulpina A-63, adusă tocmai din Hong Kong, un virus deosebit de păcătos, ale cărui efecte le resimțeau acum și jumătate din colegii ei din laboratorul de microbiologie. O oră rămăsese sprijinită în perne, citind și luptându-se în van să n-adoarmă. Dar combinația dintre pastilele anti-răceală și cel mai recent număr din *Jurnalul de microbiologie* lucrase mai repede decât

orice alt somnifer. In numai câteva minute se lăsase furată de somn, sprijinită de perne, cu ochelarii încă pe nas. Doar o pauză scurtă, îşi promisese ea, cu ochii închişi... Până la urmă, somnul i se jucase pe gene şi o doborâse.

Se trezi tresărind şi văzu că veioza de pe noptieră rămăsese aprinsă, iar exemplarul din *Jurnalul de microbiologie* era încă deschis pe pieptul ei. Camera îi părea uşor în ceaţă. Împingând ochelarii la locul lor obişnuit, Sarah aruncă o privire către ceasul de pe noptieră. Era douăsprezece şi jumătate. Telefonul nu suna. Oare visase?

Sări ca arsă când telefonul începu să zbârnâie. Prinse receptorul cu înfrigurare.

— Doamna Sarah Fontaine? întrebă o voce de bărbat.

Nu era Geoffrey. Dar un semnal de alarmă o trezi ca un curent electric. Se întâmplase ceva groaznic. Se ridică imediat, acum complet trează.

— Da, la telefon, răspunse ea.

— Doamnă Fontaine, sunt Nicholas O'Hara, de la Departamentul de Stat al SUA. Îmi pare rău să vă deranjez la o asemenea oră, dar... Omul se opri.

Tăcerea o îngrozea cel mai tare, pentru că era una prea intenţionat voită, prea exersată, o zonă tampon aşezată strategic pentru a o pregăti pe ea pentru lovitura ce avea să urmeze.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, îşi termină el fraza.

Simți cum i se încleștează gâtul. Ii venea să-i urle în telefon. „Spune-mi odată! Spune-mi ce s-a întâmplat!" Dar nu reuși decât să șoptească:

— Da. Vă ascult.

— Este vorba de soțul dumneavoastră, Geoffrey, zise el. A avut loc un accident.

„Nu este adevărat, își zise ea, închizând ochii. Dacă Geoffrey ar fi pățit ceva, aș fi știut cu siguranță. Aș fi simțit cumva..."

— S-a întâmplat acum șase ore, continuă bărbatul. În hotelul unde stătea soțul dumneavoastră a fost un incendiu. Altă pauză; apoi, cu îngrijorare în glas, bărbatul o întrebă: Doamnă Fontaine? Mă auziți?

— Da. Vă rog, continuați.

Omul își drese glasul:

— Îmi pare rău să vă spun asta, doamnă Fontaine. Soțul dumneavoastră... nu a scăpat.

Îi lăsă un moment de liniște, un moment în care ea se luptă să nu se lase copleșită de durere. Era un act stupid, irațional, de mândrie felul în care își astupă gura cu mâna pentru a nu fi auzită plângând. Durerea ei era prea intimă pentru a fi împărtășită cu un străin.

— Doamnă Fontaine, întrebă omul cu blândețe, vă simțiți bine?

Într-un sfârșit, reuși să răsufle și, într-o șoaptă tremurată, răspunse:

— Da.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința... pregătirilor. Eu voi lămuri toate detaliile cu cei de la consulatul nostru din Berlin. Evident, va fi o mică

întârziere, dar, odată ce autoritățile germane aprobă eliberarea trupului neînsuflețit, nu ar trebui să fie nici o...

— Berlin? îl întrerupse ea.

— Vedeți, cazul este în jurisdicția lor. Va fi întocmit un raport complet imediat ce poliția din Berlin...

— Dar nu este posibil!

Nicholas O'Hara făcea eforturi mari să nu-şi piardă răbdarea:

— Îmi pare rău, doamnă Fontaine. Identitatea sa a fost confirmată. Chiar nu se pune problema...

— Bine, dar Geoffrey era la *Londra!* țipă ea.

Tăcerea se prelungea:

— Doamnă Fontaine, zise el în cele din urmă, pe un ton enervant de calm, accidentul a avut loc în Berlin.

— Atunci s-a strecurat o greşeală. Geoffrey era în Londra. Nu avea cum să fie în Germania!

Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă de această dată. Acum îşi dădu seama că omul este nedumerit. Apăsă receptorul atât de tare de ureche, încât, pentru câteva clipe, nu-şi auzi decât bătăile inimii. Trebuia să fie o greşeală. O neînțelegere caraghioasă, stupidă. Geoffrey era în viață. Şi-l imagină râzând la auzul acestor rapoarte despre propria moarte. Da, când va veni acasă, vor râde împreună de toate astea. Dacă se va întoarce acasă...

— Doamnă Fontaine, zise omul în cele urmă, la ce hotel locuia la Londra?

— La... Savoy. Am numărul de telefon pe undeva pe aici... Trebuie să îl caut...

— Nu-i nici o problemă, îl caut eu. Lăsați-mă să dau câteva telefoane. Poate ar fi bine să ne vedem dimineață. Vorbele sale erau măsurate, precaute, rostite cu monotonia lipsită de emoție a birocratului care a învățat că nu e bine să dezvăluie nimic: Puteți să treceți pe la mine pe la birou?

— Și cum... Cum îl găsesc?

— Veniți cu mașina?

— Nu. Nu am mașină.

— Trimit eu una după dumneavoastră.

— E o greșeală, nu? Adică... se mai întâmplă să și greșiți, nu-i așa?

O frântură de speranță, atât îi cerea. Un fir de care să se agațe. Măcar atât ar fi putut să-i ofere. Așa, să-i fi arătat un dram de bunăvoință.

Dar tot ce-i spuse el fu:

— Ne vedem dimineață, doamnă Fontaine. În jurul orei unsprezece.

— Așteptați, vă rog! Îmi cer scuze, nici nu mai gândesc limpede. Numele dumneavoastră... Îmi mai puteți spune o dată cum vă numiți?

— Nicholas O'Hara.

— Unde se află biroul dumneavoastră?

— Nu vă faceți griji, zise el. Șoferul vă va conduce până acolo. Noapte bună!

— Domnule O'Hara?

Dar auzi tonul și știu că el deja închisese. Formă imediat numărul hotelului *Savoy* din Londra. Putea lămuri toată tărășenia cu un singur telefon. „Te rog",

se rugă ea în timp ce se făcea legătura, „vreau să îți aud glasul..."

— Hotel Savoy, îi răspunse o femeie din cealaltă parte a lumii.

Lui Sarah îi tremura mâna așa de tare, încât abia putea ține receptorul.

— Bună seara! Camera domnului Geoffrey Fontaine, vă rog, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Îmi pare rău, doamnă, zise vocea. Domnul Fontaine a părăsit hotelul acum două zile.

— Cum adică, a părăsit hotelul? strigă ea. Păi, și unde s-a dus?

— Nu ne-a dat detalii. Cu toate acestea, dacă doriți să îi lăsați un mesaj, putem să îl redirecționăm către adresa lui permanentă...

Uită să mai salute. Rămase cu ochii pironiți pe telefon ca pe ceva străin, ceva ce nu mai văzuse vreodată. Încet, își mută privirea către perna lui Geoffrey. Patul dublu îi părea uriaș. Sarah se ghemuia întotdeauna într-un colțișor. Chiar și atunci când Geoffrey era plecat și tot patul era al ei, nu se mișca din partea ei.

Acum era posibil ca Geoffrey să nu se mai întoarcă vreodată.

Sarah era singură într-un pat mult prea mare, într-un apartament prea tăcut. Se înfioră simțind un val de durere cum urcă și i se oprește ca un nod în gât. Voia să plângă de disperare, dar lacrimile refuzau să izbucnească.

Căzu pe pat, cu fața ascunsă în perne. Purtau mirosul lui Geoffrey. Păstrau parfumul pielii, al părului

şi al râsului său. Prinse în braţe una din perne şi se ghemui chiar în mijlocul patului, acolo unde stătea el de obicei. Cearşafurile erau reci ca gheaţa.

Geoffrey ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Nu erau căsătoriţi decât de două luni.

Nick O'Hara goli şi cea de-a treia ceaşcă de cafea şi slăbi puţin nodul la cravată. După un concediu de două săptămâni în care nu purtase altceva în afara costumului de baie, cravata îi înfăşura gâtul ca funia pe cel al unui spânzurat. Se întorsese în Washington de numai trei zile şi era deja încordat, tensionat. Concediile sunt făcute ca să îţi încarci bateriile. Iată de ce se dusese tocmai în Bahamas. Petrecuse două săptămâni nefăcând nimic altceva decât să se prăjească întins la soare. Avusese nevoie de acest respiro, pe cont propriu, ca să îşi pună anumite întrebări dificile şi să ajungă la nişte concluzii.

Însă singura concluzie la care ajunsese era aceea că era nefericit.

După opt ani la Departamentul de Stat, Nick O'Hara se săturase de serviciul său. Simţea că se învârte în cerc, o corabie fără cârmaci. Cariera lui bătea pasul pe loc, dar vina nu era în întregime a sa. Încetul cu încetul, îşi pierduse răbdarea cu jocurile politicii de stat; nu mai avea chef de joacă. Se ţinuse tare, însă, pentru că totuşi credea în munca sa, în însemnătatea ei intrinsecă, de la marşurile păcii din tinereţe până la mesele rotunde ale păcii de la maturitate.

Dar idealurile, descoperise el pe parcurs, nu te duc nicăieri. La naiba, diplomația nu se face cu idealuri! Se bazează, ca orice altceva, pe protocol și pe directivele de partid. Or, în vreme ce-și perfectase protocolul, cu politica nu stătea prea bine. Și nu pentru că nu era în stare. Ci pentru că nu voia asta.

În această privință, Nick era conștient că este un diplomat execrabil. Din nefericire, se pare că și cei de la conducere erau de acord cu el. Astfel că fusese exilat în postul consular cel mai de jos din D.C.*, pentru a anunța veștile proaste văduvelor îndurerate. Era o palmă peste față, una nu prea subtilă. Sigur, ar fi putut să refuze numirea. Ar fi putut să revină la postul său de profesor, în nișa sa confortabilă de la Universitatea Americană. Dar mai avea nevoie de timp să se gândească la asta. Da, avusese nevoie de acele două săptămâni în Bahamas.

Dar să se întoarcă la toate astea era exact lucrul de care nu avea nevoie acum.

Cu un oftat, deschise dosarul etichetat „Fontaine, Geoffrey H.". Toată dimineața îl deranjase un mic amănunt. De la ora unu dimineața rămăsese țintuit în fața unui monitor, scormonind prin vastele fișiere ale guvernului. De asemenea, își petrecuse jumătate de oră la telefon cu bunul său prieten Wes Corrigan de la consulatul din Berlin. Cuprins de frustrare, apelă la câteva surse mai neobișnuite. Ceea ce începuse ca

* Districtul Columbia este constituit, de fapt, din orașul Washington, D.C. (n.tr.)

un simplu telefon de rutină către proaspăta văduvă, cu obişnuitele condoleanţe, devenea ceva tot mai complicat, un puzzle din care Nick nu avea toate piesele.

De fapt, cu excepţia amănuntelor bine stabilite ale morţii lui Geoffrey Fontaine, abia că avea piese din care să compună o imagine. Iar lui Nick nu îi plăceau jocurile incomplete de puzzle. Îl înnebuneau. Când venea vorba de săpat după mai multe informaţii, mai multe detalii, putea fi de-a dreptul insaţiabil. Dar acum, când ridica dosarul subţire „Fontaine", se simţea de parcă ar fi ţinut în mână o pungă cu aer: nimic substanţial, doar un nume.

Şi un deces.

Îl ardeau ochii; se lăsă pe speteaza scaunului şi căscă. Atunci când avea douăzeci de ani şi era în facultate, o noapte nedormită îi dădea energie. Acum, că ajunsese la treizeci şi opt, îl făcea uşor irascibil. Şi înfometat. La şase înghiţi trei gogoşi dintr-un foc. Concentraţia de zahăr din organism şi ceştile de cafea se dovediseră suficiente pentru a-l ţine în picioare. Iar acum era deja prea curios ca să se mai oprească. Aşa păţea cu jocurile de puzzle. Şi nu era tocmai sigur că îi plăcea asta.

Ridică privirea când se deschise uşa. În birou păşi amicul lui, Tim Greenstein.

— Bingo! L-am găsit! anunţă Tim, trântind un dosar pe masă şi aruncându-i lui Nick unul din rânjetele care-l făcuseră celebru.

În majoritatea timpului, un astfel de rânjet ar fi fost adresat ecranului calculatorului. Tim era un specialist, omul la care apelau toţi atunci când datele nu erau

unde ar fi trebuit să fie. Ochii îi erau deformați de ochelarii cu lentile groase, o consecință a cataractei infantile. Cu excepția frunții palide și a nasului, mare parte din restul feței sale era ascunsă sub barba neagră, stufoasă.

— Ți-am zis că dau de el, zise Tim, înfigându-se în fotoliul de piele din fața biroului lui Nick. L-am pus pe amicul meu de la FBI să scormonească un pic. N-a găsit nimic, așa că mi-am băgat și eu nasul pe-acolo. Serios, n-a fost deloc ușor să scot asta din documentele clasificate. Au adus un idiot acolo care insistă să-și facă treaba ca la carte.

Nick se încruntă:

— A trebuit să treci asta de cei de la securitate?

— Aha! E și mai mult, dar nu am putut să accesez dosarul. Am aflat că CIA are un dosar despre omul tău.

Nick deschise dosarul și rămase înmărmurit. Ceea ce vedea aici punea și mai multe probleme, întrebări la care se părea că nu există răspunsuri.

— Ce naiba înseamnă asta? mormăi el.

— De-aia n-ai putut afla nimic despre Geoffrey H. Fontaine, zise Tim. Până acum un an, tipul nu exista.

Nick se adună puțin:

— Poți să-mi faci rost de mai multe informații?

— Hei, Nick, cred că intrăm pe teritoriul altcuiva aici. S-ar putea ca tipii de la Companie să se cam ambaleze.

— Ei, și? Las' să mă dea în judecată! Nick nu era câtuși de puțin intimidat de CIA, la câți incompe-

tenți din Companie văzuse: Oricum, zise el ridicând din umeri, eu doar îmi fac treaba. Am o văduvă îndurerată, mai ții minte?

— Dar chestia asta cu Fontaine merge mai adânc.

— Ei, și tu la fel, Tim.

Tim rânji:

— Ce e, Nick? Te faci detectiv?

— Nu. Sunt doar curios.

Făcu o grimasă în direcția teancului de lucrări curente de pe masă. Numai prostii birocratice — corvoada existenței sale —, dar și astea trebuiau făcute. Cazul Fontaine îl distrăgea de la muncă. Ar trebui să o primească pe văduva îndoliată, să o liniștească cu o vorbă bună și s-o dea afară pe ușă, iar apoi să uite de toată tărășenia. Geoffrey Fontaine — sau oricum l-o fi chemat în realitate — era mort.

Dar Tim îi atâțase curiozitatea. Își îndreptă privirea spre prietenul său:

— Ia zi-mi, ce-ai spune dacă ai „cânta" câte ceva despre soția tipului, Sarah Fontaine? Poate asta să ne ducă undeva.

— De ce nu obții chiar tu informațiile?

— Păi, tu ești cel care are acces la bazele de date.

— Mda, dar tu o ai pe doamnă însăși. Tim făcu un semn spre ușă: Am auzit-o pe secretară luându-i numele. Sarah Fontaine e în anticamera ta chiar în acest moment.

Secretara era o femeie cu părul grizonant, între două vârste, cu ochii de un albastru de porțelan și o gură

ce părea permanent încremenită în două linii paralele. Ridică privirea din maşina de scris doar cât să ia numele lui Sarah şi să o poftească pe canapeaua din apropiere.

Aşezate ordonat pe măsuţa de cafea din dreptul canapelei se găseau obişnuita selecţie de reviste, tipică sălilor de aşteptare, precum şi câteva numere din *Foreign Affairs* şi *World Press Review*, pe care încă mai erau lipite etichetele destinatarului: dr. Nicholas O'Hara.

Cum secretara îşi văzu în continuare de maşina ei de scris, Sarah se afundă în pernele canapelei şi rămase cu ochii la mâinile sale, acum împreunate în poală. Încă nu scăpase de gripă, avea friguri şi era într-o stare deplorabilă. Dar pe parcursul ultimelor zece ore îşi clădise din imobilitate o barieră, o carapace protectoare care făcea ca sunetele şi imaginile să-i pară îndepărtate. Până şi durerea fizică era ciudat de atenuată. Când îşi lovise degetul de la picior la duş în acea dimineaţă, simţise zvâcnetul de durere, dar, într-un mod straniu, nici nu-i păsase.

Cu o seară înainte, după telefonul primit, durerea o covârşise. Acum era doar amorţită. Privind în jos, observă pentru prima oară că nu-i prea reuşise vestimentaţia. Nici una din hainele pe care le purta nu se prea potrivea cu celelalte. În ciuda acestui fapt, la nivel subconştient, alesese să poarte lucruri care o alinau: fusta de lână gri preferată, un pulover vechi, pantofi comozi, din piele maro. Viaţa devenise deo-

dată înspăimântătoare pentru Sarah; simțea nevoia să fie alinată de lucrurile familiare ei.

Interfonul secretarei țârâi deodată și o voce zise:

— Angie? Poți să o rogi pe doamna Fontaine să intre?

— Da, domnule O'Hara. Angie făcu un semn spre Sarah: Puteți intra acum, o îndemnă ea.

Sarah își puse ochelarii, se ridică în picioare și păși în biroul pe a cărui ușă era scris N. O'Hara. În prag, se opri pe covorul moale și îl privi calm pe bărbatul aflat de cealaltă parte a biroului.

El stătea în picioare în dreptul ferestrei. Soarele strălucea printre copacii parcă schițați în cărbune, orbind-o. La început nu întrezări decât silueta bărbatului. Era un tip înalt și zvelt, ușor adus de umeri. Părea obosit. Mișcându-se de la fereastră, bărbatul înconjură biroul ca să o întâmpine. Cămașa albastră era șifonată; la gât îi atârna o cravată absolut banală, desfăcută ușor ca și cum ar fi tot tras de nod să-l lărgească.

— Doamnă Fontaine, începu el, sunt Nick O'Hara.

Recunoscu instantaneu vocea de la telefon, aceeași voce care îi făcuse întreg universul țăndări cu doar zece ore în urmă.

Bărbatul îi întinse mâna, un gest care lui Sarah i se păru mai mult un automatism, o simplă formalitate pe care fără îndoială omul o îndeplinea în fața tuturor văduvelor pe care le întâlnea. Dar strângerea de mână era fermă. Trecând prin dreptul ferestrei, lumina îi dezvălui chipul în întregime. Sarah zări trăsăturile

prelungi, subțiri, maxilarul angular, gura sobră. Socoti că are mai bine de treizeci şi cinci de ani, poate puțin mai mult chiar. Părul şaten închis era înspicat cu fire albe pe la tâmple. Ochii de culoarea granitului erau umbriți de cearcăne adânci.

Bărbatul îi făcu semn să se aşeze. În timp ce lua loc, ea observă pentru întâia oară că în încăpere se mai află şi o a treia persoană, un bărbat cu ochelari şi o barbă stufoasă, aşezat într-un fotoliu în colț. Îl văzuse mai devreme, când trecuse prin zona de la recepție.

Nick se rezemă de marginea biroului şi se uită la ea.

— Doamnă Fontaine, îmi pare rău pentru soțul dumneavoastră, zise el blând. Este un şoc teribil, ştiu asta. Cei mai mulți nu vor să ne creadă atunci când primesc apelul telefonic. Am simțit că este necesar să ne şi vedem. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Sunt convins că şi dumneavoastră aveți. Făcu un semn spre bărbatul bărbos: Nu vă deranjează dacă participă la întâlnire şi domnul Greenstein, nu?

Ea ridică din umeri, întrebându-se într-o doară ce caută acolo domnul Greenstein.

— Lucrăm amândoi pentru Departamentul de Stat, continuă Nick. Eu mă ocup de probleme consulare în serviciile diplomatice străine. Domnul Greenstein lucrează pentru divizia de suport tehnic.

— Înțeleg! tremurând, îşi strânse puloverul şi mai bine pe corp.

O luau din nou frisoanele, iar gâtul o durea. De ce oare sunt aşa reci birourile guvernamentale? se întrebă ea.

— Vă simțiți bine, doamnă Fontaine? întrebă Nick.

Îl privi amărâtă:

— E răcoare în biroul dumneavoastră.

— Să vă aduc o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Vă rog, vreau doar să aflu ce este cu soțul meu. Încă nu îmi vine să cred, domnule O'Hara. Mă tot gândesc... ceva nu este tocmai în regulă. E o greşeală.

El clătină din cap înțelegător:

— Este o reacție normală să crezi că totul este o greşeală.

— Este?

— Negarea. Toată lumea trece prin această stare. Asta simțiți în acest moment.

— Dar nu chemați toate văduvele în biroul dumneavoastră, nu? Înseamnă că este ceva aparte cu Geoffrey.

— Da, admise el. Este ceva.

Se răsuci şi ridică un dosar de pe birou. După ce îl răsfoi un timp, scoase o pagină de notițe. Scrisul de mână era de fapt o mâzgălitură indescifrabilă; era scrisul lui, desigur, îi trecu ei prin gând. Nimeni altcineva în afara autorului însuşi nu ar putea descifra notele.

— Doamnă Fontaine, după ce v-am sunat, am luat legătura cu consulatul nostru din Berlin. M-a frământat ceea ce mi-ați spus azi-noapte. Destul cât să mă facă să verific din nou toate datele.

Pauza calculată o făcu să ridice privirea spre el, plină de speranță. Descoperi însă doi ochi siguri, obosiți şi tulburați, care o urmăreau.

— Am discutat cu Wes Corrigan, consulul nostru la Berlin, şi iată ce mi-a spus el. Se uită în pagina de note: Ieri, în jurul orei opt seara, ora Berlinului, un bărbat pe nume Geoffrey Fontaine s-a cazat la hotelul Regina. A plătit cu cecuri de călătorie. Semnătura se potriveşte. Pentru identificare, a folosit paşaportul. După circa patru ore, la miezul nopţii, pompierii au dat curs unui apel primit din hotel. Camera soţului dumneavoastră era cuprinsă de flăcări. Până au reuşit să controleze incendiul, încăperea a fost distrusă în întregime. Explicaţia oficială este că omul a adormit în timp ce fuma în pat. Mi-e teamă că soţul dumneavoastră a fost ars până la a nu mai putea fi recunoscut.

— Atunci cum pot fi siguri că este el? izbucni Sarah. Până în clipa aceea ascultase cu o disperare crescândă, dar Nick O'Hara tocmai introdusese mult prea multe alte posibilităţi: Se prea poate să-i fi fost furat paşaportul, observă ea.

— Doamnă Fontaine, lăsaţi-mă să termin.

— Dar tocmai mi-aţi spus că nici măcar nu au putut să identifice cadavrul!

— Haideţi să încercăm să gândim logic.

— Dar eu *gândesc* logic!

— Nu, gândiţi cu inima. Ştiţi, este normal ca văduvele să se agaţe de orice fir, dar...

— Încă nu sunt convinsă că *sunt* văduvă.

Bărbatul ridică palmele într-un gest de frustrare:

— Bine, bine, atunci haideţi să ne uităm la dovezi. Dovezile palpabile. Mai întâi, au găsit geanta sa

diplomat în camera de hotel. Din aluminiu, rezistentă la foc.

— Geoffrey nu a avut niciodată o asemenea geantă.

— Conținutul genții a putut fi recuperat. Înăuntru era și pașaportul soțului dumneavoastră.

— Dar...

— Și mai este și raportul medicului legist. Un patolog din Berlin a examinat sumar cadavrul... ce a mai rămas din el. Deși nu a avut nici o fișă dentară pentru comparație, înălțimea se potrivește cu înălțimea soțului dumneavoastră.

— Asta nu înseamnă nimic.

— În final...

— Domnule O'Hara...

— În final, zise el cu forță nedisimulată, avem o ultimă probă, un obiect găsit asupra cadavrului. Regret, doamnă Fontaine, dar cred că acest lucru vă va convinge care este adevărul.

Brusc, Sarah avu impulsul să își acopere urechile cu palmele, să îi strige să se oprească. Până acum reușise să țină piept dovezilor. Dar nu mai putea să asculte în continuare. Nu putea să suporte să-și vadă toate speranțele zdrobite.

— Este vorba de o verighetă. Inscripția este încă lizibilă. Sarah. 2-14*. Ridică privirea din foaia cu note: Aceasta *este* aniversarea nunții dumneavoastră, nu?

---

* În SUA, data calendaristică este exprimată în formatul ll-zz-aaaa, astfel că 2-14 înseamnă 14 februarie. (n.tr.)

Se începoşă totul, căci ochii i se umplură de lacrimi. Lăsă capul în jos, în tăcere. Ochelarii îi alunecară de pe nas şi îi căzură în poală. Căuta orbeşte prin geantă după un şervețel, dar Nick O'Hara reuşi să scoată de undeva din neant o cutie întreagă de şervețele *Kleenex*.

— Luați câte vă trebuie, o îndemnă el, blând.

O urmări cum îşi şterge lacrimile şi încearcă, întrucâtva, să îşi sufle nasul cu grație. Sub privirea lui cercetătoare ea se simțea neîndemânatică, ridicolă. Până şi degetele refuzau să coopereze. Ochelarii îi alunecară din poală pe podea. Poşeta nu avea chef să se închidă ca lumea. În disperarea ei de a pleca de acolo cât mai repede, îşi adună lucrurile în grabă şi se ridică de pe scaun.

— Doamnă Fontaine, vă rog, luați loc. Nu am terminat, zise el.

Ca un copil ascultător, Sarah reveni pe fotoliul ei şi rămase cu ochii pironiți în podea.

— Dacă este vorba de pregătirile pentru înhumare...

— Nu, de asta vă puteți ocupa mai târziu, după ce vom aduce trupul neînsufleţit cu avionul. Altceva vreau să vă întreb, referitor la călătoria soţului dumneavoastră. De ce a mers în Europa?

— Cu afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Era unul... unul din reprezentanții celebrei Bank of London.

— Aşadar, călătorea mult?

— Da. Aproape în fiecare lună era la Londra.

— Numai la Londra?

— Da.

— Doamnă Fontaine, spuneți-mi de ce a mers în Germania.

— Nu ştiu.

— Dar trebuie să aveți măcar o idee.

— Nu ştiu.

— Avea obiceiul să nu vă spună unde anume călătoreşte?

— Nu.

— Atunci de ce era în Germania? Trebuie să existe un motiv. Alte afaceri, poate? Alte...

Femeia ridică privirea şi îi aruncă o căutătură tăioasă:

— Alte femei? Asta voiați să întrebați, nu-i aşa?

El nu îi răspunse.

— *Nu-i aşa?*

— Este o bănuială rezonabilă.

— Nu când e vorba de Geoffrey!

— Indiferent de cine e vorba. O privi direct în ochi, dar ea refuză să cedeze: Ați fost căsătoriți în total două luni, zise el. Cât de bine vă cunoşteați soțul?

— Să-l cunosc? L-am iubit, domnule O'Hara.

— Nu vorbesc despre iubire, orice ar însemna asta. Vă întreb cât de bine l-ați *cunoscut*. Cine era, ce făcea. Când v-ați văzut prima oară?

— Acum... Bănuiesc că în urmă cu şase luni. L-am întâlnit la o cafenea, lângă locul meu de muncă.

— Unde lucrați?

— La NIH*. Sunt cercetător microbiolog.

O'Hara mijì ochii:

— Ce fel de cercetare?

— Genomi bacterieni... Analizăm ADN-ul... De ce îmi puneți aceste întrebări?

— Cercetările dumneavoastră sunt secrete?

— Tot nu înțeleg de ce...

— Doamnă Fontaine, sunt *secrete*?

Rămase cu privirea ațintită spre el, redusă brusc la tăcere de tonul tăios al vocii sale. Încet, răspunse:

— Da. Parte din cercetare este secretă.

El dădu din cap şi scoase altă foaie din dosar. Cu calm, merse mai departe:

— L-am rugat pe domnul Corrigan din Berlin să verifice paşaportul soțului dumneavoastră. Primeşti o ştampilă cu viză de intrare pe una din paginile paşaportului de fiecare dată când zbori pentru prima dată într-o țară. Paşaportul soțului dumneavoastră are mai multe asemenea ştampile. Londra, Schiphol, lângă Amsterdam**, şi, ultima, Berlin. Toate purtând date de săptămâna trecută. Puteți să-mi oferiți vreo explicație privind motivul pentru care ar vizita aceste oraşe?

Ea clătină din cap, uluită.

— Când v-a sunat ultima dată?

---

* *NIH, National Institutes of Health,* Institutul Național de Sănătate al SUA. (n.tr.)

** *Amsterdam-Schiphol* este cel mai mare aeroport din Țările de Jos şi unul dintre cele mai mari din Europa. (n.tr.)

— Acum o săptămână. Din Londra.

— Sunteți sigură că era la Londra?

— Nu. Era o legătură directă. Nu a fost implicat nici un operator de telefonie.

— Soțul dumneavoastră avea asigurare de viață?

— Nu. Adică nu știu. N-a menționat asta niciodată.

— Ar fi beneficiat cineva după moartea sa? Din punct de vedere financiar, vreau să spun.

— Nu cred.

Bărbatul primi vestea cu o încruntare. Așezându-se la loc pe marginea biroului, își încrucișă brațele pe piept și privi în altă direcție pentru un timp. Aproape că putea să-și imagineze cum mintea analizează faptele, mutând ici și colo piesele jocului. Era la fel de nedumerită ca și el. Nu avea nici o logică; nu părea verosimil. Geoffrey fusese soțul ei, iar acum începea să se întrebe dacă nu cumva Nick O'Hara avea dreptate. Că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Că ea și Geoffrey împărțiseră o casă și un pat, dar niciodată sufletele lor.

Nu, era o greșeală, o întinare a amintirii sale. Ea se încredea în Geoffrey. De ce i-ar da dreptate acestui străin? De ce îi spunea omul acesta asemenea lucruri? Oare exista un scop ascuns? Brusc, îl urî pe Nick O'Hara. Îl ura intens. Era clar că punea toate întrebările astea cu un motiv nedisimulat.

— Dacă ați încheiat..., zise ea dând să se ridice din scaun.

Bărbatul întoarse capul spre ea cu o tresărire, de parcă ar fi uitat că mai este încă acolo.

— Nu, nu am terminat.

— Nu mă simt bine. Aş vrea să merg acasă.

— Aveţi o fotografie a soţului dumneavoastră? întrebă el din senin.

Luată pe nepregătite de această cerere neaşteptată, Sarah deschise poşeta şi scoase din portofel o fotografie. Era o fotografie bună a lui Geoffrey, făcută pe o plajă din Florida în timpul lunii lor de miere, care durase de fapt doar trei zile. Ochii lui sclipitor de albaştri priveau direct către aparatul de fotografiat. Avea părul auriu, iar razele soarelui cădeau în diagonală pe chipul său, aruncând umbre peste trăsăturile neobişnuit de frumoase. Zâmbea. De la început se simţise atrasă de chipul acela; nu doar de frumuseţea lui, ci de forţa şi inteligenţa pe care le desluşea în ochii lui.

Nick O'Hara luă fotografia şi o studie fără nici un comentariu. Privindu-l, îşi zise: „E atât de deosebit de Geoffrey. Nu are părul auriu, ci închis la culoare, nu e zâmbitor, ci un tip foarte, foarte sobru". Nick O'Hara părea să poarte un nor de furtună deasupra capului, un nor de nemulţumire. Ea se întrebă la ce se gândeşte când priveşte fotografia. Nu dezvăluia pic de emoţie şi, cu excepţia ridurilor provocate de oboseală, Sarah nu putea să-i citească reacţiile de pe chip. Avea ochii de un cenuşiu stins, impenetrabil. Îi înmână fotografia şi domnului Greenstein pentru o clipă, apoi i-o înapoie ei.

Femeia închise poşeta şi se uită spre el.

— De ce îmi puneţi aceste întrebări?

— Sunt nevoit. Îmi pare rău, dar chiar sunt necesare.

— Cui? întrebă ea scurt. Dumneavoastră?

— Şi dumneavoastră, de asemenea. Şi poate chiar şi lui Geoffrey.

— Nu are sens ce-mi spuneţi.

— Va avea sens când veţi auzi raportul poliţiei berlineze.

— Mai este ceva?

— Da. Este vorba de circumstanţele în care a decedat soţul dumneavoastră.

— Dar mi-aţi zis că a fost un accident.

— Am zis că *pare* a fi un accident. În timp ce vorbea, o urmări cu atenţie, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i scape nici o schimbare a expresiei feţei ei, nici o clipire a ochilor: Când am discutat cu domnul Corrigan, acum câteva ore, am aflat şi o informaţie nouă. Pe parcursul unei investigaţii de rutină a incendiului, au fost examinate şi rămăşiţele din camera de hotel. Când au cernut cenuşa saltelei, au descoperit un glonţ.

Îl privi neîncrezătoare.

— Un glonţ? rosti ea. Vreţi să spuneţi...

Făcu un semn afirmativ din cap:

— Poliţia crede că este vorba de crimă.

Doi

Sarah vru să spună ceva, dar vocea refuza să o asculte. Rămase încremenită pe scaun, ca o statuie, neputând să se mişte, neputând să facă nimic altceva decât să îl privească.

— M-am gândit că trebuie să ştiţi asta, zise Nick. Oricum aş fi fost nevoit să vă spun, întrucât acum avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Poliţia din Berlin vrea informaţii despre activităţile soţului, despre duşmanii săi..., posibile motive pentru care a fost omorât.

Ea clătină din cap, ameţită.

— Nici nu mă pot gândi... Adică, nici nu ştiu... Doamne! şopti într-un final.

Atingerea lui uşoară pe umăr o făcu pe Sarah să tresară. Ridică privirea şi desluşi îngrijorarea din ochii lui. „Îi e teamă că leşin, îşi zise ea. Îi e teamă că o să mi se facă rău, că am să-i stric frumosul covor de pe jos şi o să fac o scenă jenantă." Cu o iritare subită, se scutură de mâna binevoitoare. Nu avea nevoie de compătimire exersată din partea nimănui. Avea nevoie să fie singură, departe de birocraţi şi de dosarele

lor impersonale. Se ridică în picioare, nesigură. Nu, nu avea să leşine, nu în faţa acestui bărbat.

Nick o prinse de braţ şi o ajută să se lase la loc în fotoliu.

— Doamnă Fontaine, vă rog. Doar un minut, de atât am nevoie.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Doamnă Fontaine...

— *Lăsaţi-mă să plec.*

Tonul ascuţit al vocii sale păru să îl şocheze. Îi dădu drumul, însă nu se retrase cu totul. Cum stătea în fotoliu, Sarah era extrem de conştientă de diversele aspecte ale prezenţei lui: mireasma slabă a loţiunii aftershave şi a transpiraţiei, sclipirea ştearsă a cataramei de la curea, mânecile şifonate ale cămăşii lui.

— Îmi cer scuze, zise el. Nu am vrut să vă pun în dificultate. Eram doar îngrijorat că... Ei bine...

— Da? şi ridică privirea pentru a întâlni ochii lui de granit. Ceea ce zări în ochii lui — o anumită linişte, o anumită forţă — o făcu brusc şi în ciuda instinctelor sale să vrea să îi acorde încrederea ei: Nu sunt pe cale să leşin, dacă asta vreţi să spuneţi, continuă ea. Vă rog, acum aş vrea să merg acasă.

— Da, desigur. Dar mai am câteva întrebări.

— Eu nu am răspunsurile. Nu înţelegeţi?

El rămase tăcut o clipă.

— Atunci vă voi contacta mai târziu, zise într-un sfârşit. Va trebui să discutăm despre pregătirile pentru înhumare.

— Ah! Da, înhumarea! se ridică, clipind des ca să nu lase lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Voi chema maşina să vă ducă acasă, doamnă Fontaine. Se apropie de ea încet, de parcă i-ar fi fost frică să nu o sperie: Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Sincer, îmi pare rău. Nu ezitaţi să mă sunaţi dacă aveţi vreo nelămurire.

Ea ştia că nici unul din acele cuvinte nu fusese rostit din suflet, că nici unul dintre ele nu era cu adevărat încărcat de compasiune. Nicholas O'Hara era un diplomat, care nu făcea decât să recite ceea ce fusese învăţat să spună. Oricare ar fi fost catastrofa, Departamentul de Stat al SUA avea pregătite cuvintele potrivite. Probabil spusese acelaşi lucru altor sute de văduve.

Acum el aştepta reacţia ei, aşa că făcu ceea ce făcea de obicei orice văduvă. Se adună puţin. Întinse mâna, o strânse pe a lui şi îi mulţumi. Apoi se răsuci pe călcâie şi păşi afară pe uşă.

— Crezi că ştie?

Nick rămase cu ochii pironiţi la uşa care tocmai se închisese în urma lui Sarah Fontaine. Se întoarse şi privi spre Tim Greenstein:

— Ce anume să ştie?

— Că soţul ei era o „fantomă".

— La naiba, nici *noi* nu ştim asta!

— Nick, omule, toată chestia asta duhneşte a spionaj. Geoffrey Fontaine nu exista acum un an de zile. Apoi numele lui apare pe un certificat de căsătorie,

primeşte un nou număr de identificare fiscală, un paşaport şi tot tacâmul. Cei de la FBI nu par să ştie nimic. Dar serviciile secrete... Ăştia au dosarul top secret al tipului! Sunt eu prost sau ce?

— Poate eu sunt cel prost, mormăi Nick.

Merse în spatele mesei de birou şi se lăsă pe fotoliu, apoi se strâmbă spre dosarul Fontaine. Tim avea dreptate, bineînţeles. Cazul mirosea de la o poştă a ceva necurat. Spionaj? Infracţiune internaţională? Un fost martor federal care se ascundea de mafie?

Cine naiba *era* Geoffrey Fontaine?

Nick se lăsă de tot în scaun şi îşi rezemă capul de spetează. Fir-ar să fie, cât era de obosit! Dar nu reuşea să şi-l scoată din minte pe Geoffrey Fontaine. Sau pe Sarah Fontaine, ca să fim cinstiţi.

Când intrase în biroul său, îl surprinsese de-a dreptul; se aştepta la o persoană ceva mai sofisticată. Soţul ei era un personaj de rang înalt, până la urmă, un tip care călătorea prin Londra, Berlin şi Amsterdam. Un bărbat ca el era de aşteptat să aibă o soţie distinsă şi elegantă. În schimb, în biroul lui păşise fiinţa aceea slăbuţă, stângace, care era aproape drăguţă, dar nu tocmai. Faţa ei era prea fragmentată de unghiuri: pomeţi înalţi, ascuţiţi, un nas îngust, o frunte pătrăţoasă, îndulcită numai de linia părului, în formă de acoladă întoarsă. Părul ei lung era de culoarea aramei; chiar şi prins la spate în coadă, arăta superb. Ochelarii cu ramă de baga îl amuzaseră întrucâtva. Încadrau doi ochi depărtaţi, de culoarea chihlimbarului — cea mai frumoasă trăsătură a ei. Fără urme

de fard, cu tenul palid, delicat, îi păruse a fi mult mai tânără decât cei treizeci şi ceva de ani pe care probabil îi avea.

Nu, nu era tocmai drăguță. Dar pe tot parcursul interviului, Nick se surprinsese cercetându-i fața, punându-şi întrebări cu privire la căsnicia ei. Şi la ea.

Tim se ridică:

— Hei, toată nebunia asta îmi face foame. Hai să dăm o raită pe la cantină.

— Nu la cantină. Hai să ieşim undeva. Stau de azi-dimineață în clădirea asta şi simt că mă apucă nervii. Nick trase haina pe el şi ieşiră împreună, trecând pe lângă biroul lui Angie, în drum spre scări.

Afară, o briză vioaie de primăvară îi plesni peste obraji în timp ce mergeau unul lângă altul pe trotuar. Cireşii abia începeau să înmugurească. Peste încă o săptămână, oraşul avea să fie nins de flori roz şi alb. Era cea dintâi primăvară a lui Nick în Washington din ultimii opt ani. Uitase ce frumos putea fi aici, îşi spuse el în timp ce se plimba printre copaci. Îşi înfundă şi mai bine mâinile în buzunare şi se aplecă uşor, căci vântul pătrundea chiar şi prin jacheta de lână.

Se întrebă vag dacă Sarah Fontaine a ajuns la apartamentul său, dacă acum stătea întinsă pe pat, plângând în hohote. Ştia că fusese dur. Îl deranjase să o hăituiască aşa, dar cineva trebuia să spargă bariera de negare pe care femeia o crease în jurul ei. Trebuia să înțeleagă realitatea. Era singurul mod de a-şi reveni din durere.

— Nick, unde mergem? se interesă Tim.

— Ce zici de localul Mary Jo's?

— Unde se servesc salate? De ce, ai trecut la dietă sau ce?

— Nu, dar acolo e liniște. Nu prea am chef de conversații zgomotoase acum.

După alte două străzi, cei doi intrară în restaurant și se așezară la o masă. Cincisprezece minute mai târziu, chelnerița le aduse salatele, de-a dreptul scufundate în maioneză făcută în casă și tarhon. Tim cercetă foaia de salată și bucățica de voinicică pe care le prinsese cu furculița și oftă.

— Asta e hrană pentru iepuri. Mie dă-mi oricând un burger plin de grăsime. Vârî în gură furculița cu salată și îl privi peste masă pe Nick: Deci, ce te frământă? Noua slujbă te-a și demoralizat?

— Ei, e o palmă peste față, asta e, de fapt, zise Nick. Goli ceașca de cafea și îi făcu semn chelneriței să îi mai aducă una: Am ajuns de la numărul doi la Londra la plimbatul hârtiilor prin D.C.

— Păi, și atunci de ce nu ți-ai dat demisia?

— Poate că o s-o fac. De când cu eșecul de la Londra, cariera mea s-a dus pe copcă. Iar acum trebuie să-l înghit și pe ticălosul acesta de Ambrose.

— E încă plecat din oraș?

— Mai are o săptămână. Până atunci pot să-mi fac treaba așa cum vreau eu. Fără toate inepțiile astea birocratice. La naiba, dacă îmi mai rescrie rapoartele ca să le aducă „în conformitate cu politicile administrative", cred că o să mi se facă rău.

Nick lăsă furculița jos și făcu o grimasă spre salată. Simpla mențiune a șefului său îi tăiase pofta de mâncare. Chiar din prima zi, Nick și Ambrose se călcaseră pe bătături unul pe altul. Charles Ambrose se desfăta în caruselul birocratic, pe când Nick insista întotdeauna să ajungă la subiect, oricât de neplăcut ar fi fost asta. Ciocnirea dintre ei fusese inevitabilă.

— Nick, problema ta este că, deși ești un tip cerebral, nu vorbești în „limbi străine", ca toți ceilalți. I-ai aiurit pe toți. Nu le plac oamenii pe care nu știu de unde să-i ia. În plus, mai ești și liberal până la moarte.

— Și? Și tu ești.

— Dar eu sunt și un tocilar cu acte în regulă! Nouă ne sunt permise diverse chestii. Că dacă nu, le închid calculatoarele.

Nick râse, bucuros deodată de tovărășia bunului său prieten, Tim. Cei patru ani cât fuseseră colegi de cameră la facultate clădiseră o legătură puternică între ei. După opt ani în străinătate, Nick îl găsise acum pe Tim Greenstein la fel de bărbos și de plăcut ca întotdeauna.

Luă furculița în mână și termină de mâncat salata.

— Așadar, ce ai de gând să faci cu cazul Fontaine? îl întrebă Tim când ajunseră la desert.

— O să-mi fac treaba și voi cerceta cazul.

— Ai de gând să-i zici lui Ambrose? Știi c-o să vrea să-i vorbești despre asta. La fel și tipii din Companie, dacă nu cumva știu deja.

— Lasă-i să afle pe cont propriu. Asta e cazul meu.

— Nick, mie-mi sună a spionaj. Nu e tocmai o problemă consulară.

Dar lui Nick nu-i surâdea ideea de a o pasa pe Sarah Fontaine cine ştie cărui ofiţer de la CIA. Părea prea fragilă, prea vulnerabilă.

— E cazul meu, repetă.

Tim rânji.

— Ah, văduva Fontaine! Nu cumva e genul tău de femeie? Deşi nu prea văd ce te atrage. Ceea nu-nţeleg eu este cum s-a-ntâmplat să pună mâna pe bărbatul ăsta. Un Adonis blond, nu? Nu pare genul de tip care să se dea la o femeie cu ochelari de baga. Îl suspectez că s-a însurat cu ea din cu totul alte motive decât cele obişnuite.

— Obişnuite? Din dragoste, vrei să spui?

— Nu. La sex mă refer.

— Unde naiba vrei să ajungi?

— Hm! Eşti cam ţepos. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Nu comentez.

— Îmi pare că viaţa ta amoroasă e cam pustie de la divorţ încoace.

Nick trânti ceaşca de cafea pe masă:

— Ce-i cu întrebările astea?

— Încerc să văd unde-ţi stă mintea, Nick. N-ai auzit? Cică e cea mai nouă găselniţă: bărbaţii care-şi deschid sufletul unul în faţa celuilalt.

Nick oftă:

— Nu-mi spune! Iar ai fost la una din şedinţele de pregătire pentru dobândirea sensibilităţii.

— Mda! E un loc minunat pentru a întâlni femei. Ar trebui să încerci şi tu.

— Nu, mersi. Ultimul lucru care-mi lipseşte este să mă alătur unui grup de oameni care îşi plâng de milă, cu o grămadă de femei nevrotice în jur.

Tim se uită la prietenul său cu compătimire.

— Nick, ascultă-mă! Trebuie să faci ceva. Nu poţi să stai în fund pe scaun şi să rămâi celibatar tot restul vieţii.

— De ce nu?

Tim râse:

— Pentru că amândoi ştim că n-ai înclinaţii spre preoţie, ce naiba!

Tim avea dreptate. În cei patru ani de la despărţirea lui de Lauren, Nick evitase orice relaţie apropiată cu vreo femeie, fie ea sexuală sau de alt fel, iar asta începea să se vadă. Devenise iritabil. Se avântase în salvarea a ce-i mai rămăsese din carieră, dar munca, descoperise el, nu era un bun substitut pentru ceea ce îşi dorea cu adevărat: un trup cald şi catifelat pe care să-l ţină în braţe; chicote de râs în noapte; gânduri împărtăşite în intimitatea patului. Ca să nu mai fie rănit vreodată, învăţase să trăiască şi fără lucrurile acestea. Era singura modalitate de a nu-şi pierde minţile cu totul. Dar instinctele masculine nu pier aşa uşor. Nu, Nick nu avea înclinaţii spre preoţie.

— Ai mai aflat veşti de la Lauren în ultima vreme? întrebă Tim.

Nick ridică privirea, strâmbându-se:

— Mda! Luna trecută. Mi-a zis că îi e dor de mine. Cred că, de fapt, ceea ce îi lipseşte este viaţa la ambasadă.

— Deci te-a sunat! E promiţător. Mie-mi miroase a reconciliere.

— Aşa crezi? Aş zice, mai degrabă, că ultima ei aventură n-a mers aşa bine.

— Oricum ai lua-o, îmi pare că regretă divorţul. Ai profitat de ocazie să păstrezi legătura?

Nick împinse din faţa lui ce mai rămăsese din prăjitura cu spumă de ciocolată:

— Nu.

— De ce nu?

— N-am avut chef.

Tim se lăsă pe spate şi râse.

— N-a avut chef! Oftă într-o doară, fără nici o intenţie: Patru ani l-am ascultat cum se plânge că este groaznic să fii divorţat, iar acum îmi vine cu asta.

— Uite ce e, de fiecare dată când îi merge prost, se decide să îl sune pe bunul Nick, prietenul ei cel loial. Nu mai pot să înghit aşa ceva! I-am spus că nu mai sunt disponibil. Nici pentru ea, nici pentru nimeni altcineva.

Tim clătină din cap:

— Te-ai lăsat de femei. Ăsta e un semn foarte rău.

— Nimeni n-a murit din pricina asta.

Nick mormăi şi azvârli câteva bancnote pe masă, apoi se ridică. Nu voia să se gândească la femei în clipa asta. Avea mult prea multe pe cap şi, cu siguranţă, nu avea nevoie de o nouă relaţie amoroasă ratată.

Dar afară, în drum spre birou, printre cireşii înmuguriţi, mintea îi hoinări din nou la Sarah Fontaine. Nu la Sarah, văduva îndurerată, ci la Sarah, femeia. Numele i se potrivea. Sarah cea cu ochii de chihlimbar.

Nick se scutură iute de gândurile acestea. Dintre toate femeile din Washington, ea era ultima la care ar fi trebuit să se gândească. În meseria lui, obiectivitatea era esenţială pentru îndeplinirea sarcinii cu succes. Fie că era vorba de eliberarea vizelor sau de pledarea cazului unui american închis în faţa magistraturii, implicarea emoţională era aproape întotdeauna o greşeală. Nu, Sarah Fontaine nu era pentru el nimic mai mult decât un simplu nume dintr-un dosar.

Şi aşa avea să rămână.

Amsterdam

Bătrânul îndrăgea trandafirii. Îi plăcea mirosul tămâios al petalelor, pe care le rupea adesea şi le freca între degete. Atât de răcoroase, de parfumate, nu ca lalelele insipide pe care le plantase grădinarul său pe malul iazului cu raţe. Lalele au numai culoare, dar nici un pic de personalitate. Se ridicau pe tulpină, înfloreau şi dispăreau. Dar trandafirii! Rezistau şi iarna, golaşi şi ghimpoşi, ca nişte băbuţe supărate, ghemuite, zgribulite de ger.

Se opri între tufişul de trandafiri şi inspiră adânc, bucurându-se de mireasma de pământ reavăn. În câteva săptămâni aveau să apară florile. Ce i-ar mai fi plăcut grădina asta nevestei lui! Şi-o imagina zăbo-

vind chiar în acest loc, zâmbind trandafirilor. Ar fi purtat vechea ei pălărie de paie şi un capot cu patru buzunare şi ar fi avut cu ea găleata de plastic. „Uniforma mea, ar fi zis ea. Sunt doar un soldat bătrân, ieşit la lupta cu melcii şi bărzăunii." Îşi amintea cum cleştii de tăiat trandafiri se loveau de găleată când ea cobora treptele bătrânei lor case care rămăsese în urma lui. „Nienke, dulcea mea Nienke! reflectă el. Ce dor îmi e de tine!"

— E o zi friguroasă, zise o voce în olandeză.

Bătrânul se răsuci şi privi la tânărul cu păr spălăcit care se apropia de el printre tufele de trandafiri.

— Kronen, îl întâmpină el. Ai venit până la urmă.

— Îmi pare rău, *meneer*, domnule. Cu o zi întârziere, dar nu am avut de-ales.

Kronen îşi scoase ochelarii de soare şi miji ochii spre cer. Ca de obicei, evita să îl privească pe bătrân direct. De la accident, toată lumea evita să îl privească în faţă, iar asta îl enerva mereu. Trecuseră cinci ani de când nu mai fusese privit în ochi, cinci ani de când nu mai întâlnise privirea cuiva fără a detecta invariabila tresărire. Până şi Kronen, pe care ajunsese să-l considere ca pe un fiu, insista să se uite în altă parte. Dar, ce-i drept, tinerii din generaţia lui Kronen făceau prea mare caz de aparenţe.

— Să înţeleg că totul a mers bine la Basra, zise bătrânul.

— Da. Întârzieri minore, atât. Şi au mai fost şi problemele cu ultima livrare... cipurile electronice din

mecanismul de țintire... Una dintre focoasele nucleare nu a nimerit ținta.

— Jenant.

— Da. Am vorbit deja cu producătorul.

Urmară o alee printre tufele de trandafiri, înspre iazul cu răţuşte. Din pricina aerului rece, bătrânul avea gâtul inflamat. Îşi înfăşură mai bine fularul şi fu apucat de o tuse subţire, uscată.

— Am o misiune nouă pentru tine, zise el. O femeie.

Kronen se opri, cu ochii înviorați brusc de curiozitate. Părul lui părea aproape alb în lumina soarelui:

— Cine este?

— Numele ei este Sarah Fontaine. Soţia lui Geoffrey Fontaine. Vreau să vedem unde te conduce.

Kronen se încruntă:

— Nu înţeleg, domnule. Mi s-a spus că Fontaine e mort.

— Urmăreşte-o oricum. Sursa mea americană îmi spune că are un apartament modest în Georgetown. Are treizeci şi doi de ani. Este microbiolog. Cu excepţia căsniciei sale, nu pare să aibă alte conexiuni cu serviciile secrete. Dar nu poţi fi sigur niciodată.

— Pot contacta sursa aceasta?

— Nu. Poziţia sa este prea... delicată.

Kronen dădu din cap, renunţând imediat la subiect. Lucrase pentru bătrân destulă vreme pentru a şti cum mergeau lucrurile. Fiecare om avea teritoriul său, cutiuţa din care opera. Niciodată nu trebuia să încerce să-şi croiască drum mai departe. Chiar şi

Kronen, în care se investea atâta încredere, nu vedea decât o parte din imaginea de ansamblu. Numai bătrânul vedea totul.

Se plimbau împreună pe marginea iazului. Bătrânul vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o punguţă de pâine pe care o luase din casă. În tăcere, aruncă o mână de firimituri în apă şi urmări cum se umflă bucăţelele de pâine. Raţele se bălăceau prin stufăriş. Cât trăise Nienke, mergea în parc în fiecare dimineaţă, doar ca să le dea raţelor pâinea ei prăjită. Se temea că nu primeau destulă hrană cele mai slăbite. „Uite aici, Frans, zicea ea. Cele mici s-au făcut aşa dolofane! Şi toate astea numai cu firimiturile mele de la micul dejun!"

Iată-l acum: aruncă pâine în apă pentru nişte raţe de care nu-i păsa, dar pe care ştia că Nienke le-ar fi îndrăgit. Împături ambalajul cu atenţie şi îl puse la loc în buzunar. Făcând acest gest, îşi dădu seama ce trist şi ce amărât părea, încercând să păstreze un ambalaj vechi de pâine. Şi pentru ce?

Iazul îşi preschimbase culoarea într-un cenuşiu posomorât. „Unde dispăruse soarele?" se întrebă el. Fără să se uite la Kronen, zise:

— Vreau să aflu ce este cu această femeie. Să pleci iute.

— Desigur.

— Ai grijă în Washington. Am înţeles că rata criminalităţii a devenit abominabilă acolo.

Kronen râse în timp ce se întorcea să plece:

— *Tot ziens, meneer!* Să ne vedem cu bine, domnule!

Bătrânul făcu semn din cap:
— Ne vedem în curând.

Laboratorul în care lucra Sarah era curat ca un pahar. Microscoapele sclipeau, mesele şi chiuvetele erau dezinfectate în mod repetat, camerele de incubaţie erau curăţate de două ori pe zi. Munca lui Sarah necesita atenţie strictă pentru aseptizare; din obişnuinţă, insista pe curăţenie. Dar, stând acum la masă în laborator şi trecând în revistă ultima cutie de lamele de microscop, Sarah realiză că sterilitatea încăperii invadase cumva şi restul vieţii sale.

Îşi scoase ochelarii şi clipi obosită. Oriunde se uita, oţelul inoxidabil sclipea, răspunzându-i. Luminile erau dure, fluorescente. Nu existau ferestre şi, astfel, nici lumină naturală. Afară putea să fie amiază sau noapte, dar aici nu avea cum să vadă diferenţa. Cu excepţia zumzetului venind dinspre frigider, laboratorul era tăcut.

Îşi puse din nou ochelarii şi începu să aranjeze lamele la loc în cutie. Dinspre hol se auzi ţăcănitul unor tocuri. Uşa se dădu de perete.

— Sarah? Ce cauţi aici?

Sarah se întoarse şi o zări pe buna ei prietenă, Abby Hicks. În halatul alb mărimea XXL, Abby aproape că umplea cadrul uşii.

— Mai aranjez câte ceva, explică Sarah. S-au strâns atât de multe de când am plecat...

— O, pentru Dumnezeu, Sarah! Laboratorul o să se descurce fără tine câteva săptămâni. E deja opt seara. Verific eu culturile. Du-te acasă!

Sarah închise cutia cu lamele.

— Nu sunt sigură că vreau să mă duc acasă, murmură ea. E prea liniște. Mai degrabă aș sta aici.

— Ei bine, nici locul ăsta nu e tocmai în centrul agitației. E la fel de viu ca un mormânt... Instantaneu, Abby își mușcă buza și se înroși — chiar și la cei cincizeci și cinci de ani împliniți, Abby se îmbujora ca o școlăriță: Mi-am ales prost cuvintele, mormăi ea o scuză.

Sarah zâmbi:

— Abby, nu-i nimic.

Pentru o clipă, cele două femei tăcură. Sarah se ridică și deschise incubatorul pentru a depune înăuntru specimenul la care lucrase până atunci. Mirosul toxic al agar-agarului ce se ridica din plăcile Petri încălzite se răspândi în încăpere.

— Sarah, cum îți mai este? o întrebă Abby cu blândețe.

Sarah închise incubatorul după ce lăsă specimenul înăuntru. Cu un oftat, se întoarse cu fața spre prietena ei:

— Mă descurc, ce să fac.

— Ne este dor de tine aici. Până și bătrânul Grubb zice că nu mai e la fel fără tine și sticluțele tale ridicole de dezinfectant. Cred că tuturor le e puțin teamă să te sune. Nici unul dintre ei nu știe cum să îți vindece durerea, bănuiesc. Dar chiar ne pasă de tine, Sarah.

Sarah dădu din cap cu recunoştinţă:

— O, Abby, ştiu asta. Şi apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Toate bunătăţile, felicitările şi florile. Acum însă trebuie să mă pun eu pe picioare. Privi trist împrejur: Am crezut că asta îmi trebuie, să revin la serviciu.

— Unora le sunt de folos vechile obiceiuri. Alţii simt nevoia să se depărteze de tot pentru o vreme.

— Poate asta ar trebui să fac şi eu. Să plec din Washington pentru o vreme. Departe de toate locurile care îmi aduc aminte de el... Înghiţi în gol, peste durerea familiară care o ardea în gât, şi încercă un zâmbet: Sora mea m-a invitat la ea, în Oregon. Ştii, nu mi-am văzut nepotul şi nepoatele de câţiva ani buni. Cred că au crescut oleacă.

— Atunci du-te la ei. Sarah, nici n-au trecut două săptămâni! Îţi trebuie timp. Du-te la sora ta. Descarcă-te prin plâns.

— Mi-am petrecut prea multe zile plângând. Am stat acasă, întrebându-mă cum voi trece prin toate astea. Încă nu sunt în stare să mă uit la hainele lui atârnate în dulap. Sarah clătină din cap: Nu doar pierderea lui doare aşa de tare. Ci toate celelalte...

— Te referi la partea cu Berlinul.

Sarah aprobă:

— O s-o iau razna dacă mă mai gândesc mult la asta. De-asta am venit aici astă-seară, ca să mai uit de toată treaba asta. Am crezut că a sosit momentul să revin la serviciu şi rămase cu ochii aţintiţi la teancul de cărţi de lângă microscop. Dar e ciudat, Abby. În-

drăgeam locul acesta. Acum mă întreb cum de l-am suportat în ultimii şase ani. Toate dulapurile astea reci şi chiuvetele de oţel! Totul este atât de mohorât! Simt că mă sufoc aici.

— Probabil e mai mult decât laboratorul. Sarah, dintotdeauna ţi-a plăcut să lucrezi aici. Tu eşti genul de om care fredonează lângă centrifugă.

— Nu mă pot vedea lucrând aici pentru tot restul vieţii. Geoffrey şi cu mine am avut atât de puţin timp împreună! Trei zile pentru luna de miere. Atât. Apoi a trebuit să vin aici în grabă ca să termin nenorocita aia de propunere de grant. Eram întotdeauna atât de ocupaţi, încât n-am avut timp de vacanţă. Acum nici nu vom mai avea o altă şansă. Oftând, se apropie din nou de masa ei de lucru şi închise lampa microscopului; încet, adăugă: Şi nu voi şti niciodată de ce el... se aşează fără să-şi termine gândul.

— Ai mai aflat ceva de la Departamentul de Stat?

— Ieri m-a sunat din nou bărbatul acela. Poliţia din Berlin a eliberat în final... cadavrul. Mâine ajunge aici. Ochii i se umeziră; privi în jos, străduindu-se să nu plângă: Înmormântarea e vineri. O să fii acolo?

— Bineînţeles că voi fi acolo. Cu toţii vom fi acolo. Te conduc eu, bine? Abby se apropie şi cuprinse cu mâna umărul prietenei ei: Sarah, totul s-a întâmplat de curând. Ai tot dreptul să plângi.

— Abby, există atât de multe lucruri legate de moartea lui pe care nu le voi înţelege niciodată! Omul acela de la Departamentul de Stat — mă tot interoga, încercând să obţină răspunsuri, iar eu nu i-am putut

oferi nici măcar unul! O, știu că își făcea treaba, dar a ridicat aceste... posibilități care mă tot frământă de atunci încoace. Am început să-mi pun întrebări despre Geoffrey. Din ce în ce mai multe.

— Sarah, nici n-ați fost căsătoriți atât de mult timp. La naiba, soțul meu și cu mine am fost căsătoriți treizeci de ani înainte să ne despărțim, și tot nu i-am dat de cap ticălosului. Nu e ceva anormal că nu știai tot ce era de știut despre Geoffrey.

— Dar era soțul meu!

Abby rămase tăcută pentru o clipă. Apoi, cu o ușoară ezitare, zise:

— Știi, Sarah, întotdeauna era ceva cu el... Adică n-am simțit vreodată că aș putea ajunge să-l *cunosc* foarte bine.

— Abby, era timid.

— Nu, nu era doar timiditatea. Era ca și cum... ca și cum nu voia să se deconspire. Ca și cum... Se uită spre Sarah: O, nu e important.

Dar Sarah se gândea deja la ceea ce spusese Abby. Observația ei avea un miez de adevăr. Geoffrey fusese un tip distant, nu era înclinat spre conversații lungi sau destăinuiri. Nu vorbea mult despre sine. Întotdeauna părea mai degrabă interesat de ea, de munca ei, de prietenii ei. Când s-au cunoscut, acest interes vădit fusese flatant; dintre toți bărbații pe care îi întâlnise, el fusese singurul care *ascultase* cu adevărat.

Și, pentru nu se știe ce motiv, îi răsări în minte un alt chip. Nick O'Hara. Da, acesta era numele lui. Amintirea se materializă brusc, vie: felul în care o

studiase, felul în care ochii săi cenuşii se concentraseră asupra fiecărei expresii a feţei ei. Da, şi el ascultase; doar asta îi era meseria. Asta să fi inclus şi chinuitul văduvelor? Nu voia să se gândească la el. Nu voia să mai aibă de-a face cu el vreodată.

Sarah puse capacul de plastic pentru microscop. Se gândi dacă să ia registrul de date acasă, cu ea. În timp ce scana pagina deschisă, îşi dădu seama că şirul de intrări simboliza felul în care îşi trăia viaţa. Ordonat, atent şi meticulos aranjat între laturile tipărite ale coloanei.

Închise registrul şi îl puse la loc în raft.

— Cred că mă duc acasă, spuse ea.

Abby o aprobă:

— Bun. Nu are sens să te îngropi aici. Uită de serviciu pentru o vreme.

— Eşti sigură că te descurci cu sarcinile suplimentare?

— Bineînţeles.

Sarah îşi scoase halatul alb şi îl atârnă lângă uşă. Ca toate lucrurile din încăpere, halatul ei arăta prea ordonat, prea curat.

— Poate îmi iau ceva timp liber după înmormântare. Încă o săptămână. Sau poate o lună.

— Totuşi, să nu stai departe de noi prea mult timp, zise Abby. Mai avem nevoie de tine pe aici.

Sarah aruncă o ultimă privire în jur ca să se asigure că totul era în ordine. Totul era în ordine.

— Mă întorc, zise ea. Doar că nu ştiu când anume.

Sicriul alunecă pe rampă şi ateriză pe platformă cu o bufnitură uşoară. Zgomotul îl făcu pe Nick să se cutremure. Toţi anii în care trimisese cetăţenii americani morţi cu avionul nu îi alungaseră sentimentul de oroare. Dar, ca toţi ceilalţi din echipa consulară, îşi găsise propria modalitate de a face faţă durerii. Ceva mai târziu va ieşi într-o plimbare lungă, se va duce acasă şi îşi va turna un pahar mare cu tărie. Apoi se va aşeza în vechiul său fotoliu de piele, va da drumul la radio şi va citi ziarul; va afla câte cutremure au mai avut loc, câte accidente de avion, de tren şi de autobuze, câte bombe au mai căzut asupra lumii acesteia. Imaginea de ansamblu. Asta va face ca această moarte singulară să pară insignifiantă. Aproape.

— Domnul O'Hara? Vă rog, semnaţi aici.

Un bărbat în uniforma companiei aeriene îi întinse o mapă cu actele de transport. Nick aruncă o privire asupra documentelor, observând rapid numele decedatului: Geoffrey Fontaine. Mâzgăli o semnătură şi îi dădu mapa înapoi. Apoi se întoarse şi urmări cum sicriul e încărcat în dricul ce îl aştepta. Nu voia să se gândească la ce conţinea, dar, fără să vrea, în minte i se înfiripă o imagine, ceva ce văzuse într-o revistă, fotografia unor săteni vietnamezi după un bombardament. Fuseseră arşi de vii. Asta se găsea în sicriul lui Geoffrey Fontaine? Un om ars, fără posibilitatea de a mai fi recunoscut?

Izgoni imaginea. Fir-ar să fie, avea nevoie de o tărie! Era timpul să se ducă acasă. Dricul se îndrepta în siguranţă către morga desemnată; cum aranjaseră

dinainte, Sarah Fontaine va prelua totul din acest punct. Se întrebă dacă ar fi bine să o mai sune o dată, pentru ultima oară. Dar de ce? Alte condoleanțe, alte regrete? El își făcuse treaba. Ea plătise deja. Nu mai rămăsese nimic de spus.

Când ajunse în apartamentul său, Nick își scosese din minte deja întreaga poveste. Își aruncă geanta pe canapea și intră direct în bucătărie, unde își turnă un pahar generos de whisky și puse ceva de mâncare la încălzit în cuptor. Meniurile *Swanson*, prietenii cei mai buni ai burlacilor. Se rezemă de blatul mesei și sorbi din pahar. Frigiderul începu să toarcă, iar lumina cuptorului se stinse automat. Se gândi să dea drumul la radio, dar nu izbutea să-și impună să se miște din loc. Iată, așa se încheia încă o zi din viața de funcționar public. Și când te gândești că era abia marți!

Se întrebă cât timp trecuse de când fusese ultima oară fericit. Luni? Ani? Era inutil să încerce să-și amintească o altă stare emoțională. Nu-și amintea decât sunete și imagini: albastrul cerului, surâsul unui chip. Ultima imagine distinctă a fericirii era o călătorie cu autobuzul prin Londra, un autobuz cu scaune rupte și geamuri murdare. Tocmai plecase de la ambasadă și se îndrepta spre casă, la Lauren...

Soneria apartamentului îl făcu să sară ca ars. Brusc, simți o nevoie acută de companie, compania oricui, chiar și a băiatului care livra ziarele. Se apropie de interfon.

— Da?

— Hei, Nick? Sunt eu, Tim. Dă-mi drumul.

— Bine. Hai, urcă.

Nick apăsă butonul încuietorii de la intrare. Oare Tim voia ceva de mâncare? Ce întrebare stupidă! Întotdeauna voia ceva de mâncare. Nick cotrobăi prin congelator şi răsuflă uşurat, descoperind alte două cutii cu mâncare semipreparată. Puse una în cuptor.

Se duse la uşa de la intrare şi aşteptă să se deschidă uşile liftului.

Tim ţâşni afară:

— Să vedem, eşti pregătit pentru asta? Ghici ce a descoperit prietenul meu de la FBI?

Nick oftă:

— Mi-e teamă să întreb.

— Îl ştii pe tipul acela, Geoffrey Fontaine? Ei bine, e mort, nu glumă.

— Şi ce-i nou în asta?

— Nu, eu vorbesc de *adevăratul* Geoffrey Fontaine.

— Uite, zise Nick. Am închis dosarul în cazul acesta. Dar, dacă vrei să rămâi la cină...

Tim îl urmă în interiorul apartamentului:

— Vezi tu, *adevăratul* Geoffrey Fontaine a murit...

— Aha, zise Nick.

— Acum patruzeci şi doi de ani!

Uşa se trânti în urma lor. Nick se răsuci şi rămase cu ochii holbaţi.

— Ha! jubilă Tim. M-am gândit eu că îţi voi capta atenţia.

Trei

Ziua avea parfum de flori. Pe iarba de la picioarele lui Sarah se odihnea un buchet mare de garoafe, gladiole şi crini. Pentru tot restul vieţii ei, parfumul acestor flori avea să-i provoace greaţă. Îi va aminti de vârful dealului şi de plăcile de marmură ce împestriţează iarba tunsă scurt, de ceaţa care atârnă în valea de jos. Dar, mai ales, îi va aminti de durere. Toate celelalte — cuvintele preotului, strânsoarea mâinii lui Abby, buna ei prietenă, în jurul braţului, până şi primele picături reci de ploaie care o atinseseră pe faţă — pe toate acestea abia le simţea, pentru că erau undeva la limita durerii.

Se forţă să nu îşi îndrepte atenţia către groapa deschisă la picioarele ei. În schimb, privi înspre dealul ce se înălţa deasupra văii. Prin ceaţă zărea vagi pete rozalii. Cireşii înfloreau. Dar imaginea aceasta nu făcu decât să o întristeze; era o primăvară pe care Geoffrey nu avea să o vadă.

Vocea preotului căzu, într-o monotonie iritantă. O burniţă rece îi arse obrajii şi îi înceţoşă ochelarii; aburul din vale îi înconjură, despărţindu-i astfel de

tot restul lumii. Ghiontul lui Abby o readuse la realitate. Sicriul fusese coborât. Văzu feţele celorlalţi, toate cu ochii spre ea, toate în aşteptare. Aceştia erau prietenii ei, dar în durerea ei abia îi mai recunoştea. Chiar şi Abby, draga de Abby, era doar o străină acum.

Cu un gest automat, Sarah se aplecă şi luă un pumn de ţărână. Era umedă, grasă şi mirosea a ploaie. Aruncă pământul în groapă. Lovitura în sicriu o făcu să tresară.

Chipurile trecură pe lângă ea ca nişte fantome în ceaţă. Prietenii ei erau prevenitori. Vorbeau în şoaptă. Toate acestea ea le trăi cu ochii uscaţi, amorţită. Mirosul florilor şi ceaţa care i se lipea de faţă îi copleşeau simţurile; nu fusese conştientă de ce se întâmplă în jurul ei, până când se uită primprejur şi constată că lumea plecase. Numai ea şi Abby rămăseseră în picioare lângă mormânt.

— Începe să plouă, observă Abby.

Sarah îşi ridică privirea şi văzu cum coboară norii asupra lor ca un văl rece, argintiu. Abby o luă pe Sarah de umeri cu braţul ei zdravăn şi o conduse încet spre parcare.

— Cred că amândouă avem nevoie de o ceaşcă de ceai, zise Abby.

Acesta era remediul ei pentru absolut orice. Supravieţuise unui divorţ oribil şi plecării la facultate a băieţilor ei doar cu ajutorul a nişte Earl Grey.

— O ceaşcă de ceai, să vorbim în linişte.

— Mi-ar prinde bine nişte ceai, recunoscu Sarah.

Braţ la braţ, străbătură încet pajiştea.

— Sarah, ştiu că asta nu înseamnă nimic pentru tine în acest moment, începu Abby, dar durerea se va domoli. Chiar o să treacă. Noi, femeile, suntem făcute aşa, puternice. Nu avem de ales.

— Dar dacă eu nu sunt?

— Ba eşti. Să nu te îndoieşti de asta.

Sarah clătină din cap:

— Acum pun la îndoială totul. Şi pe toţi.

— Doar nu şi pe mine, nu?

Sarah se uită la chipul lătăreţ şi umed al lui Abby şi îi zâmbi.

— Nu. Pe tine nu.

— Bun. Când o să ajungi la vârsta mea, ai să vezi că totul este...

Brusc, Abby se opri locului. Răsufla zgomotos. Sarah urmări încotro îi era îndreptată privirea.

Prin vălătucii de ceaţă, un om îşi croia drum către ele.

Sarah cercetă părul şaten închis zburlit de vânt şi haina cenuşie, acum sclipind din cauza a zeci de picături de ploaie. Îi era limpede că omul stătuse în frig o bună bucată de vreme, poate chiar pe parcursul întregii ceremonii. Frigul îi îmbujorase obrajii.

— Doamnă Fontaine? începu el.

— Bună ziua, domnule O'Hara.

— Uitaţi, îmi dau seama că este un moment nepotrivit, dar încerc să vă prind de două zile. Nu mi-aţi răspuns la mesaje.

— Nu, recunoscu ea. Nu v-am răspuns.

— Trebuie să vă vorbesc. Au apărut elemente noi. Cred că trebuie să aflați de ele.

— Sarah, cine este domnul acesta? interveni Abby.

Nick se răsuci spre femeia mai în vârstă:

— Nick O'Hara. Lucrez la Departamentul de Stat. Dacă se poate, doamnă, aș dori să discut un minut cu doamna Fontaine.

— Dar poate ea nu dorește să vorbească acum cu dumneata.

Bărbatul privi spre Sarah:

— Este ceva important.

Ceva în felul în care o privise, încleștarea încăpățânată a fălcii, ceva o făcu pe Sarah să ia în considerare cererea lui. Plănuise să nu mai aibă vreodată de-a face cu el. În ultimele două zile, robotul telefonic înregistrase șase mesaje de la el, pe care ea le ignorase cu desăvârșire. Geoffrey era mort și îngropat; durerea era copleșitoare. Nick O'Hara nu avea decât să răscolească totul punând întrebări fără de răspuns.

— Doamnă Fontaine, vă rog.

Într-un final, ea aprobă cu un semn din cap. Cu o privire spre Abby, o liniști pe aceasta:

— E în regulă.

— Oricum, nu puteți sta de vorbă aici. Într-o clipă o să toarne cu găleata!

— O pot conduce chiar eu acasă, se oferi Nick. Și, văzând căutătura neîncrezătoare a lui Abby, el zâmbi: Serios, nu este nici o problemă. Am eu grijă de dumneaei.

Abby o mai îmbrățișă încă o dată pe Sarah, apoi o sărută pe obraz:

— Te sun diseară, draga mea. Hai să luăm micul dejun împreună mâine dimineață. Apoi, evident împotriva voinței sale, se îndepărtă spre mașina ei.

— Înțeleg că este o prietenă bună, zise el, urmărind plecarea lui Abby.

— Lucrăm împreună de ani de zile.

— La NIH?

— Da. În același laborator.

El ridică privirea spre cer, care acum era acoperit de nori negri de furtună. Se lăsase un frig pătrunzător.

— Prietena dumitale are dreptate. Într-o clipă o să toarne cu găleata. Haideți! Mașina mea e într-acolo.

Îi atinse ușor mâneca. Ea înainta mecanic, lăsându-l să o îndrume până la scaunul din față al mașinii lui. El se așeză la volan și trânti portiera. Pentru o clipă, rămaseră așa, în tăcere. Mașina era un Volvo bătrân, un vehicul practic, fără alte decorațiuni, ales numai și numai pentru capacitatea sa de transport. Cumva, i se potrivea. Interiorul mașinii păstrase ceva căldură și ochelarii lui Sarah se aburiră. Luându-i de la ochi, se răsuci spre el și descoperi că are părul ud.

— Probabil că vă este frig, zise el. Haideți să vă duc acasă.

Motorul se trezi la viață. Din gurile de ventilație năvăli un val de căldură, încălzindu-i încetul cu încetul, pe măsură ce parcurgeau drumul sinuos dinspre

cimitir. Ştergătorul de parbriz scârţâia dintr-o parte în alta.

— De dimineaţă era frumos, zise ea, privind ploaia care cădea în rafale.

— Imprevizibilă vremea asta, ca mai toate de altfel.

Coti lin pe autostradă către Washington. Era un şofer calm, cu mâini sigure. Genul care probabil că nu îşi asuma riscuri inutile. Bucurându-se de căldura aerotermei, Sarah se lăsă comod în scaun.

— De ce nu mi-aţi răspuns? întrebă el.

— A fost nepoliticos din partea mea. Îmi cer scuze.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. De ce nu m-aţi sunat înapoi?

— Cred că nu mai voiam să aud alte speculaţii despre Geoffrey. Sau despre decesul lui.

— Chiar dacă sunt reale?

— Nu mi-aţi oferit lucruri reale, domnule O'Hara. Aţi făcut doar nişte presupuneri.

El privea întunecat drumul ce se deschidea în faţa lor.

— Doamnă Fontaine, acum nu mai fac presupuneri. Am toate datele. Am nevoie doar de un nume.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre soţul dumneavoastră. Mi-aţi spus că l-aţi întâlnit pe Geoffrey Fontaine acum şase luni, într-o cafenea. Cred că v-a luat pe sus. Patru luni mai târziu v-aţi căsătorit. Corect?

— Da.

— Nu ştiu cum să vă spun asta, dar Geoffrey Fontaine — *adevăratul* Geoffrey Fontaine — a murit acum patruzeci şi doi de ani. Era un copil.

Nu-i venea să creadă:

— Nu înţeleg...

El nu o privi; cât vorbiră, ţinu privirea ţintită la drum:

— Omul cu care v-aţi căsătorit şi-a asumat numele unui copil decedat. Este destul de uşor de făcut. Cauţi numele unui copil care a murit cam în perioada în care te-ai născut. Apoi obţii o copie a certificatului de naştere. Cu aceasta, obţii un număr de identitate fiscală, permis de conducere, certificat de căsătorie. *Devii* astfel acel copil, acum ajuns adult. O nouă identitate. O nouă viaţă. Cu toate înregistrările oficiale drept dovadă.

— Dar... dar cum de ştiţi toate astea?

— În ziua de azi, totul se păstrează pe calculator. După câteva verificări, am aflat că Geoffrey Fontaine nu a făcut armata. Nu a mers niciodată la şcoală. N-a avut un cont bancar. Totul până acum un an, când deodată numele lui apare într-o groază de locuri.

Femeia rămase fără suflare.

— Atunci cine era? şopti ea până la urmă. Cu cine m-am căsătorit?

— Nu ştiu, veni răspunsul lui Nick.

— Dar *de ce*? De ce a făcut asta? De ce să-şi înceapă o nouă viaţă?

— Îmi vin în minte mai multe motive. Primul meu gând a fost că era căutat pentru crimă. Amprentele lui erau înregistrate la biroul de eliberare a permiselor auto, aşa că le-am verificat pe computerele FBI-ului. Nu se află pe nici una din listele lor.

— Atunci, nu era un criminal.

— Nu există nici o dovadă în sensul acesta. O altă posibilitate ar fi că era parte dintr-un program federal de protecţie a martorilor, că i s-a dat un nou nume ca protecţie. Îmi este greu să verific aşa ceva. Informaţiile sunt foarte bine păzite. În schimb, ne-ar da un motiv pentru uciderea sa.

— Vreţi să spuneţi că, de fapt, cei împotriva cărora a depus mărturie l-au găsit?

— Exact.

— Dar mi-ar fi mărturisit aşa ceva, ar fi împărtăşit cu mine...

— Asta mă face să mă gândesc la o altă posibilitate. Poate mi-o puteţi confirma.

— Vă ascult.

— Şi dacă noul nume şi noua viaţă asumată de soţul dumneavoastră fac parte din meseria sa? Poate că el nici nu se ascundea de nimeni sau nimic. Poate că a fost *trimis* aici.

— Adică era spion, asta vreţi să spuneţi, traduse ea încet.

El o privi şi aprobă dând din cap. Avea ochii la fel de cenuşii ca furtuna de afară.

— Nu cred una ca asta, declară ea. Nu cred nimic!

— Dar este adevărul. Vă asigur.

— Atunci de ce îmi spuneți *mie* asta? De unde știți că nu sunt și eu complice sau așa ceva?

— Doamnă Fontaine, nu cred că sunteți băgată în asta. Am văzut dosarul dumneavoastră...

— O! Am și eu un dosar, nu? izbucni ea.

— V-a fost verificat cazierul acum câțiva ani, mai țineți minte? Pentru proiectele de cercetare la care lucrați. Firește că v-a fost întocmit un dosar.

— Firește.

— Dar nu doar dosarul dumneavoastră mă face să înclin a crede că nu sunteți amestecată în toate astea. Ci și instinctul. Acum, convingeți-mă că nu mă înșel.

— Cum? Să fac un test cu detectorul de minciuni?

— Începeți prin a-mi povesti despre dumneavoastră și Geoffrey. Erați îndrăgostiți unul de altul?

— Bineînțeles!

— Deci a fost o căsătorie reală? Ați... întreținut relații intime?

Femeia roși:

— Da. Ca orice cuplu normal. Vreți să aflați cât de des? Când anume?

— Nu mă joc aici. Din contră, îmi pun pielea la bătaie pentru dumneavoastră. Dacă nu vă place abordarea mea, atunci poate preferați modul în care tratează Compania subiecții anchetelor.

— Să înțeleg că nu le-ați spus încă nimic celor de la CIA?

— Nu. Făcu un gest cu bărbia, semn al încăpățânării: Nu prea mă omor după felul în care rezolvă

ei lucrurile. Probabil că am să fiu mustrat pentru asta, dar se prea poate să nu se întâmple aşa ceva.

— Atunci de ce vă puneţi pielea la bătaie?

Bărbatul ridică din umeri:

— Din curiozitate. Poate şi pentru şansa de a vedea ce pot face de unul singur.

— Din ambiţie?

— Bănuiesc că în parte şi de asta. În plus...

Se uită spre ea şi pentru o clipă privirile lor se întâlniră. Deodată nu mai zise nimic.

— În plus ce? întrebă ea.

— Nimic.

Ploaia cădea în rânduri compacte, opace, şiroind pe parbrizul maşinii. Nick părăsi autostrada şi îşi croi drum prin trafic către oraş. Drumul prin Washington la ora de vârf era, de obicei, un motiv de enervare pentru Sarah; dar astăzi privea toată această aglomeraţie cu calm. Ceva în felul cum conducea Nick O'Hara o făcea să se simtă în siguranţă. De fapt, tot ce era legat de el îţi crea o senzaţie de siguranţă: mâinile neclintite pe volan, căldura maşinii sale, timbrul jos al vocii. Doar stând în maşină lângă el, şi Sarah se simţea protejată. Îşi putea închipui cât de în siguranţă s-ar simţi o femeie în braţele sale.

— Oricum, continuă el, vedeţi că avem multe întrebări fără răspuns. Poate dumneavoastră aveţi o parte din răspunsuri, fie că sunteţi conştientă de asta sau nu.

— Nu am ce răspunsuri să vă dau.

— Haideţi să începem cu ceea ce ştiţi.

Ea clătină din cap, uluită:

— Am fost căsătorită cu el şi nici nu sunt în stare să vă spun numele lui adevărat!

— Sarah, oricine, chiar şi cel mai bun spion, face greşeli. Trebuie să-şi fi lăsat garda jos, fie şi pentru o clipă. Poate că vorbea în somn. Sau poate a zis lucruri pe care nu le poţi explica. *Gândeşte-te bine!*

Îşi muşcă buza, gândindu-se acum nu la Geoffrey, ci la Nick. O tutuise, îi spusese pe nume, Sarah.

— Chiar dacă au fost lucruri, zise ea, lucruri mărunte, poate că eu nu le-am considerat semnificative.

— Cum ar fi?

— O, cred că... cred că mi-a zis Evie o dată sau de două ori. Dar întotdeauna şi-a cerut scuze imediat. Mi-a zis că era o fostă prietenă.

— Dar familia? Prietenii? A vorbit vreodată despre ei?

— Mi-a zis că s-a născut în Vermont, apoi a copilărit la Londra. Părinţii lui erau oameni de teatru. Au murit. Nu mi-a vorbit niciodată de vreo altă rudă. Părea întotdeauna atât de... independent. Nu avea prieteni apropiaţi, nici măcar de la serviciu. Cel puţin, mie nu mi-a prezentat nici unul.

— Ah, da! Serviciul său. Am verificat şi asta. Se pare că *era* trecut pe statele de plată de la Bank of London. Avea un birou undeva în departamentul administrativ. Dar nimeni nu îşi aduce aminte exact cu ce se ocupa el acolo.

— Atunci nici măcar asta nu era adevărat.

— Aşa se pare.

Sarah se lăsă mai adânc în scaun. Fiecare lucru pe care i-l spunea omul acesta adăuga încă o ruptură în ţesătura vieţii ei. Căsnicia ei se dizolva văzând cu ochii. Totul nu fusese decât o umbră, ceva fără substanţă. Realitatea însemna, aici şi acum, ploaia care răpăia pe maşină şi ştergătoarele care încercau să facă faţă, oscilând dintr-o parte în alta. Dar, mai presus de toate, realitatea consta în bărbatul care era acum lângă ea. El nu era defel o iluzie. Abia dacă-l cunoştea, şi devenise singura realitate de care putea să se agaţe.

Gândurile sale lunecară spre Nick O'Hara. Nu părea să fie căsătorit. În ciuda aerului distant, îl găsea destul de atrăgător; ca orice altă femeie, de altfel. Dar era ceva mai mult decât simpla atracţie fizică. Parcă îi citea nevoile cele mai ascunse. Ceva îi spunea că este singur, tulburat. Umbre vagi de nefericire aninau în jurul ochilor lui, conferindu-i un aer de nelinişte; avea expresia unui om fără o casă. Probabil nici nu avea una. Serviciul diplomatic e o carieră mai degrabă pentru nomazi, nu pentru cei care tânjesc după un cămin în suburbii, undeva. Or, era limpede că Nick O'Hara nu era genul de personaj suburban.

Tremurând, Sarah îşi dorea cu disperare să ajungă în apartamentul ei, să bea o ceaşcă de ceai cu Abby. *Nu mai e mult,* reflectă ea, în vreme ce străzile deveneau din ce în ce mai familiare. Connecticut Avenue sclipea sub ploaie. Potopul dezbrăcase deja pe jumătate cireşii de podoaba lor florală; primul chiot al primăverii fusese unul scurt.

Maşina trase în faţa apartamentului ei, iar Nick înconjură iute vehiculul pentru a-i deschide portiera. Era un gest amuzant, genul de gest pe care l-ar fi făcut Geoffrey, galant şi inutil, în felul său dulceag. Până să ajungă în hol, însă, erau amândoi muraţi. Ploaia îi lipise părul în cârlionţi negri de frunte.

— Bănuiesc că n-ai terminat întrebările, oftă ea în timp ce se îndreptau împreună spre scările care duceau la etaj.

— Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă vreau să urc, răspunsul este da.

— Vii la ceai sau pentru un mic interogatoriu?

El îi zâmbi şi şterse apa care-i şiroia pe obraz:

— Cred că puţin din amândouă. Mi-a fost aşa de greu să dau de tine, încât aş face bine să îţi pun acum toate întrebările pe care le mai am.

Ajunseră în capul scărilor. Tocmai voia să spună ceva, când ridică privirea spre hol. Ceea ce zări acolo o făcu să înlemnească.

Uşa apartamentului ei era larg deschisă. Cineva îi spărsese casa!

Instinctiv, Sarah se retrase, îngrozită de ceea ce ar fi putut găsi trecând pragul. Se lipi de Nick şi îl prinse de braţ fără o vorbă. Bărbatul rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii deschise, cu faţa brusc încordată. Ea nu mai auzea nimic, în afară de bătăile inimii lui. Apartamentul era cufundat într-o tăcere mormântală.

Lumina se revărsa în hol prin uşa deschisă. Nick îi făcu semn să rămână pe loc, apoi se apropie cu

precauție de intrarea în apartament. Sarah porni după el, dar îi aruncă o privire atât de sumbră, încât femeia se retrase îndărăt imediat.

Împinse uşor uşa, iar arcul de lumină se lărgi şi îi alungă umbrele de pe chip. Rămase pentru câteva clipe în prag, cercetând încăperea. Apoi intră în apartament.

Pe hol, Sarah rămase în aşteptare, speriată de tăcerea desăvârşită. Ce se întâmpla înăuntru? În cadrul uşii se ivi o umbră şi femeia se lăsă cuprinsă de panică, pe măsură ce umbra creştea. Apoi, spre uşurarea ei, Nick iți capul pe uşă.

— Sarah, e în regulă! anunță el. Nu e nimeni aici.

Trecu în fugă pe lângă el şi intră în apartament. Se opri însă în camera de zi, surprinsă de ceea ce vedea. Se aştepta să nu mai găsească nici unul din lucrurile ei, poate doar rafturile goale pe care fuseseră televizorul şi combina muzicală. Dar nu fusese atins nimic. Până şi ceasul vechi rămăsese la locul lui, ticăind abia auzit pe raftul cu cărți.

Se răsuci pe călcâie şi alergă în dormitor cu Nick venind imediat în urma ei. El o urmări din uşă cum se duce direct spre cutioara cu bijuterii de pe măsuța de toaletă. Acolo, în catifeaua roşie, se încolăcea şiragul ei de perle, exact unde îl lăsase. Trântind capacul cutiei, se răsuci şi cercetă dintr-o privire încăperea, trecând în revistă patul dublu, noptiera cu veioza de porțelan, debaraua de haine. În confuzia momentului, îşi îndreptă privirile din nou către Nick.

— Ce lipseşte? întrebă el.

Ea clătină din cap:

— Nimic. Să fi lăsat eu uşa descuiată?

El ieşi rapid din dormitor, înapoi pe holul clădirii. Îl descoperi ghemuit lângă uşa de la intrare.

— Uite, zise el, indicând aşchiile de lemn şi fragmentele de vopsea de culoarea untului de pe covorul cenuşiu. Sunt sigur că uşa a fost forţată.

— Dar nu are nici o logică! De ce să spargi un apartament şi să nu iei nimic?

— Poate că hoţul sau cine-o fi fost nu a avut timp. Poate a fost întrerupt... Ridicându-se în picioare, se întoarse spre ea: Pari puţin afectată. Eşti bine?

— Sunt doar... năucită.

El îi atinse mâna; degetele lui păreau fierbinţi în contact cu ale ei:

— Ai îngheţat. Ai face bine să scoţi hainele astea ude de pe tine.

— Domnule O'Hara, sunt bine. Serios.

— Haide. Scoate haina. El insistă: Şi stai jos până dau câteva telefoane.

Ceva din tonul lui părea să nu-i lase lui Sarah altă opţiune decât cea de a-l asculta. Îl lăsă să îi scoată haina, apoi se aşeză pe canapea şi îl urmări, fără nici o reacţie, cum întinde mâna după telefon. Înţelese subit că şi-a pierdut controlul asupra propriilor acţiuni. De parcă, prin simplul fapt că intrase în apartamentul ei, Nick O'Hara îi acaparase viaţa. Aproape ca un act de protest, se ridică şi porni spre bucătărie.

— Sarah?

— Mă duc să fac nişte ceai.

— Zău, nu te deranja...

— Nu e nici un deranj. Cred că ne-ar prinde bine câte o ceaşcă de ceai.

Din pragul bucătăriei, îl văzu cum formează un număr. Când puse ceainicul cu apă la fiert, îl auzi rostind:

— Alo? Cu Tim Greenstein, vă rog. Nick O'Hara la telefon... Da, aştept.

Pauza ce urmă păru interminabilă. Nick începu să se fâţâie de colo-colo, ca un animal în cuşcă, trăgându-şi mai întâi haina de pe el, apoi îşi slăbi şi nodul de la cravată. Agitaţia lui îl făcea să pară complet străin şi nelalocul lui în livingul ei micuţ şi ordonat.

— N-ar trebui să suni la poliţie? sugeră ea.

— E următorul apel pe listă. Mai întâi, aş vrea să am o discuţie informală cu tipii de la Birou. Dacă reuşesc să prind nenorocita de legătură.

— Biroul? Adică FBI-ul? Dar de ce?

— E ceva în toată treaba asta care nu-mi dă pace...

Cuvintele lui fură acoperite de şuieratul neaşteptat al ceainicului. Sarah turnă apa clocotită într-un ceainic de porţelan şi aduse tăviţa în camera de zi, unde Nick continua să aştepte legătura telefonică.

— Fir-ar a naibii de treabă, lăsă el să-i scape. Pe unde naiba îmi umbli, Greenstein?

— Ceai, domnule O'Hara?

— Hm? Se răsuci şi dădu cu ochii de ceaşca pe care ea i-o întindea: Da. Mulţumesc!

Ea se aşeză la loc, ţinând în mână ceşcuţa cu farfurioara ei.

— Domnul Greenstein lucrează pentru FBI?

— Nu. Dar are un prieten care... Alo? Tim? Era şi timpul! Ce, nu mai primeşti telefoane?

În tăcerea care urmă, chipul lui Nick şi felul în care stătea, cu spatele drept şi umerii traşi puţin în spate, îi dezvăluiră lui Sarah că, se pare, ceva nu era tocmai în regulă. Bărbatul era livid. Zgomotul ceşcuţei lovite de farfurioara de porţelan o făcu să tresară.

— Cum dracului a mirosit asta Ambrose? se răsti el în receptor, întorcându-se cu spatele la Sarah.

Altă pauză. Femeia rămase cu privirea la umerii lui, întrebându-se ce fel de catastrofă îl supăra aşa de tare pe Nick O'Hara. Până acum îl considerase un tip care ştie să-şi stăpânească emoţiile. Nu şi acum. Mânia lui o surprinse, însă întrucâtva o linişti; şi el era om, până la urmă.

— Bine, zise el la telefon. Ajung acolo într-o jumătate de oră. Tim, uite ce e, a intervenit altceva. Cineva a pătruns în apartamentul lui Sarah. Nu, n-a fost atins nimic. Poţi să-mi dai numărul amicului tău de la FBI? Vreau să... Da, îmi pare rău că te-am amestecat şi pe tine, dar... Se răsuci şi dădu ochii peste cap sub privirile lui Sarah: Bine! Într-o jumătate de oră. E rândul meu să stau la colţ, am înţeles. Ne vedem în biroul lui Ambrose! închise cu o strâmbătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Aşa se încheie opt ani plini de glorie la Departamentul de Stat, mormăi el, înşfăcându-şi furios

haina şi apucând-o în direcţia uşii. Trebuie să fug. Ascultă-mă, încă ai lanţul la uşă. Foloseşte-l. Ba, mai bine, în seara asta stai la prietena ta. Şi sună la poliţie. Mă întorc la tine imediat ce pot.

Ea îl urmă pe hol:

— Dar, domnule O'Hara...

— Pe mai târziu! îi strigă el peste umăr, în vreme ce se depărta cu repeziciune.

Îi mai auzi paşii răsunând în casa scării şi, câteva clipe mai târziu, uşa blocului fu trântită. Închise uşa şi prinse lanţul, apoi aruncă o privire în jur. Teancul ei de reviste *Progrese în microbiologie* era tot pe măsuţa de cafea. O vază cu bujori îşi arunca ofranda de petale pe un raft. Totul era întocmai cum ar fi trebuit să fie.

Nu, nu chiar. Ceva era altfel. Dacă reuşea să identifice ce anume...

Ajunsese în mijlocul camerei când înţelese: pe raftul bibliotecii era un spaţiu gol. Lipsea fotografia de la nuntă.

Simţi cum îi urcă în gât un ţipăt de furie. Pentru prima oară de când revenise în apartament se simţi cuprinsă de o senzaţie de încălcare a intimităţii, de furie la gândul că i-a invadat cineva casa. Era doar o fotografie, o pereche de feţe fericite surâzând aparatului foto, însă aceasta însemna pentru ea mai mult decât orice alt material bun. Fotografia era tot ce îi mai rămăsese de la Geoffrey. Chiar dacă mariajul lor nu fusese decât o complicată iluzie, nu voia să uite vreodată cât de mult l-a iubit. Dintre toate lucrurile

din apartamentul ei, de ce ar fura cineva tocmai o fotografie?

Îi sări inima din loc la auzul țârâitului telefonului. Era Abby, probabil, care o suna cum îi promisese. Ridică receptorul.

Primul sunet pe care îl auzi fu foşnetul legăturii de la mare distanță. Sarah îngheță. Din cine ştie ce motiv, se surprinse privind raftul gol. În locul unde ar fi trebuit să se găsească fotografia.

— Alo? zise ea.

— *Vino la mine, Sarah! Te iubesc.*

Se stăpâni să nu țipe. Camera începea să se învârtă cu ea, simți nevoia să se echilibreze. Receptorul îi alunecă din mână şi se lovi de mocheta. „E imposibil! îşi zise ea. Geoffrey a murit..."

Se aplecă după receptor, pe podea, se aplecă să audă vocea, o voce care nu putea aparține decât unei fantome.

— Alo? *Alo? Geoffrey!* strigă ea.

Dar foşnetul dispăruse. Doar tăcere şi, câteva secunde mai târziu, tonul telefonului.

Dar auzise destul. Tot ce se petrecuse în ultimele două săptămâni se topi ca şi cum ar fi fost un coşmar, un vis urât, vag rememorat în lumina binefăcătoare a zilei. Nu fusese nimic adevărat. Vocea pe care tocmai o auzise, vocea pe care o cunoştea atât de bine — *asta* era reală.

Geoffrey era în viață.

Patru

— O'Hara, pân-aici ți-a fost! Charles Ambrose stătea chiar în fața ușii închise a biroului său și se uită cu un gest studiat la ceasul de la mână: Și ai întârziat douăzeci de minute!

Imperturbabil, Nick își agăță haină în cuier și zise:

— Îmi pare rău. Nu am avut ce face. Ploaia ne-a ținut pe loc timp de...

— Ai idee cine așteaptă la tine în birou chiar în acest moment? Adică ai cea mai vagă idee?

— Nu. Cine?

— Un... Ambrose se abținu de la un comentariu nepoliticos și în schimb vorbi pe un ton mai scăzut: *CIA*, cine altcineva! Un tip pe nume Van Dam. Azi-dimineață mă sună, vrând să afle mai multe despre cazul Fontaine. „Ce este cu cazul Fontaine?" îl întreb eu. Așa că a trebuit să-mi spună el ce se petrece în propriul meu departament! O'Hara, pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba crezi că faci aici?

Nick îl privi cu mult calm:

— Îmi fac treaba, sincer să fiu.

— Treaba ta era să-i transmiți condoleanțe văduvei și să aduci nenorocitul de sicriu înapoi în State, par avion! Asta era tot. Punct. În schimb, acest Van Dam îmi spune că te-ai jucat de-a James Bond cu Sarah Fontaine.

— Recunosc că m-am dus la înmormântare. Și, într-adevăr, am condus-o acasă pe doamna Fontaine. N-aș zice însă că asta s-ar numi joacă de-a James Bond.

În replică, Ambrose se răsuci pe călcâie și deschise larg ușa biroului:

— O'Hara, treci înăuntru!

Fără să clipească, Nick păși în birou. Jaluzelele erau trase și ultima licărire ștearsă a zilei lumina umerii unui bărbat ce stătea așezat în spatele biroului lui Ambrose. Era un tip la patruzeci și cinci de ani, înalt, tăcut și, asemenea luminii ce străbătea prin geam, complet lipsit de culoare. Stătea cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Nici urmă de Tim Greenstein. Ambrose închise ușa, trecu în viteză pe lângă Nick și se așeză pe un scaun pe una din laturile încăperii. Faptul că Ambrose fusese evacuat de la propria masă de lucru spunea enorm despre prestigiul uzurpatorului său. „Tipul acesta, reflectă Nick, trebuie să fie vreun grangur de la CIA."

— Domnule O'Hara, vă rog să luați loc, începu omul. Numele meu este Jonathan Van Dam.

Era singura carte de vizită pe care o prezenta: numele său, nimic altceva.

Nick îşi luă un scaun, dar obedienţa nu avea nimic de-a face cu acest fapt. Pur şi simplu nu avea de gând să stea în picioare în vreme ce era muştruluit.

Pentru o clipă, Van Dam îl privi în tăcere cu ochii săi incolori. Apoi ridică un plic maro. Era dosarul de angajare al lui Nick.

— Sper că nu eşti încordat. E doar o chestiune minoră, până la urmă. Van Dam aruncă o privire pe dosar: Să vedem! Lucrezi în acest departament de opt ani de zile.

— Opt ani şi două luni.

— Doi ani în Honduras, doi la Cairo şi patru ani la Londra. Toţi în serviciul consular. Un parcurs lăudabil, cu excepţia a două aprecieri negative de la departamentul de resurse umane. Scrie aici că în Honduras ai fost... hm, prea apropiat cauzelor băştinaşilor.

— Aceasta fiindcă demersurile noastre acolo sunt de tot râsul.

Van Dam zâmbi:

— Crede-mă, nu eşti primul care spune acest lucru.

Zâmbetul îl descumpăni pe Nick. Aruncă o privire bănuitoare către Ambrose, care, evident, sperase să asiste la o execuţie şi care acum avea o expresie teribil de dezamăgită.

Van Dam se lăsă pe spătarul scaunului:

— Domnule O'Hara, ţara noastră este o ţară a opiniilor diverse. Îi respect pe cei ce ştiu să gândească pentru sine, oameni ca dumneata. Din nefericire, gân-

direa independentă este adesea descurajată în serviciile guvernamentale. Acest fapt a dus și la această a doua apreciere?

— Bănuiesc că este vorba de incidentul de la Londra.

— Da. Poți detalia?

— Sunt sigur că Ray Potter a trimis un raport biroului dumneavoastră. Versiunea lui, oricum.

— Spune-mi varianta dumitale.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului, amintirea incidentului trezindu-i iarăși furia mocnită de atunci.

— S-a întâmplat într-o săptămână în care consulul nostru, Dan Lieberman, nu era în oraș. Eu îi țineam locul. Un individ pe nume Vladimir Sokolov m-a abordat într-o seară, în afara serviciului. Era atașat la Ambasada Rusiei de la Londra. O, sigur, îl mai întâlnisem până în acel moment, înțelegeți, la obișnuitele recepții și dineuri. Dintotdeauna mi se păruse un pic cam agitat de felul său. Preocupat. Ei bine, m-a luat deoparte la una dintre mesele lor — nu știu, cred că era o recepție în cinstea ambasadorului lor. Voia să ceară azil la noi. Avea informații la schimb, informații valoroase, după mintea mea. Am ridicat imediat problema în fața lui Ray Potter. Nick se uită spre Ambrose — Potter era șeful serviciilor secrete la consulatul din Londra — și reveni cu privirea la Van Dam: În orice caz, Potter era sceptic. Voia mai întâi să îl folosim pe Sokolov ca agent dublu. Spera astfel să obținem niște informații serioase de la sovietici. Am încercat să îl conving că omul era efectiv în pericol.

Şi avea şi familia la Londra, soţia şi cei doi copii. Dar Potter a decis să aşteptăm înainte să îl primim la noi.

— Să vedem şi punctul său de vedere. Sokolov avea legături puternice cu KGB-ul. Şi eu i-aş fi pus la îndoială argumentele.

— Mda? Şi dacă era plantat de KGB, atunci cum de copiii lui l-au găsit mort câteva zile mai târziu? Nici chiar sovieticii nu-şi elimină agenţii proprii fără un motiv temeinic. Oamenii dumneavoastră l-au lăsat în ghearele lupilor.

— Este o meserie periculoasă, domnule O'Hara. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri.

— Sunt convins. Dar m-am simţit personal răspunzător pentru cazul acesta. Şi nu aveam de gând să îl las pe Ray Potter să scape aşa uşor.

— Scrie aici că voi doi aţi avut o ceartă zdravănă pe scările ambasadei. Van Dam clătină din cap şi râse cu ochii pe raport: I-aţi aruncat domnului Potter o varietate largă de... ă, nume mai deocheate. Sfinte Sisoie, e unul aici pe care nu l-am auzit în viaţa mea! Şi toate acestea, în auzul întregii lumi.

— Aici pledez *vinovat*.

— Domnul Potter susţine, de asemenea, că aţi fost... permite-mi să citez: „foc şi pară, scăpat de sub control şi aproape de violenţa fizică". Închid citatul.

— Nu am fost aproape de violenţa fizică.

Van Dam închise dosarul şi zâmbi înţelegător:

— Domnule O'Hara, ştiu cum e să fii înconjurat de incompetenţi. Dumnezeu ştie, nu trece nici măcar o zi în care să nu mă mir cum de ţara asta se mai ţine

pe picioare. Şi nu vorbesc doar de serviciile secrete. Toate sunt aşa. Vezi dumneata, sunt văduv şi moartea soţiei mele m-a lăsat cu o casă destul de mare, greu de întreţinut. Nu reuşesc defel să găsesc o femeie pentru curăţenie cât de cât competentă sau un grădinar care să nu-mi omoare azaleele. Uneori, când mă aflu la serviciu, îmi vine să las totul baltă şi să zic: „La naiba! Am să fac totul cum ştiu eu mai bine şi la naiba cu toate regulile!" N-ai păţit şi dumneata la fel? Sigur că da. Văd că eşti un nonconformist, ca şi mine.

Nick începu să aibă senzaţia că s-a lăsat prins într-o conversaţie nepotrivită. Femei de serviciu? Azalee? Unde naiba voia să ajungă tipul ăsta?

— Văd de aici că ai lucrat la Universitatea Americană înainte să te alături Departamentului de Stat, zise Van Dam.

— Am fost profesor asociat. De lingvistică.

— O, îmi pare rău. De fapt este *Doctor* O'Hara, corect?

— O observaţie minoră.

— Chiar şi la universitate erai genul independent. Trăsături ca aceasta nu se schimbă. Domnul Ambrose îmi spune că nu prea îţi găseşti locul în acest departament. Eşti un intrus. Îmi închipui că te simţi cam singuratic.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi de fapt, domnule Van Dam?

— Că unui singuratic i s-ar putea părea... tentant, să zicem, să se asocieze cu alţi nonconformişti. Că,

la supărare, ați putea fi convins să cooperați cu reprezentanți ai unor interese externe.

Nick se încordă:

— Nu sunt un trădător, dacă asta vreți să insinuați.

— Nu, nu. Nu spun așa ceva, deloc! Detest cuvântul acesta, *trădător*. Este atât de imprecis. Până la urmă, definiția unui trădător diferă în funcție de orientările politice.

— Domnule Van Dam, știu ce este acela un trădător! Se întâmplă să nu fiu de acord cu multe dintre orientările noastre, dar asta nu mă face neloial!

— Ei bine, atunci poate îmi poți explica implicarea dumitale în cazul Fontaine.

Nick se forță să inspire adânc. Ajunseseră până la urmă la adevărata problemă.

— Eu doar mi-am făcut treaba. Acum două săptămâni, Geoffrey Fontaine a decedat în Germania. Am primit sarcina de rutină de a o anunța pe văduvă. Anumite lucruri pe care aceasta mi le-a spus m-au pus pe gânduri. Am căutat numele lui Fontaine în baza de date... Doar o verificare, mă înțelegeți. Și nu am prea găsit informații despre el. Așa că am apelat la un prieten...

— Domnul Greenstein, sugeră Van Dam.

— Știți ce, să nu-l amestecați și pe el în treaba asta! El mi-a făcut doar o favoare. Are un prieten la FBI care a căutat numele lui Fontaine. N-a găsit prea multe. Aveam acum mai multe întrebări decât răspunsuri. Așa că m-am dus direct la văduvă.

— De ce nu ai venit la noi?

— Nu ştiam că autoritatea dumneavoastră se extinde şi pe teritoriul american. Din punct de vedere juridic, adică.

Pentru prima dată, o scăpărare de vagă iritare sclipi în ochii lui Van Dam.

— Înţelegi, nu-i aşa, că se prea poate să fi produs daune ireparabile?

— Nu înţeleg.

— Aveam lucrurile sub un control strict. Acum îmi e teamă că ai avertizat-o.

— Am avertizat-o? Dar Sarah e la fel de nedumerită ca şi mine.

— Aceasta este concluzia unui spion amator?

— Instinctul îmi spune asta.

— Nu cunoşti toate implicaţiile...

— Care *sunt* implicaţiile?

— Că moartea lui Geoffrey Fontaine este încă un caz deschis. Că soţia lui s-ar putea să ştie mai multe decât crezi dumneata. Şi că foarte multe depind de acest caz, mai multe decât ţi-ai putea imagina vreodată.

Nick rămase holbându-se la el, uluit. Despre ce vorbea omul acesta? Până la urmă, Geoffrey Fontaine era mort sau viu? Oare putea Sarah să fie o actriţă atât de bună încât să-l fi păcălit în asemenea hal?

— Ce anume depinde de acest caz? întrebă Nick.

— Haide să spunem că repercusiunile vor fi la nivel internaţional.

— Geoffrey Fontaine era spion?

Van Dam strânse din buze. Nu zise nimic însă.

— Ştiţi ceva? spuse Nick. M-am săturat de toate astea. De ce sunt pus pe jar pentru o chestiune de rutină consulară?

— Domnule O'Hara, eu pun întrebările aici, nu am venit să dau răspunsurile.

— Mă iertaţi că m-am interpus procedurilor dumneavoastră standard de operare.

— Pentru un diplomat, eşti al naibii de lipsit de tact. Van Dam se întoarse către Ambrose: Nu pot să-mi dau seama dacă nu e amestecat. Dar sunt de acord cu planul dumitale de acţiune.

Nick se încruntă:

— Ce plan de acţiune?

Ambrose îşi drese glasul. Nick cunoştea exact ce înseamnă asta. Era un semn sigur că urma ceva teribil de neplăcut.

— Studiind dosarul dumitale de angajare, începu Ambrose, şi în baza acestui act recent de... hm, indiscreţie, suntem de părere că ar fi cel mai bine să îţi iei un concediu prelungit. Cazierul dumitale va fi reevaluat. Până când nu confirmăm neimplicarea dumitale în activităţi subversive, vei fi suspendat. Dacă descoperim dovezi în sensul a ceva mai grav decât o simplă indiscreţie, domnul Van Dam te va convoca din nou. Ca să nu mai vorbim de Departamentul de Justiţie.

Nick nu avea nevoie de o traducere: tocmai fusese catalogat drept trădător. Reacţia logică ar fi fost să protesteze şi să îşi dea demisia, aici şi acum. Dar

afurisit să fie dacă avea de gând s-o facă în fața lui Van Dam.

În loc, se ridică țeapăn și zise:

— Înțeleg. Asta este tot, *domnule?*

— Asta este tot, O'Hara.

Și cu această concediere bruscă, Nick se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari din birou. „Deci asta e", își zise el, în vreme ce străbătea coridorul din clădirea în care, până mai adineauri, era și biroul lui. După opt ani la Departamentul de Stat, puțină curiozitate îl adusese în postura asta.

Partea amuzantă era că, exceptând faptul că fusese acuzat de trădare, nu era deloc deranjat de faptul că-și pierduse slujba. De fapt, când răsuci cheia în broasca ușii sale, se simțea deja neobișnuit de ușor, ca și cum o greutate teribilă tocmai îi fusese luată de pe umeri. Era liber. Decizia cu care se luptase din greu tocmai fusese luată în locul lui. Într-un fel, era aproape inevitabil.

Acum putea să înceapă o viață nouă. Pusese deoparte destui bani ca să îi ajungă încă vreo șase luni și mai bine. Poate ar trebui să ia în calcul revenirea la universitate. Ultimii opt ani îi oferiseră o doză prea mare de realitate; asta l-ar fi făcut un profesor mai bun decât ar fi putut fi în alte condiții.

Îndreptându-și atenția asupra eliberării biroului, un zâmbet i se așternu pe chip. Unul câte unul, goli sertarele, aruncând gunoaiele acumulate peste an într-o cutie mare de carton. Apoi aruncă zeci de reviste, parte din biblioteca sa de om ahtiat după informație.

Spre marea lui surpriză, își dădu seama că fluiera. Era o seară nemaipomenită pentru a ieși în oraș și a o face lată. Gândindu-se mai bine, renunță la mahmureală. Avea prea multe de făcut, prea multe răspunsuri de găsit. Putea să facă față pierderii serviciului, însă nu avea de gând să plece atâta vreme cât loialitatea sa era pusă sub semnul întrebării. Trebuia să lămurească treaba, să ajungă la adevăr. Și pentru asta trebuia să o vadă din nou pe Sarah Fontaine.

Ideea aceasta nu era deloc neplăcută. De fapt, abia aștepta să aibă cu ea o discuție civilizată, poate la cină, de ce nu.

Dorința de a o revedea deveni imediat copleșitoare. Nick lăsă cutia pe birou și formă numărul ei. Ca de obicei, fu întâmpinat de robotul ei telefonic. Puse receptorul în furcă, lăsând să-i scape o înjurătură, amintindu-și că îi sugerase să stea la prietena ei. Numai de-ar fi știut numărul prietenei...

Lăsându-se pe speteaza scaunului, se lăsă furat de o clipă rară de reverie. Sarah! Dintre toate femeile din lume, să se gândească tocmai la ea! După-amiază, la cimitir, arăta așa neajutorată, așa slăbuță, în vreme ce se îndrepta către el prin ceața rece. Nu neapărat frumoasă, ci foarte, foarte vulnerabilă. În mașină se ghemuise lângă el ca o vrăbiuță udă și înghețată. Apoi își scosese ochelarii și se uitase drept în ochii lui. Și în clipa aceea, când privise în ochii ei mari, de culoarea chihlimbarului, rămăsese mut de uimire. „Mă înșel, își zisese el atunci. Mă înșel amarnic. În felul ei liniștit,

Sarah Fontaine este cea mai frumoasă femeie din câte am văzut."

Se simțea atras de ea, ceea ce nu era tocmai o mișcare inteligentă din partea lui. Cu toate întrebările acestea fără răspuns legate de soțul ei — și despre Sarah însăși —, Nick avea o sumedenie de motive să se țină departe de ea din punct de vedere emoțional. Dar acum, șezând rezemat în scaun și cu picioarele sprijinite de masă, nu se putea abține să creioneze acele imagini mentale, așa cum ar fi făcut orice bărbat singur. O vedea la el în apartament, în dormitorul lui, cu părul ei arămiu desfăcut, lăsat pe umeri. Văzu privirea din ochii ei: timidă și stânjenită, dar și dornică, în același timp. Mâinile ei ar fi fost reci. El le-ar fi încălzit în palmele lui. Apoi ea...

— *Nick!*

Fantezia se risipi, căci Tim Greenstein tocmai intrase pe ușă.

— Ce mai cauți aici?

Nick ridică privirea, surprins.

— Ce ți se pare că fac? Îmi eliberez biroul.

— Îți eliberezi... Vrei să spui că te-au dat afară?

— Ei, un echivalent moral. Am fost rugat să-mi iau „un concediu prelungit", așa mi-a sugerat Ambrose, politicos.

— Pfui, nasol! Tim se prăbuși într-un fotoliu — părea neobișnuit de palid, ca și cum suferise un șoc zdravăn.

— Unde ai fost? întrebă Nick. Am crezut că ne întâlnim în biroul lui Ambrose.

— Am fost întors din drum de managerul meu. Şi de FBI. *Şi* de CIA. Deloc plăcut. Ba chiar m-au ameninţat că-mi iau cartela de acces la computer. Asta-i cruzime, nu glumă!

Nick clătină din cap şi oftă:

— E numai vina mea, nu-i aşa? Iartă-mă, Tim. Se pare că am călcat pe teritoriul interzis. A păţit-o şi prietenul tău din FBI?

— Nu. Chestia amuzantă e că el ar putea ieşi din asta foarte bine. Vezi tu, toate săpăturile lui n-au făcut decât să-i pună într-o lumină proastă pe cei de la CIA. La Birou primeşti puncte bonus dacă îi faultezi pe cei de la Companie.

Tim râse, însă ceva în râsul lui îl nelinişti pe Nick. Veselia se stinse încet.

— Tim, ce se petrece?

— Nick, e de rău. Ne-am vârât nasul în cuibul de viespi.

— Ei şi, puţin spionaj. Am mai avut de-a face cu fantome. Ce e aşa special cu Geoffrey Fontaine?

— Nu ştiu. Şi nu vreau să ştiu mai multe decât ştiu deja.

— Ţi-a pierit curiozitatea?

— Pe bună dreptate. Ar trebui să te laşi şi tu.

— Eu am un interes personal în caz.

— Nick, bate-n retragere. Pentru binele tău. O să-ţi distrugi cariera.

— Cariera mea e deja compromisă. Acum sunt un cetăţean ca oricare altul, da? Şi s-ar putea să petrec ceva mai mult timp cu Sarah Fontaine.

— Nick, ca prieten, te avertizez să uiți de ea. Te înșeli în privința ei. Nu e așa inocentă cum pare.

— Asta îmi zice toată lumea. Dar eu sunt singurul care a petrecut ceva timp cu ea.

— Ascultă-mă, *te înșeli,* mă înțelegi?

Tonul ascuțit al lui Tim îl nedumeri pe Nick. „Ce naiba se petrece? își zise el. Ce s-a întâmplat?" Aplecându-se în față, își privi prietenul drept în ochi.

— Tim, ce încerci să-mi spui? întrebă el pe un ton egal.

Tim avea o expresie nefericită:

— Nick, ți-a tras clapa. Amicul meu de la FBI a ținut-o sub urmărire. Toate mișcările. Contactele ei. Și tocmai m-a sunat și mi-a spus...

— Ce ți-a spus?

— Ea știe ceva. E singura explicație pentru ce a făcut...

— La dracu', Tim! Ce s-a întâmplat?

— La puțin timp după ce ai părăsit apartamentul ei, a luat un taxi până la aeroport. S-a urcat la bordul unui avion.

Nick încremeni, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Sarah plecase din oraș? De ce?

— Unde s-a dus? sări el.

Tim îi aruncă o privire înțelegătoare:

— La Londra.

Londra! Era logic să înceapă de aici. Sau, cel puțin, așa i se părea lui Sarah. Londra fusese orașul preferat al lui Geoffrey, o citadelă cu parcuri verzi și alei

pietruite, cu străzi pe care vedeai bărbaţi eleganţi, în costume negre, scorţoase şi melon, laolaltă cu adepţi Sikh* cu turbane. El îi povestise de catedrala St. Paul's, ridicându-se sus deasupra acoperişurilor din centru; de lalelele galbene şi roşii ce împleteau covoare unduitoare în Regent's Park; de Soho, unde râsetele şi muzica erau întotdeauna la volum maxim. Aflase din auzite de toate acestea, şi acum, privind pe geamul taxiului, simţea aceeaşi răscolire pe care trebuie să o fi simţit Geoffrey de fiecare dată când venea la Londra. Văzu străzile late, curate şi umbrelele negre ce dansau pe trotuare. Deasupra oraşului atârna o ceaţă blândă, iar prin parcuri primele flori de primăvară plesneau în deplinătatea miresmei şi a culorilor lor. Acesta era oraşul lui Geoffrey. El îl cunoştea şi îl îndrăgea. Dacă ar fi fost la ananghie, atunci aici s-ar fi ascuns cu siguranţă.

Taxiul o lăsă pe Strand, chiar în faţa hotelului *Savoy*. La recepţie, funcţionara, o tânără cu un chip drăgălaş, într-o ţinută serioasă, cu jachetă de culoare închisă, o întâmpină zâmbind. Da, îi spuse ea lui Sarah, aveau o cameră disponibilă. Încă nu începuse sezonul turistic.

Sarah tocmai completa formularul de înregistrare, când aruncă, într-o doară:

— Ah, că tot veni vorba, soţul meu a trecut pe aici acum vreo două săptămâni.

---

* *Sikh*, religie originară din nordul Indiei, apărută în secolul al XVI-lea. (n.tr.)

— Da? Funcționara își aruncă privirea pe formular, la numele ei. O! Dumneavoastră sunteți doamna Fontaine? Geoffrey Fontaine este soțul dumneavoastră?

— Da. Îl ținești minte?

— Sigur că da, doamnă! Soțul dumneavoastră este un client vechi. Un om atât de amabil! Ciudat, totuși, nu mi-am închipuit niciodată că sunteți americancă. Întotdeauna am crezut... Vocea ei se pierdu și fata își îndreptă atenția către cartonașul de înregistrare al lui Sarah: Soțul dumneavoastră vi se va alătura aici, la Londra?

— Nu..., nu încă, ezită Sarah. De fapt, așteptam un mesaj din partea lui. Ați putea verifica dacă mi-a lăsat ceva?

Funcționara cercetă cutiile poștale:

— Nu văd nimic.

— Atunci, am primit vreun telefon? Pentru oricare dintre noi doi?

— Mesajele ar fi fost tot în căsuța poștală. Îmi pare rău! și funcționara reveni la teancul ei de hârtii.

Sarah nu zise nimic un răstimp. Și mai departe, ce? Să caute în camera lui de hotel? Dar era clar că fusese curățată cu zile în urmă.

— Oricum, constată funcționara, dacă ar fi existat vreun mesaj, noi l-am fi trimis mai departe la casa dumneavoastră din Margate. Așa cum ne-a rugat să facem întotdeauna.

Sarah clipi uluită:

— Margate?

Funcționara era prea ocupată ca să îi observe uimirea.

— Da.

Ce casă în Margate? își zise Sarah. Geoffrey avea o casă aici în Anglia și ei nu-i spusese nimic despre asta?

Funcționara continua să scrie de zor. Pentru a-și păstra echilibrul, Sarah se rezemă de masa de la recepție și se rugă să poată mînți convingător.

— Sper... sper să nu aveți adresa greșită, zise ea. Stăm tot în Margate, dar ne-am mutat... luna trecută.

— Vai de mine, oftă funcționara, pornind spre biroul administrativ. Stați să văd dacă adresa a fost actualizată... O clipă mai târziu, ieși cu un cartonaș de înregistrare în mână: Strada Whitstable Lane, numărul 25. Aceasta este adresa veche sau cea nouă?

Sarah nu-i răspunse. Era mult prea preocupată să rețină adresa.

— Doamnă Fontaine? întrebă funcționara.

— Sunt convinsă că e cea bună, zise Sarah, luându-și bagajul în mână și țâșnind spre lifturi.

— Doamnă Fontaine, nu e nevoie să duceți dumneavoastră bagajul! Chem imediat băiatul...

Dar Sarah pășise deja în cabina liftului.

— Whitstable Lane, numărul 25, murmură ea în vreme ce ușile liftului se închideau. Whitstable Lane, 25...

Oare aici avea să-l găsească pe Geoffrey?

Marea lovea cu putere în stâncile albe de calcar. Din cărarea pe care venise, Sarah putea vedea valurile care se spărgeau de colții de stâncă de dedesubt. Violența peisajului o înspăimânta. Soarele străpunsese deja ceața dimineții și grădinile înverzite ale câtorva căsuțe de țară, florile se deschideau și se desfătau în lumină, în ciuda aerului sărat și a solului calcaros.

Sarah găsi casa pe care o căuta la capătul străzii Whitstable Lane. Era, de fapt, o căsuță ascunsă în spatele unui gard din șipci albe. În grădinița din fața casei, tufe înalte de trandafiri se amestecau cu crăițele și stropii de albăstrele. Zgomotul înfundat al foarfecelor de grădinărit îi atrase atenția spre o latură a casei, unde un bătrân tocmai tundea un tufiș.

— Bună ziua? strigă ea peste gard.

Bătrânul se îndreptă de șale și privi spre ea.

— Îl caut pe Geoffrey Fontaine, zise ea.

— Nu e acasă, domniță.

Lui Sarah începură să-i tremure mâinile. Deci Geoffrey *a fost* aici. Dar de ce? se întrebă ea. De ce să țină o căsuță așa departe de slujba sa din Londra?

— Unde-l pot găsi? întrebă ea.

— Nu prea am eu habar.

— Știți când se va întoarce acasă?

Bătrânul ridică din umeri:

— Nici el, nici soața nu-mi spune de veniri și plecări din acestea.

— *Soața?* repetă ea cu stupoare.

— Aha! Doamna Fontaine.

— Vrei să spui... soția sa?

Bătrânul se uită la ea ca la o arătare.

— Aha, zise el încet. Aşa s-ar zice. 'Nţeles, cu puţină imaginaţie, ţi-ai putea închipui că e mamă-sa, dar e cam tinerică să fie aşa! şi brusc pufni în râs, de parcă toată situaţia ar fi fost absurdă de-a dreptul.

Sarah se ţinea atât de strâns de gardul de lemn, că aşchiile începuseră să îi intre în carne. În urechi se stârni un vuiet ciudat, ca şi cum trecuse peste ea un val şi o trăgea acum în jos, spre pământ. Căută în poşetă cu mâini tremurânde şi scoase la iveală fotografia lui Geoffrey.

— Acesta e domnul Fontaine? întrebă ea răguşit.

— Mda, el e, zău. Am ochi pentru feţe, să ştii.

Tremura acum atât de tare, că abia mai putu să pună poza la loc în poşetă. Se ţinu de gard, încercând să absoarbă ceea ce îi spusese moşneagul. Vestea o lovise ca un şoc, iar durerea era mai mare decât putea ea suporta.

O altă femeie! N-o întrebase cineva de asta? Nu-şi mai amintea. A, ba da, Nick O'Hara. El se întrebase dacă mai era vreo femeie la mijloc. O numise o presupunere logică, iar ea se supărase pe el.

Nick O'Hara avusese dreptate. Ea era oarbă, ea era cea prostită.

Nu ştia de cât timp se afla printre crăiţe; pierduse noţiunea timpului şi a locului. Totul — mâinile, picioarele, chiar şi faţa — îi amorţise, ca o binecuvântare. Mintea ei refuza să mai înregistreze durerea. Căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi înnebunit.

De-abia când bătrânul o strigă a treia oară se trezi la realitate:

— Domniță? Domniță? Ai nevoie de ajutor?

Încă amețită, Sarah se uită spre el:

— Nu. Nu. O să-mi revin.

— Ești sigură?

— Da, eu... Vă rog, trebuie să găsesc familia Fontaine.

— Nu prea știu ce să spui acu', domniță. Doamna și-a făcut valizele și a plecat, cam acu' două săptămâni.

— Unde s-a dus?

— N-avea obiceiu' să lase o adresă nouă.

Sarah caută prin poșetă după o bucată de hârtie, apoi scrise numele ei și hotelul.

— Dacă revine ea — sau oricare dintre ei doi — rugați-i să mă sune imediat. Vă rog.

— Aha, domniță! bătrânul împături hârtia fără să se uite la ea și o vârî în buzunar.

Ca o femeie beată, se împletici spre drumeag. La începutul lui Whitstable Lane se răsuci îndărăt și-l văzu pe moșneag din nou la treabă, tăind crenguțele. Se uită în cutia poștală cu numărul 25 și găsi doar un catalog de la un magazin londonez. Era adresat doamnei Eve Fontaine.

Evie!

Geoffrey îi spusese lui Sarah așa de mai multe ori.

Îndesă catalogul la loc în cutia poștală. Plângea în timp ce cobora dealul înspre gara Margate.

Şase ore mai târziu, obosită, pustiită şi înfometată, Sarah intră în camera ei de la Savoy. Telefonul sună.

— Alo? zise ea.

— Sarah Fontaine?

Era o femeie cu o voce joasă, uşor răguşită.

— Da.

— Geoffrey avea un semn din naştere pe umărul stâng. Ce formă avea?

— Dar...

— Ce formă?

— Era... era o semilună. Tu eşti Eve?

— La hanul Lamb and Rose, pe Dorset Street. La ora nouă.

— Stai... Eve?

Clic!

Sarah se uită la ceas. Avea o jumătate de oră să ajungă pe Dorset Street.

Cinci

În jurul intrării de la Lamb and Rose ceața se învălătucea în fuioare. Taximetristul luă bancnotele întinse de Sarah, mormăi ceva neinteligibil şi demară în trombă. Sarah rămase singură pe strada întunecată.

Dinspre han se auzeau râsete înfundate şi clinchete de veselă. Prin aburii nopții, geamurile străluceau primitor, aurii. Traversă strada pietruită şi deschise uşa de la intrare.

Înăuntru, şemineul adăpostea un foc zglobiu. La barul din mahon lustruit stăteau doi bărbați, cu halbele de bere aşezate între ei. Ridicară privirea când o auziră intrând, apoi, la fel de iute, îşi văzură în continuare de ale lor. Sarah se opri lângă foc ca să se mai dezmorțească, cercetând încăperea în tot acest timp. Numai o chelneriță de lângă dozatoarele de bere îi prinse privirea. Fără un cuvânt, fata îi făcu semn spre încăperea din dos.

Sarah îi răspunse în acelaşi mod şi se îndreptă în direcția indicată. Lângă perete erau mai multe separeuri. În primul separeu era un cuplu, doi îndrăgostiți care se sorbeau din priviri. În cel de-al doilea, un

bărbat în costum de tweed se îndeletnicea în liniște cu un pahar de whisky. Mai era un singur separeu. Chiar și înainte de a ajunge în dreptul lui, știa că Eve o așteaptă acolo. Din umbră se ridica un fuior de fum de țigară. Femeia ridică privirea auzind pașii ce se apropiau. Privirile li se încrucișară și, în acest prim schimb, amândouă înțeleseră. Chiar și în interiorul slab luminat al hanului fiecare citea limpede durerea celeilalte.

Sarah alunecă pe bancheta din fața femeii. Eve trase agitată un fum de țigară și scutură scrumul, studiind-o în tot acest timp pe Sarah. Era subțire — aproape prea subțire — și avea părul blond, cu ochi verzui ce păreau obosiți, umflați. Își mișca mâinile în permanență. La fiecare câteva secunde arunca o privire înspre intrarea hanului, de parcă ar mai fi așteptat pe cineva. Fumul de țigară se încolăcea ca un șarpe între ele.

— Nu ești deloc cum mă așteptam, zise Eve. Sarah recunoscu vocea puțin răgușită de la telefon; accentul era ușor continental, în orice caz nu britanic: Nu ești atât de ștearsă cum îmi imaginam. Și ești mai tânără decât mi-a povestit el. Câți ani ai? Douăzeci și șapte? Douăzeci și opt?

— Treizeci și doi, zise Sarah.

— Ah! Deci n-a mințit.

— Geoffrey ți-a povestit de mine?

Eve mai trase un fum și dădu din cap:

— Bineînțeles. A fost nevoit. A fost ideea mea.

Sarah mări ochii de mirare.

— Ideea *ta?* Adică... Dar *de ce?*

— Nu ştii nimic despre Geoffrey, nu-i aşa? Ochii verzi o străfulgerară violent pe Sarah: Nu, zise Eve, cu o urmă de satisfacţie în glas. Fireşte că nu ştii. Şi bănuiesc că nu fac bine că mă apuc să-ţi spun tot acum. Dar se pare că ai aflat de mine pe cont propriu. Şi voiam să te văd cu ochii mei.

— De ce?

— Numeşte-o curiozitate morbidă. Masochism. Uram să mă gândesc la voi doi împreună. L-am iubit prea mult. Ridică bărbia, o încercare slabă de-a afişa un aer nonşalant: Spune-mi, ai fost fericită cu el?

Sarah dădu din cap, simţind cum lacrimile ameninţă să-i ardă ochii:

— Da, şopti ea. Noi... cel puţin *eu* am fost fericită. Cât despre Geoffrey... nu mai ştiu ce să zic. Nu mai ştiu nimic.

— Cât de des făceaţi dragoste? În fiecare noapte? O dată pe săptămână?

Sarah strânse buzele:

— De ce ar conta pentru tine? Doar era parte din planul tău, nu?

Ochii ei se îmblânziră, dar numai pentru o fracţiune de secundă.

— L-ai iubit şi tu, nu-i aşa? o întrebă Eve. Privi în jos când aruncă scrumul ţigării; când ridică din nou privirea, ochii păreau tăioşi ca două smaralde: Aşadar am pierdut amândouă, nu? Trebuia să se întâmple şi asta odată şi-odată. Doar e în natura meseriei.

— *Ce* meserie?

Eve se lăsă pe spetează:

— E mai bine să nu ştii. Dar vrei să afli, nu-i aşa? Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o baltă. Aş uita de tot şi m-aş întoarce acasă. Cât mai poţi.

— Cine *este* Geoffrey?

Eve inhală fumul şi privi în gol, răscolind amintiri:

— L-am întâlnit acum zece ani, la Amsterdam. Atunci era cu totul alt om. Zâmbi aiurea, ca şi cum s-ar fi amuzat de o glumă personală: Altul, la propriu şi la figurat. Numele lui era Simon Dance. Pe atunci lucram amândoi pentru Mossad — serviciile secrete israeliene. Eram o echipă pe cinste, noi trei. Simon, eu şi o altă femeie, şefa noastră. Cei mai buni din Mossad. Dar Simon şi eu ne-am îndrăgostit.

— Eraţi spioni?

— Bănuiesc că ne-ai putea zice şi aşa. Da, hai să zicem că da. Urmări gânditoare desenele pe care fumul ţigării le schiţa în aer. Eram împreună de numai un an când una dintre misiunile noastre s-a sfârşit prost. Vezi tu, ne făceam prea multe griji unul în privinţa celuilalt. Asta nu se poate, nu în meseria noastră. Munca e totul. Altfel iese prost. Şi până la urmă a ieşit prost. Bătrânul a scăpat.

— A scăpat? Care a fost misiunea voastră? Să arestaţi pe cineva?

Eve râse:

— Să arestăm? În meseria noastră nu ne mai obosim cu arestatul. Noi încheiem conturile direct.

Mâinile lui Sarah se făcură sloi. Cu siguranță, nu vorbeau de același Geoffrey. Nu, se forță să rețină. Pe atunci nu era Geoffrey. Era *Simon*.

— Așadar, bătrânul a rămas în viață. Magul, așa îi spuneam noi. Un nume sfânt pentru un om deloc sfânt. Magul, vrăjitorul. Pentru noi era mai mult un nume de cod. Într-un fel, chiar era un vrăjitor. Cazul acela ne-a terminat. Stinse țigara și își aprinse o alta, stricând trei chibrituri pentru asta, fiindcă îi tremurau prea tare mâinile; oftă, inhalând fumul, recunoscătoare: După aceea ne-am lăsat de meserie. Simon și cu mine ne-am căsătorit și pentru o vreme am trăit în Germania, apoi în Franța. Ne-am schimbat numele de două ori. Dar tot simțeam că se strânge lațul în jurul nostru. Știam că există un contract pentru toți trei. Comandat de Mag, evident. Ne-am hotărât să părăsim Europa.

— Așa că ați ales America.

Eve dădu din cap:

— Da. E foarte simplu, când te gândești. El și-a găsit un nume nou. Și un chirurg plastician. I-a mai subțiat obrajii, i-a mai îngustat nasul. Diferența era imensă. Nu l-ar fi recunoscut nimeni. Și eu mi-am schimbat înfățișarea. El a plecat primul, în America. Ia ceva timp să-ți creezi o nouă bază, o nouă identitate. Eu trebuia să-l urmez.

— De ce s-a căsătorit cu mine?

— Avea nevoie de o soție americancă. Avea nevoie de casa ta, de contul tău din bancă, de acoperirea pe care i-o ofereai. Eu nu puteam să trec drept americancă.

Accentul meu, vocea mea, astea nu le puteam schimba. Dar Simon... O, el putea să simuleze zece oameni diferiți!

— De ce m-a ales pe mine?

Eve ridică din umeri:

— Din convenienţă. Erai singură, nu-i aşa, şi drăguţă. Nu aveai prieteni. Da, erai foarte vulnerabilă. Te-ai îndrăgostit foarte repede, nu-i aşa?

Înghiţind un scâncet de plâns, Sarah făcu semn că da. Da, fusese vulnerabilă. Înaintea lui Geoffrey, îşi petrecea zilele la lucru, şi serile de cele mai multe ori acasă, de una singură. Tânjea după o relaţie cu un bărbat, după apropierea şi iubirea pe care le văzuse la părinţii ei. Dar avea o carieră solicitantă şi deja era singură de prea mult timp; cu fiecare an ce trecea, o căsnicie părea din ce în ce mai puţin probabilă.

Apoi apăruse Geoffrey. Geoffrey, care umpluse acel gol. S-a îndrăgostit de el imediat. Şi, în tot acest timp, el nu se gândise la ea decât ca la o acoperire convenabilă. Ridică privirea, mânioasă.

— Nici nu v-a păsat, nu-i aşa? zise ea. Nici unuia dintre voi. Nici nu v-a păsat pe cine aţi putea răni.

— Nu am avut de ales. Aveam vieţile noastre...

— Vieţile *voastre?* Cum rămâne cu viaţa *mea?*

— Vorbeşte mai încet.

— Eve, era viaţa mea. L-am iubit. Şi tu îndrăzneşti să stai aici, aşa, arogantă, şi să-mi justifici ce aţi făcut!

— Te rog, vorbeşte mai încet. Te pot auzi.

— Nu-mi pasă.

Eve dădu să se ridice:

— Cred că nu are sens să mai zăbovesc.

— Nu, aşteaptă! Sarah o prinse de mână. Te rog, zise ea blând. Stai jos. Vreau să aud şi restul. Trebuie să aflu.

Încet, Eve se aşeză din nou pe banchetă. Rămase tăcută pentru o clipă, apoi zise:

— Adevărul este că nu te-a iubit. Pe mine m-a iubit. Călătoriile sale la Londra erau menite doar ca să mă vadă pe mine. Lua o cameră la Savoy înainte să prindă trenul spre Margate. La fiecare câteva zile, revenea la Londra ca să te sune sau să-ţi trimită o scrisoare. Am detestat aceste două luni în care l-am împărţit cu tine. Dar a fost necesar şi numai temporar. Supravieţuiam amândoi. Până când... Îşi îndreptă privirea în altă parte: ochii îi străluceau de lacrimi.

— Eve, ce s-a întâmplat?

Eve îşi drese glasul şi ridică bărbia, curajoasă:

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a părăsit Londra acum două săptămâni. Se alăturase unei operaţiuni împotriva Magului. Apoi lucrurile au luat o întorsătură proastă. Era urmărit. Cineva a lăsat explozibili, setaţi să explodeze în camera lui de hotel. M-a sunat din Berlin şi mi-a zis că s-a hotărât să dispară. Eu trebuia să mă ascund. La momentul potrivit, va veni el după mine. Dar cu o noapte înainte să plec spre Margate, am avut... am avut o premoniţie. Am încercat să-l sun la Berlin. Atunci am aflat că a murit.

— Dar nu a murit! izbucni Sarah. E în viaţă!

Lui Eve îi tresăriră mâinile, făcând aproape să-i scape pachetul de țigări.

— Ce spui?

— M-a sunat acum două zile. De aceea mă aflu aici. Mi-a spus să vin la el... că mă iubește...

— Minți.

— E adevărat! țipă Sarah. Îi cunosc glasul.

— Poate era o înregistrare... cine știe ce truc. E ușor de imitat o voce. Nu, nu avea cum să fie el. El nu te-ar suna pe *tine*, zise Eve cu răceală.

Sarah rămase tăcută. De ce ar folosi cineva vocea lui Geoffrey ca să o atragă în Europa? Apoi își mai aduse aminte ceva, încă o piesă din jocul de puzzle care nu avea nici un sens. Se uită peste masă la Eve.

— În ziua când am plecat din Washington cineva a intrat la mine în apartament. Nu a luat decât o fotografie, atâta tot, o fotografie, și tot nu înțeleg...

— O fotografie? întrebă brusc Eve. Cu Geoffrey?

— Da. Fotografia noastră de nuntă.

Chipul femeii se făcu alb ca varul. Stinse țigara și luă în mână poșeta și puloverul.

— Unde te duci? o întrebă Sarah.

— Trebuie să mă întorc. Mă caută.

— Cine?

— Geoffrey.

— Dar mi-ai zis că e mort!

Ochii lui Eve prinseră subit viață, sclipind ca niște juvaieruri:

— Nu. E în viață. Trebuie să fie! Nu înțelegi? Ei îi știu fața și de asta au furat fotografia. Înseamnă că

şi ei îl caută. Îşi aruncă puloverul pe umeri şi ţâşni spre uşă.

— Eve! Sarah se împletici în separeu şi porni după ea.

Dar, când ieşi afară, strada era goală. Nu zări decât ceaţa, nori groşi de ceaţă strecurându-se pe deasupra pietrelor ude.

— Eve? strigă ea, dar nu primi nici un răspuns.

Eve dispăruse.

Eve nu ajunse prea departe. Avântată şi înnebunită de speranţă, femeia alerga prin ceaţa de pe Dorset Street spre staţia de metrou. Nu se opri să asculte zgomotele de paşi; nu-şi mai luă precauţiile uzuale cu care se învăţase în anii petrecuţi ca agent Mossad. Simon era în viaţă, asta era tot ce conta. Nu avu răbdarea să alerge în zigzag prin cartier, să se oprească în nişe ascunse şi să verifice dacă este cu adevărat singură. În schimb, calea ei o duse în linie dreaptă la staţia de metrou.

După numai două străzi de alergare, începu să răsufle greu, chinuit. Era din pricina ţigărilor, îşi zise ea. Prea mulţi ani de fumat o făceau să obosească repede şi să răsufle greu. Dar se chinui să meargă mai departe, până când i se înfiripă o durere în piept şi îşi dădu seama că trebuie să se odihnească, fie şi pentru o clipă. Durerea era o problemă mai veche, una cu care trăia de copil. Nu însemna nimic. O s-o mai lase şi îşi va putea continua drumul.

Se opri ca să se sprijine de un felinar. Puţin câte puţin, durerea se mai potoli. Începu să respire mai

uşor. Zvâcnetul din urechi se domoli şi el. Închise ochii şi trase aer în piept.

Dar un sunet străin îi zdreli universul simţurilor, un sunet atât de slab încât ar fi rămas insesizabil pentru alţii. Se încordă, deschise brusc ochii. Şi iată-l din nou, la doar câţiva metri mai încolo. Un pas. Dar în ce direcţie?

Scrutând cu disperare ceaţa, încercă să distingă un chip, o siluetă, dar nu zări nimic. Scotocind în poşetă, scoase la iveală pistolul pe care îl avea cu ea în permanenţă. Oţelul rece îi dădu încredere. Observă că felinarul era ca un far în noapte, iar ea se găsea chiar sub el. Se aruncă în umbră. Întunericul fusese cel mai bun aliat al ei dintotdeauna.

Alt zgomot o făcu să se răsucească pe loc, cu pistolul pregătit. „Unde e?" cântări ea. „De ce nu pot să-l văd?"

Înţelese prea târziu că ultimul sunet nu fusese făcut decât ca să-i atragă ei atenţia, un truc. Din spate, cineva se năpusti asupra ei. Înainte să se poată întoarce ca să tragă, se simţi aruncată la pământ. Pistolul îi zbură din mână, şi apoi, în clipa următoare, simţi lama apăsată ferm pe gât.

De deasupra îi zâmbea un chip, o faţă pe care o recunoştea. Chiar şi în întuneric, părul lui spălăcit strălucea ca argintul.

— Kronen, mai şopti ea.

Simţi cum lama alunecă pe piele, fină ca o mângâiere. Voia să ţipe, dar groaza îi încleştase gâtul.

— Micuţa Eve, murmură Kronen, apoi râse încetişor şi în acel moment Eve ştiu că nu va mai prinde zorii.

Lumea arăta altfel de la zece mii de metri altitudine. Fără neoane, fără trafic, fără beton, doar un cer înstelat, nesfârşit.

Nick îşi rezemă capul de spătarul scaunului, obosit, şi îşi dori să aţipească. Aproape toţi ceilalţi pasageri ai zborului 201 către Londra păreau să sforăie angelic deasupra Atlanticului. De cealaltă parte a cabinei slab iluminate zări o însoţitoare de bord cum înveleşte un copil şi dispare în vârful picioarelor pe culoarul dintre scaune. Era ora unu dimineaţa, ora Washingtonului, totuşi Nick era treaz, ţinând pătura liniei aeriene frumos îndoită în poală.

Era prea dezgustat ca să poată dormi. Îşi tot amintea de Sarah şi de cât de nevinovată îi păruse, cât de lovită de durere, de vulnerabilă. Ce actriţă! Îi oferise un spectacol de Oscar. Pe deasupra, îi trezise o armată de instincte bărbăteşti de care uitase cu totul. Vrusese să o protejeze, să o cuprindă în braţe.

Acum nici nu mai era sigur *ce* ar fi vrut să-i facă. Orice ar fi, nu avea nici o legătură cu protejarea.

Din pricina lui Sarah Fontaine el rămăsese fără serviciu, patriotismul îi fusese pus la îndoială şi, ceea ce era cel mai rău, se simţea ca un prost. Van Dam avea dreptate. Ca spion, Nick nu era decât un ageamiu.

Cu cât se gândea mai mult la cum se lăsase păcălit, cu atât devenea mai furios. Plesni rezemătoarea pentru braţe şi se lăsă mai degrabă furat de stelele de afară.

Doamne, când va ajunge la Londra, avea să scoată tot adevărul de la ea! Era o datorie față de el însuşi; nu putea să plece din serviciul diplomatic fără a-şi restabili reputația.

Probabil că ea îl aştepta la Londra. Deja ştia unde să o găsească; un simplu telefon îi confirmase că a tras la Savoy, hotelul preferat al soțului ei. Abia aştepta să îi vadă expresia când va deschide uşa şi va da de el. Surpriză, surpriză! Nick O'Hara sosise în târg ca să limpezească lucrurile. Şi de data asta nu avea să se lase dus de nas.

Dar sub toată această furie, mai era şi alt sentiment, mult mai profund şi infinit mai tulburător. Tot îi revenea în minte acea fantezie, imaginea ei în dormitorul lui, privindu-l cu ochii ei de chihlimbar topit. Confuzia privitoare la ceea ce simțea cu adevărat îl înnebunea. Nu ştia dacă voia să o sărute sau să o strângă de gât. Poate puțin din amândouă.

Dar un lucru ştia sigur. Faptul că luase primul avion spre Londra era cea mai mare aventură a sa de până acum. Toată viața luase decizii după o prealabilă gândire. Din fire, nu era un tip nesăbuit. Dar în astă-seară îşi aruncase hainele într-o valiză, prinsese un taxi spre Dulles şi trântise un card de credit pe masa ghişeului de bilete al British Airways. Nu-i stătea defel în fire să facă un lucru atât de impulsiv, atât de emoțional. Atât de stupid. Spera că nu era doar începutul unei noi tendințe în viața sa.

Bătrânul nu va fi mulțumit.

Kronen şterse sângele femeii de pe lama cuțitului şi se gândi să amâne inevitabilul raport telefonic pentru o altă oră, o altă zi. Cel puțin până după ce va lua un mic dejun zdravăn sau va da pe gât câteva halbe de bere. Dar bătrânul era avid după noutăți, iar Kronen nu voia să îl facă să aştepte prea mult. Bătrânul nu mai tolera aşa bine frustrările. De când cu tragedia lui, devenise nerăbdător şi foarte uşor iritabil. Şi nu trebuia să îl enervezi, dacă voiai să rămâi viu şi nevătămat.

Nu că lui Kronen i-ar fi fost frică. Ştia că bătrânul are prea mare nevoie de el.

La vârsta de opt ani, Kronen fusese pescuit din tomberoanele de gunoi din Dublin şi adoptat de bătrân. Poate părul spălăcit, aproape alb al băiatului îi atrăsese atenția; poate ochii goi, semnul unui pustiu sufletesc într-o carcasă de oase şi carne. Bătrânul recunoscuse, chiar şi atunci, că într-o zi băiatul avea să devină periculos. Un băiat fără suflet nu avea nevoie de dragoste, iar ca adult s-ar fi putut răzvrăti într-o bună zi împotriva gardianului său.

Dar un băiat fără suflet putea fi şi extrem de util. Aşa că bătrânul îl luă sub aripa lui, îl hrăni, îl îndrumă, poate chiar îl şi iubi nițel, fără a-i acorda o prea mare încredere.

Chiar de la o vârstă fragedă, Kronen simțise neîncrederea bătrânului. În loc să nutrească vreun resentiment, băiatul muncise din greu ca să treacă de asta. Orice ar fi vrut bătrânul, Kronen ducea la îndeplinire. După treizeci de ani de îndeplinit ordine, devenise

un automatism. Kronen era compensat pe măsură. Mai important, iubea ceea ce făcea. Îi dădea un sentiment de plăcere şi, de satisfacţie. Mai ales când la mijloc erau femei.

Ca astă-seară.

Din nefericire, femeia nu a suflat o vorbă. În felul ei, fusese mai puternică decât orice alt bărbat întâlnit de el. Chiar şi după o oră în care încercase cele mai persuasive tehnici, femeia nu cedase. Ţipase ca din gură de şarpe, ceea ce îl enervase şi îl excitase în acelaşi timp, dar nu-i dăduse nici o frântură de informaţie. Şi exact când se aştepta mai puţin, murise.

Asta îl deranjase cel mai mult. Nu voia s-o omoare. Cel puţin, nu încă. Ce ghinion să descopere prea târziu că victima avea o inimă slăbită. Părea destul de sănătoasă.

Termină de curăţat lama. Credea cu tărie în curăţenie, mai ales când era vorba de cuţitul lui preferat. O lamă ascuţită cerea o atenţie specială. Puse cuţitul în teacă şi se uită după un telefon. Nu avea nici un rost să întârzie şi mai mult decât era cazul. Se hotărî să sune la Amsterdam.

Îi răspunse bătrânul.

— Eva nu a vorbit, anunţă Kronen.

Tăcerea spunea totul. Simţea dezamăgirea chiar şi prin telefon.

— Atunci, înseamnă că e moartă?

— Da, zise Kronen.

— Dar cealaltă?

— Încă o urmăresc. Dance nu s-a apropiat de ea.

Bătrânul scoase un sunet de frustrare.

— Nu pot să aştept la nesfârşit. Trebuie să-i forţăm mâna.

— Cum?

— Răpeşte-o.

— Dar îi are pe cei de la CIA pe urmele ei.

— Mă ocup eu de ei. Până mâine. Şi atunci tu iei femeia.

— Şi apoi?

— Vezi dacă ştie ceva. Dacă nu, tot ne-ar fi de folos. Vom lansa un ultimatum. Dacă Dance e în viaţă, o să ne răspundă.

Kronen nu era aşa de sigur. Spre deosebire de bătrân, nu punea preţ pe ceva atât de ridicol precum iubirea. În plus, o văzuse pe Sarah Fontaine şi nu credea că vreun bărbat — cu siguranţă, nu Simon Dance — i-ar sări în ajutor. Nu, să-ţi rişti viaţa pentru o femeie e cu totul absurd. Nu credea că Dance va comite o asemenea neghiobie.

Oricum, urma să fie un experiment interesant. Şi, când totul se va termina, bătrânul îl va lăsa pe Kronen să se ocupe de femeie. Inima ei era cu siguranţă mai puternică decât cea a lui Eve Fontaine. Ea va rezista mult mai mult. Da, va fi un experiment interesant. Avea la ce să viseze.

În vis, toată durerea o năpădi iar pe Sarah. Dar totul era distorsionat şi ciudat, ca învăluit în ceaţă. Ea alerga pe străzi, alerga după Geoffrey, strigându-l pe nume. Îi auzea paşii undeva în faţă, dar îl scăpa întotdeauna

din vedere, mereu de neatins. Apoi paşii se schimbară. Erau undeva în spatele ei. Nu mai era vânătorul, ci vânatul. Fugea prin ceaţă, iar paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Picioarele refuzau să o poarte mai departe. Se opintea să facă un pas în faţă.

Drumul îi fu tăiat de o femeie cu ochi verzi, o femeie care stătea în mijlocul străzii, râzând de ea. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Sarah se răsuci.

Bărbatul care venea spre ea îi era cunoscut, cineva cu ochi cenuşii, obosiţi. Încet, omul se materializă din ceaţă. Şi, când îl zări, toate temerile ei se spulberară. Aici era siguranţă, aici era căldură. Paşii lui răsunau pe străzile pietruite...

Sarah se trezi, udă de transpiraţie. Cineva bătea la uşă. Aprinse lumina. Era patru dimineaţa.

Bătaia în uşă se auzi din nou, ceva mai tare.

— Doamna Fontaine? zise o voce bărbătească. Doamnă, vă rog, deschideţi.

— Cine e? strigă ea.

— Poliţia.

Coborî împleticindu-se din pat, se îmbrăcă anevoie într-un halat şi deschise uşa. Afară erau doi poliţişti în uniformă, însoţiţi de un funcţionar al hotelului, cu ochii umflaţi de somn.

— Doamna Sarah Fontaine?

— Da. Ce este?

— Ne cerem scuze pentru deranj, doamnă, dar este nevoie să ne însoţiţi la circa de poliţie.

— Nu înţeleg. De ce?

— Suntem obligați să vă luăm în custodie.

Se prinse de uşă cu ambele mâini şi se holbă la ei, uluită:

— Vreți să spuneți că sunt *arestată?* Dar pentru ce?

— Pentru crimă. Dumneavoastră ați ucis-o pe doamna Eve Fontaine.

Şase

„Nimic din ce mi se întâmplă nu este real", îşi zise Sarah.

Cu siguranţă, totul era doar un coşmar, un scenariu scos la suprafaţă din cele mai ascunse straturi ale subconştientului său. Aşezată pe un scaun tare, privea o masă goală. Lămpile fluorescente luminau rece din tavan, evidenţiind fiecare mişcare a ei, ca un ochi de reflector în aşteptarea mărturisirii. Încăperea era rece şi Sarah se simţea pe jumătate dezbrăcată, purtând doar cămaşa de noapte şi halatul de casă. Un detectiv cu ochi albaştri, reci trimitea rafală după rafală de întrebări, fără a-i permite să termine nici măcar o frază. Numai după ce l-a rugat de vreo cinci ori i-a permis să folosească toaleta, şi atunci numai cu un paznic la uşa cabinei.

Odată ce revenise în sala de interogatoriu, a fost lăsată să tremure de una singură, probabil pentru a putea cântări situaţia în care se afla. „Mă bagă la închisoare, reflectă ea. Voi rămâne închisă tot restul vieţii pentru uciderea unei femei cu care m-am întâlnit doar aseară..."

Ascunzându-şi faţa în palme, simţi ameninţarea unui nou val de lacrimi. Încerca atât de tare să nu plângă, încât abia dacă auzi cum uşa încăperii se deschide şi se închide la loc.

Dar auzi vocea care o chema pe nume. Acel singur cuvânt fu pentru ea ca o rază de soare. Ridică privirea.

Nick O'Hara stătea înaintea ei. Prin nu ştiu ce miracol fusese transportat peste ocean şi iată-l acum aici, singurul ei prieten din Londra, privind-o din locul în care stătea.

Oare chiar îi era prieten?

Sarah observă imediat că nu este în regulă ceva. Gura lui trăda tensiune, buzele erau ca două linii paralele. Ochii erau complet inexpresivi. Cu disperare, ea căută o urmă de căldură, o căutătură mai blândă, dar nu desluşi decât furie. Puţin câte puţin, observă şi celelalte detalii: cămaşa lui şifonată, cravata desfăcută, eticheta British Airways lipită pe geanta sa. Tocmai coborâse din avion.

Bărbatul se întoarse şi împinse uşa, închizând-o. Zgomotul neaşteptat o făcu să tresară. Apoi el aruncă de-a dreptul geanta pe masă şi o privi mânios.

— Cucoană, ai intrat într-o *mare* încurcătură! mormăi el.

Ea îşi suflă nasul, ca un animal hăituit:

— Ştiu.

— Asta e tot ce poţi spune? *Ştiu?*

— Ai să mă iei de aici? întrebă ea, cu glas pierit.

— Păi, depinde.

— Depinde de ce?

— Depinde dacă tu ai comis crima sau nu.

— Bineînțeles că n-am comis-o eu! țipă ea.

Păru luat pe nepregătite de ieșirea ei. Rămase tăcut pentru o clipă. Apoi își încrucișă brațele pe piept și se rezemă, nervos, de marginea mesei.

Ei îi era frică să se uite la el, îi era frică să zărească privirea lui acuzatoare. Bărbatul pe care îl considerase prietenul ei devenise deodată un om pe care abia îl cunoștea. Deci și el o credea vinovată! Ce speranță avea ea să convingă niște străini că este nevinovată când nici măcar Nick O'Hara nu o credea? Își spuse cu amărăciune că s-a înșelat în ce-l privește. Cât despre motivul sosirii sale aici, acesta era evident. Omul își făcea treaba.

Pe sub masă, își împreună mâinile cu degetele albite de încordare. Era supărată pe el pentru că o vedea în această poziție neajutorată, pentru că îi trădase încrederea pe care i-o acordase ca unui prieten.

— Și, până la urmă, de ce te afli la Londra? îngână ea.

— Te-aș putea întreba același lucru. De data aceasta, însă, aștept să-mi spui adevărul.

— Adevărul? Sarah ridică privirea: Dar nu te-am mințit niciodată! Tu ai fost cel care...

— Ei, hai să fim serioși! izbucni el. Agitat, sări în picioare și începu să se fâțâie prin încăpere: Doamnă Fontaine, nu-mi face fața asta inocentă. Cred că mă consideri un mare tântălău. Mai întâi, insiști că nu știi nimic, apoi îți iei tălpășița spre Londra. Tocmai

am discutat cu inspectorul. Acum vreau să aud şi varianta ta. Ştiai de Eve, nu-i aşa?

— N-am ştiut de ea! Cel puţin, nu până ieri. Iar tu ai fost cel care a mințit, domnule O'Hara.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Geoffrey. Mi-ai spus că a murit. O, mi-ai înşirat toate dovezile, care mai de care, le-ai prezentat aşa de bine, perfect aproape. Şi eu te-am crezut! Iar în tot acest timp tu ai ştiut care este adevărul, nu? *Trebuie* să fi ştiut.

— Despre ce vorbeşti?

— Geoffrey e în viață!

Expresia de uluire de pe fața lui nu era una trucată. Ea rămase cu ochii la el, întrebându-se dacă nu cumva era posibil ca Nick să nu ştie de Geoffrey.

— Cred că ar fi bine să-mi explici, zise el. Şi vreau să aflu totul, Sarah. Până şi ce ai mâncat la micul dejun. Pentru că, după cum bănuiesc că ştii deja, eşti într-o mare belea. Dovezile...

— *Dovezile* sunt toate circumstanțiale, nerelevante.

— Uite care sunt dovezile: cadavrul lui Eve Fontaine a fost găsit pe la miezul nopții pe o alee situată la câteva străzi de hanul Lamb and Rose. Nu voi descrie condiția în care se afla; hai să spunem că, fără îndoială, cineva chiar a detestat-o pe femeia asta. Barmanița de la han îşi aminteşte că a zărit-o pe Eve cu o femeie, o americancă. Asta erai tu. Îşi mai aduce aminte că v-ați certat. Eve a fugit pe uşă afară, iar tu după ea. Şi atunci a fost Eve Fontaine zărită pentru ultima oară.

— Dar i-am pierdut urma chiar în fața hanului Lamb and Rose!

— Ai vreun martor?

— Nu.

— Ghinion! Poliția a sunat la casa lui Eve din Margate şi a vorbit cu grădinarul. Bătrânul şi-a adus aminte de tine fără probleme. A zis că i-a transmis lui Eve mesajul tău, la telefon. Şi se întâmplă ca moşul să aibă bucata de hârtie pe care i-ai lăsat-o, cu numele tău şi hotelul.

— I-am lăsat-o ca să mă poată suna.

— Ei bine, asta pentru poliție arată că ai un motiv clar: răzbunarea. Ai descoperit că Geoffrey Fontaine este bigam. Te-ai decis să te răzbuni. Asta este dovada. O dovadă suficientă, bună, de netăgăduit.

— Dar nu înseamnă că am omorât-o!

— Nu?

— Trebuie să mă crezi!

— De ce aş face-o?

— Pentru că nimeni altcineva nu mă crede. Fără nici un avertisment, toată frica şi oboseala o copleşiră, năvălind peste ea de-a dreptul, lăsând capul în jos, repetă încet: Nimeni nu mă crede...

Nick o urmări, tulburat de un amestec de sentimente. Femeia părea atât de stoarsă, atât de îngrozită, aşa cum se ghemuia la marginea mesei. Halatul i se desfăcuse neglijent, lăsând să se vadă cămaşa de noapte subțire, de culoare albastră. O şuviță lungă de păr roşcat îi căzuse pe față, pe obrazul palid, fin. Era prima oară când o vedea cu părul desfăcut, şi asta îl

duse iarăşi cu gândul la fantezia pe care încercase atât de mult să şi-o alunge din cap. Dar imaginea îl bântui şi acum, caldă şi seducătoare. Se obligă să şi-o scoată din minte, încercând în schimb să se concentreze asupra motivului pentru care se afla în acest loc. O femeie fusese ucisă, iar Sarah era la mare ananghie. Cu toate acestea, nu se putea gândi decât la cum ar fi să o ia în braţe.

Şi, din senin, toată supărarea lui pe ea se evaporă. O rănise, iar acum se simţea ca un monstru. O atinse blând pe cap:

— Sarah, Sarah, o să fie bine! murmură el. O să fie bine, ai să vezi.

Se ghemui lângă ea şi, stângaci, îi puse capul pe umărul său. Părul ei era aşa moale, aşa mătăsos; parfumul cald, feminin al pielii ei era îmbătător. Ştia că senzaţiile care îi străbăteau trupul în aceste momente erau periculoase, dar nu le putea controla. Voia să o scoată din încăperea asta, să o ducă undeva unde să fie în siguranţă, să-i fie cald, să fie protejată. Era limpede că nu era deloc obiectiv.

Fără tragere de inimă, se îndepărtă din îmbrăţişare:

— Sarah, vorbeşte-mi! Spune-mi de ce crezi că soţul tău este încă în viaţă.

Ea trase aer în piept şi îl privi în ochi. Avea ochi de căprioară, mari şi umezi. El ştiu în acea clipă cât curaj trebuise să aibă ca să-i susţină privirea. Fără să izbucnească în lacrimi. Se înşelase în privinţa lui Sarah. Femeia nu era defel la pământ. Avea rezerve de forţă pe care el nici măcar nu le bănuise.

— M-a sunat, zise ea. Acum două zile, la Washington, în după-amiaza zilei în care l-am înmormântat...

— Stai puțin. Te-a *sunat?*

— Mi-a spus să vin la el. Convorbirea s-a încheiat așa repede... Nici nu mi-a zis unde este...

— Era un apel internațional?

— Sunt convinsă.

— De-asta te-ai urcat valvârtej în avion? Dar de ce la Londra?

— A fost... a fost doar un instinct. În Londra fusese casa lui. Aici ar fi trebuit să fie.

— Și când ai aflat de Eve?

— După ce am ajuns aici. Funcționara de la hotel mi-a arătat o adresă pe fișa de înregistrare a lui Geoffrey. Era adresa căsuței lui Eve, de la Margate.

El asimilă noile informații cu un sentiment crescând de confuzie. Trăgându-și un scaun lângă ea, se așeză și o privi concentrat.

— Tocmai mi-ai aruncat un atu, zise el. Telefonul de la Geoffrey... E o asemenea nebunie, încât încep să cred că spui adevărul.

— Dar *spun* adevărul! Când ai să mă crezi?

— Bun. Îți acord prezumția de nevinovăție. Pentru moment.

Începea să o creadă. Asta era tot ce-și putea ea dori, acea sămânță de încredere. În acest moment însemna mai mult pentru ea decât orice altceva pe lume. „Asta este o nebunie", își zise ea. După toate prin câte trecuse de dimineață, de-abia acum înce-

peau să-i cadă lacrimi pe obraji. Scutură capul şi râse stânjenită.

— Ce e cu tine, domnule O'Hara? întrebă ea. Se pare că plâng ori de câte ori mă aflu în preajma ta.

— Nu-i nici o problemă, zise el. Plânsul vreau să spun. Femeile fac asta des cu mine. Bănuiesc că e parte din meseria mea.

Ridică privirea spre el şi îl văzu cum zâmbeşte. Ce transformare surprinzătoare, de la străin la prieten! Cumva, uitase cât de atrăgător este. Şi nu doar fizic. Avea o anumită blândeţe, necunoscută ei până acum, o nuanţă în glas, ca şi cum îi păsa cu adevărat. Oare îi păsa? Sau ea citea prea mult în toate acestea? Cu siguranţă, putea aprecia propria ei reacţie: simţea cum sângele îi urcă în obraji.

Când se aplecă spre ea, îi păru şovăitor, uşor neîndemânatic. Ea tremura; el îşi scoase imediat jacheta şi o puse pe umerii ei. Mirosea ca el; era caldă şi confortabilă, ca o pătură. Trase haina pe ea şi se linişti; nimic nu o putea atinge cât timp haina lui Nick O'Hara era pe umerii ei.

— Te scoatem de aici imediat ce apare omul nostru de la consulat, zise el.

— Dar nu tu te ocupi de cazul meu?

— Mi-e teamă că nu. Nu este jurisdicţia mea.

— Atunci de ce te afli aici?

Înainte să-i poată oferi un răspuns, uşa se dădu de perete.

— *Nick O'Hara!* răbufni un om mărunt, iute ca o zvârlugă. Ce naiba cauţi *tu* aici?

Nick se răsuci cu fața spre omul din prag:

— Salut, Potter, zise el după o pauză jenantă. A trecut ceva vreme.

— Nu suficientă. Potter mărşălui în încăpere, examinând-o pe Sarah cu o privire critică, din cap până-n picioare, apoi îşi aruncă intenționat pălăria udă pe geanta lui Nick: Deci dumneata eşti Sarah Fontaine.

Ea îi aruncă o privire nedumerită lui Nick.

— Sarah, dânsul este domnul Ray Potter, zise Nick scurt. Dânsul lucrează la ambasadă, este... hm, ce funcție mai ai acum? Ofițer politic?

— Secretar 3, trânti Potter.

— Un eufemism extraordinar. Şi unde e Dan Lieberman? Credeam că vine el.

— Mi-e teamă că al nostru consul nu a putut ajunge. Am venit eu în locul său. Potter îi strânse mâna lui Sarah, mai mult de formă: Sper că ați fost tratată cum trebuie, doamnă Fontaine. Ne pare rău că ați fost nevoită să treceți prin toate acestea. Dar cred că vom limpezi situația cât ai zice peşte.

— Să limpezim? se interesă Nick, bănuitor. Cum anume?

Potter se întoarse morocănos către Nick:

— Poate ai face bine să pleci, O'Hara. Vezi-ți de... concediu, parcă?

— Nu. Cred că mai bine rămân.

— Aceasta este o chestiune oficială. Şi, dacă am auzit bine, nu mai lucrezi pentru noi, nu-i aşa?

— Nu înțeleg, se încruntă Sarah. Ce vreți să spuneți, cum adică nu mai lucrează?

— Ce vrea să spună, zise calm Nick, este că am fost suspendat pe termen nedefinit. Văd că noutățile circulă repede.

— Firește, când e vorba de siguranța națională.

Nick pufni:

— Habar n-aveam că sunt așa periculos.

— Hai să spunem că numele tău se găsește pe cea mai neagră listă, O'Hara. În locul tău, m-aș asigura că am mâinile curate. Asta dacă vrei să-ți păstrezi postul.

— Uite ce e, hai să ne vedem de treabă. Cazul lui Sarah, da?

Potter se uită la femeie:

— L-am discutat cu inspectorul Appleby, care îmi spune că dovezile împotriva dumitale nu sunt atât de solide pe cât și-ar fi dorit. E dispus să te elibereze — cu condiția ca eu să îmi asum responsabilitatea pentru comportamentul dumitale.

Sarah era înmărmurită:

— Vreți să spuneți că sunt liberă?

— Exact.

— Și nu există nici o... nu sunt...

— S-a renunțat la acuzațiile aduse împotriva dumitale. Îi întinse mâna: Doamnă Fontaine, felicitări! Sunteți o femeie liberă.

Sarah sări în sus și-i cuprinse mâna grăsulie.

— Vă mulțumesc, domnule Potter! Vă mulțumesc mult!

— Nici o problemă. Numai să încercați să vă feriți de necazuri, bine?

— O, așa voi face, așa voi face!

Se uită bucuroasă spre Nick, aşteptându-se să vadă un zâmbet pe chipul lui. Dar el nu zâmbea defel. În schimb, părea cu totul nedumerit. Şi bănuitor. Îl deranja ceva, iar ea se simți neliniştită deodată. Se întoarse spre Potter:

— Mai este ceva? Orice altceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu, doamnă Fontaine. Puteți pleca chiar în acest moment. De fapt, vă conduc chiar eu la Savoy.

— Nu te deranja, interveni Nick. O voi conduce eu.

Sarah se apropie mai mult de Nick.

— Domnule Potter, vă mulțumesc, zise ea, dar voi merge cu domnul O'Hara. Suntem... Într-un fel, suntem prieteni foarte vechi.

Potter se încruntă:

— Prieteni?

— M-a ajutat foarte mult de când a murit Geoffrey.

Strâmbându-se, Potter se răsuci şi îşi luă pălăria de pe masă:

— Bine. Noroc, doamnă Fontaine. Îi aruncă o privire lui Nick.

— Ascultă, O'Hara, îi voi trimite un raport domnului Van Dam, la Washington. Sunt sigur că va fi interesat să afle că eşti în Londra. Crezi că te întorci în State curând?

— Se poate, răspunse Nick. Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate nu.

Potter se îndreptă spre uşă, apoi se mai întoarse o dată şi îl gratifică pe Nick cu o privire pătrunzătoare, tăioasă.

— Ştii, aveai o carieră bunicică în serviciile consulare. Nu-i da cu piciorul acum. Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent la ce fac.

Nick dădu din cap:

— Sunt. Întotdeauna.

— Ce înseamnă asta, suspendare pe termen nedefinit? îl întrebă Sarah în timp ce Nick conducea spre hotel.

El îi zâmbi, un zâmbet deloc amuzant:

— Hai să zicem că nu e vorba de o promovare.

— Ai fost dat afară?

— Într-un cuvânt, da.

— Dar de ce?

Nu îi răspunse. Oprindu-se la următorul semafor, se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă. Era sunetul istovelii, al înfrângerii.

— Nick? îl întrebă ea pe un ton scăzut. A fost din cauza mea?

El făcu semn că da:

— Ai fost şi tu parte din motiv. Din pricina ta se pare că mi-a fost pus la îndoială patriotismul. Opt ani de muncă grea, cinstită nu înseamnă nimic pentru ei. Dar nu lăsa asta să te afecteze. Cred că, la un nivel subconştient, am încercat într-un fel să scap de slujba asta de ceva vreme. Tu ai fost ultima picătură.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Cred că acesta e unul din cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

Semaforul își schimbă culoarea, iar mașina se încolonă în traficul de dimineață. Era ora zece și autovehiculele mergeau bară la bară. Pe partea dreaptă, un autobuz din direcția opusă trecu pe lângă ei în mare viteză, iar Sarah simți un fior de panică. Șofatul pe partea stângă o neliniștea. Chiar și Nick părea ușor nelalocul lui, încruntându-se în oglinda retrovizoare.

Își impuse să stea relaxată în scaun și să ignore circulația.

— Nu-mi vine să cred toate câte s-au întâmplat, zise ea. E o nebunie. Și cu cât încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, cu atât mă afund și mai tare în confuzie... Privindu-l cu coada ochiului pe Nick, observă că încruntarea lui se adâncește: Nick?

— Intriga s-a complicat, zise el încet.

— Despre ce vorbești?

— Ține privirea înainte. Nu te uita înapoi. Suntem urmăriți.

Impulsul de a întoarce capul era copleșitor, dar Sarah reuși să își concentreze atenția la carosabilul ud ce se întindea înaintea mașinii. „De ce mi se întâmplă toate astea?" se întrebă ea, căci frica îi făcea inima să bată mai repede.

— Nick, ce ai de gând să faci?

— Nimic.

— *Nimic?*

Ignoră dezamăgirea din glasul ei:

— Exact. Ne vom comporta ca şi cum totul este în regulă. Ne vom opri la hotelul tău, unde ai să te schimbi în alte haine, îți vei face bagajele şi vei preda camera. Apoi o să luăm micul dejun. Sunt lihnit.

— Micul dejun? Dar tocmai m-ai informat că suntem urmăriți!

— Uite, dacă tipii de pe urma noastră ar vrea să ne facă de petrecanie, ți-ar fi făcut felul de aseară.

— Cum i-au făcut lui Eve? întrebă ea în şoaptă.

— Nu. Tu nu vei păți ce a pățit ea. Se uită în oglindă: Sarah, ține-te bine. O să vedem cât de buni sunt tipii ăştia...

Coti pe o străduță îngustă, zburând pe lângă un şir de magazinaşe şi cafenele, apoi puse brusc frână. Maşina din spatele lor se opri cu un scrâşnet, evitând, milimetric, o ciocnire de bara lor din spate. Nick râse din senin. Uitându-se la Sarah, văzu că femeia se ține de bord:

— Ai pățit ceva?

Sarah făcu semn că nu, prea înspăimântată ca să rostească o vorbă.

— Sarah, suntem în regulă. Cred că îi ştiu pe tipi. I-am mai văzut. Scoase mâna pe geam şi le făcu un semn obscen celor din maşina din spate; o clipă mai târziu mormăi satisfăcut de răspunsul lor, la fel de obscen: Am avut dreptate. Sunt băieți din Companie. Şoferul tocmai mi-a răspuns cu aceeaşi monedă... sau, mai degrabă, deget.

— Vrei să spui că sunt de la CIA? întrebă ea, brusc uşurată.

— Nu te bucura prea devreme. Nu am încredere în ei. Nici tu n-ar trebui să ai.

Dar panica ei începea să se dizolve. De ce să-i fie frică de CIA? Nu erau în aceeaşi tabără? Dar atunci de ce o urmăreau? Se întrebă de cât timp era filată. Dacă se ţineau după ea de când a sosit la Londra, poate că au văzut cine a omorât-o pe Eve...

Se întoarse către Nick.

— Ce s-a întâmplat cu Eve? întrebă ea.

— Pe lângă faptul că a fost ucisă?

— Mi-ai zis ceva despre... felul în care a fost ucisă. N-au omorât-o aşa, pur şi simplu, nu?

Privirea lui Nick o făcu pe Sarah să se înfioare.

— Nu, zise el. Au chinuit-o mult.

Semaforul indica roşu. Nick trase în spatele unui şir de maşini oprite la stop şi lăsă motorul în surdină. Începu să plouă, cu picături mari, grele care alunecau pe parbriz. Umbrelele negre, omniprezente populară imediat intersecţia. Nick stătea nemişcat, cu ochii la strada animată.

— Au găsit-o pe o alee dosnică, zise el într-un final. Avea mâinile legate de o ţepuşă dintr-un gard de fier forjat al unei case. Avea un căluş în gură. Probabil a ţipat ca din gură de şarpe, dar nimeni n-a auzit-o. Oricine a fost cel care a făcut asta, nu s-a grăbit deloc. O oră, poate mai mult. Ştia cum să mânuiască un cuţit. N-a fost o moarte... bună.

Ochii lui de granit îşi aţintiră privirea în ochii ei. Era conştientă de apropierea lui, de căldura şi mirosul hainei lui de lână pe care o purta încă pe umeri.

O femeie fusese torturată până la moarte. O maşină era pe urmele lor. Şi totuşi, în acest moment, cu bărbatul acesta lângă ea, Sarah se simţea infinit de protejată. Ştia că Nick O'Hara nu e nici pe departe un salvator. Era un om obişnuit, un individ care, probabil, şi-a petrecut mai toată viaţa în spatele unui birou. Nici măcar nu ştia de ce se află aici, dar era lângă ea şi pentru asta îi era recunoscătoare.

Îi claxonă maşina din spatele lor. Semaforul trecuse pe culoarea verde. Nick îşi îndreptă anevoie atenţia către trafic.

— De ce au omorât-o în felul acela? murmură Sarah. De ce... de ce să o tortureze?

— Poliţia a zis că părea a fi opera unui maniac. Cineva care se excită provocând durere altora.

— Sau cineva în căutarea răzbunării, adăugă Sarah. Eve jucase un joc mortal. Poate că îi veniseră de hac până la urmă. Magul, zise ea, aducându-şi brusc aminte de nume. Sub privirile întrebătoare ale lui Nick, ea explică: E un nume de cod. Numele unui om căruia i se spunea Vrăjitorul. Eve mi-a povestit de el.

— O să ajungem şi la asta, zise el, verificând iar oglinda. Hotelul Savoy e chiar pe aici. Şi încă suntem sub urmărire.

O oră şi jumătate mai târziu, amândoi erau aşezaţi într-un separeu dosnic al unei cafenele de pe strada Strand, terminându-şi un mic dejun alcătuit din omletă cu şuncă şi roşii la grătar. În sfârşit, Sarah începea să

se simtă mai omeneşte. Avea stomacul plin, iar în mâini ţinea o ceaşcă de ceai fierbinte. Cel mai important, însă, era îmbrăcată cu o fustă şi un pulover cenuşiu din lână Shetland. Îşi dădu seama acum cât de bună fusese strategia poliţiei de a o ţine peste noapte la interogatoriu doar în cămaşă şi în halatul de noapte. Se simţise atât de expusă şi neajutorată, exact starea psihică în care i-ar fi stors o confesiune.

Iar caznele nu se încheiaseră; necazurile ei erau abia la început.

Nick mâncase repede, urmărind în tot acest timp intrarea în cafenea şi ascultând istorisirea lui Sarah. Când ea termină de povestit, masa fu debarasată de vasele murdare şi cei doi trecură la a doua ceaşcă de ceai.

— Deci Eve a fost de acord cu tine. Geoffrey e în viaţă? întrebă el.

— Da. Fotografia furată a fost de ajuns ca să o convingă.

— Bine, zise el, trecând în revistă ce aflase. Deci, după spusele lui Eve, cineva vrea să-l omoare pe Geoffrey. Cineva care nu-i cunoaşte noua înfăţişare, dar ştie că numele lui de acum este Fontaine. Geoffrey descoperă că este urmărit. Se duce la Berlin, o sună pe Eve şi-i spune să dispară. Apoi îşi pune în scenă propria moarte.

— Asta nu explică de ce au torturat-o.

— Nu explică multe lucruri. Sunt prea multe goluri. Pe cine ai îngropat de fapt, de exemplu. Dar măcar avem o explicaţie pentru fotografia furată. Dacă

Simon Dance a suferit operații estetice ca să-și modifice aspectul fizic, atunci cel care îl urmărește probabil că nu l-ar recunoaște.

— Și de ce suntem noi urmăriți? Cred că îi voi duce la Geoffrey?

El făcu semn afirmativ:

— Și asta ne readuce la detaliul care mă deranjează cu adevărat: eliberarea ta. Nu-nghit povestea asta cu poliția care nu are destule dovezi împotriva ta. Când am vorbit cu inspectorul Appleby, omul părea decis să te închidă pe viață. Apoi apare Potter și bum! Totul e în regulă. Dintr-odată, te eliberează. Cred că i-a forțat cineva mâna un pic bunului inspector. Ordinul trebuie să fi venit de undeva de sus, de sus de tot. Cineva te vrea liberă ca să te miști cum pofțești, iar acum îți așteaptă următoarea mișcare.

Oboseala desenase umbre noi pe chipul lui Nick. Se întrebă câte ore o fi dormit. Probabil nu prea multe, căci un zbor transatlantic nu prea îți permite asta. Simți impulsul să întindă mâna și să îi mângâie fața obosită, să-și treacă vârfurile degetelor peste barba nerasă. În schimb, întinse mâna șovăielnic și atinse cu degetele mâna lui. El păru surprins de gest, de atingerea mâinilor lor deasupra mesei. „L-am pus într-o situație stânjenitoare", zise ea roșind. „Pe amândoi, de fapt." Dar când făcu gestul de retragere a mâinii, degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei. Căldura pielii lui păru să furnice în sus pe braț și să îi invadeze fiecare parte a corpului.

— Crezi că Geoffrey e în viață, nu-i așa? murmură ea.

El făcu semn din cap:

— Cred că e în viață.

Ea își îndreptă privirea către mâinile lor împreunate pe masă.

— N-am crezut nici o clipă că e mort, șopti ea.

— Acum, că știi adevărul, ce simți pentru el?

— Nu știu... nu mai știu... și îl privi pe Nick cu o intensitate nouă. Am avut încredere în el tot timpul acesta. L-am *crezut.* Am *crezut* în el. O, probabil mă consideri naivă, nu? Poate chiar am fost. Dar cu toții avem vise, Nick. Vise care dorim să devină realitate. Și când ești ca mine, la treizeci și doi de ani, singură, nu prea drăguță, când un bărbat îți spune că te iubește, vrei să îl crezi cu atâta ardoare!

— Sarah, te înșeli, zise el blând. Ești *foarte* drăguță.

Știa că îi spune asta doar din amabilitate. Lăsă privirea în jos, către masă, și se întrebă ce gândește el despre ea. Că numai o femeie ștearsă ar fi putut fi așa naivă? Își trase mâna și apucă ceașca de ceai. Bineînțeles că știa ce gândește el: că Geoffrey și-a ales bine ținta; că Sarah, femeie proastă, și-a pierdut capul repede, de-a binelea. Vedea și ea asta limpede. La fel de limpede ca și cum ar fi ținut o oglindă în care se putea vedea așa cum o vedea orice bărbat, judecând la rece, critic: nu frumoasă, ci timidă și stângace. Nu era genul de femeie care să-l atragă pe un tip ca Geoffrey.

— A fost o căsătorie din minciună, zise ea. Ciudat, mi se pare că am visat totul. Ca şi când n-aş fi fost niciodată căsătorită...

El îi dădea dreptate:

— Şi eu am simţit asta uneori.

— Ai fost căsătorit?

— Nu pentru multă vreme. Trei ani. Sunt divorţat de patru.

— Îmi pare rău.

Privirea lui se aţinti asupra ei:

— Ai rostit asta din suflet, nu?

Ea încuviinţă. Până în acest moment nu zărise tristeţe în ochii lui. O recunoscu acum, aceeaşi durere pe care o simţea şi ea. Căsnicia lui eşuase; a ei nu existase vreodată. Fiecare îşi ducea rănile sale.

Dar rănile ei nu se vor vindeca vreodată. Nu până nu va primi un răspuns la întrebări. Nu până nu va afla de ce a sunat-o Geoffrey.

— Oricare ar fi sentimentele tale pentru Geoffrey, începu Nick, ştii, cred, că este un risc foarte mare să rămâi aici, la Londra. Dacă e cineva pe urmele lui, tu eşti cea pe care o vor urmări. Evident, ai fost urmărită, cel puţin de ieri încoace. I-ai condus deja la Eve.

Ridică fulgerător privirea:

— Eve?

— Mi-e teamă că da. Eve era o profesionistă. Un fost agent Mossad, care se dăduse la fund cu mulţi ani în urmă. Ştia cum să dispară şi o făcea bine. Dar curiozitatea — sau poate gelozia — a împins-o la

nesăbuință. În ciuda prudenței sale, a fost de acord să stabilească o întâlnire cu tine. Nu este o coincidență că a fost omorâtă în seara în care v-ați întâlnit.

— Atunci eu sunt cea care i-a provocat moartea? întrebă Sarah într-o șoaptă abia auzită.

— Într-un fel, da. Probabil că te-au urmărit până la Lamb and Rose. Până la Eve.

— O, Doamne! Clătină bulversată din cap: Nick, aproape că o uram pe femeia asta. Când mă gândeam la ea și Geoffrey, nu mă puteam abține să n-o urăsc. Dar să fiu răspunzătoare de moartea ei... Nu am vrut asta!

— Sarah, ea era o profesionistă, nu tu. Nu poți să te învinovățești pentru asta.

Sarah începu să tremure și își trase puloverul mai strâns pe corp.

— Răzbunare, zise ea încet, amintindu-și felul în care murise Eve. Din răzbunare au ucis-o.

— Nu sunt așa de sigur.

— Ce altceva ar putea fi?

— Ia în considerare toate motivele posibile pentru tortură. Firește, răzbunarea este unul dintre ele. Oamenilor le place să regleze conturile. Dar hai să presupunem că au existat motive mai practice...

Brusc, înțelese unde bătea el:

— Vrei să spui că a fost un interogatoriu? Au crezut că Eve știe ceva?

— Poate că nu s-au lăsat duși de nas de moartea înscenată a lui Geoffrey. Poate că și ei sunt de părere

că el e în viață. Așa că o lucrează pe Eve, sperând să afle ceva. Întrebarea este dacă le-a zis ceva.

Sarah se gândi la Eve, amintindu-și ochii verzi, ferestre spre un suflet dur care făcea tot ceea ce era necesar pentru a supraviețui. Eve ar fi ucis fără remuşcări. Afacerea în care opera cerea asemenea cruzime. Deşi era atât de tare, Eve fusese îndrăgostită. Cu o seară înainte, la Lamb and Rose, Sarah simțise, chiar şi dincolo de propria ei durere, că Eve îl iubea pe Geoffrey la fel de mult, poate chiar mai mult decât l-a iubit ea vreodată. Eve probabil că ştia unde îl poate găsi. Dar, oricare ar fi fost tortura, s-ar fi ținut tare. Nu l-ar fi trădat pe Geoffrey niciodată. Murise cu tot cu secretul ei.

Oare ea ar fi la fel de curajoasă într-o asemenea situație? Se gândi la cuțit, la durerea pe care lama ar stârni-o în carnea vie şi se cutremură. Nu există modalitate prin care să-ți cântăreşti curajul, îşi zise ea. Curajul iese la suprafață numai atunci când este nevoie, când eşti obligat să-ți priveşti în față cele mai întunecate temeri.

Sarah spera că al ei nu va fi niciodată pus la încercare.

Şapte

— Dan, vreau răspunsuri. Începând cu numele celui care a ordonat eliberarea lui Sarah Fontaine şi cu motivul acestui gest.

Dan Lieberman, şeful afacerilor consulare, îl privi pe Nick cu expresia pasivă a unui om de carieră detaşat de prea multă vreme în serviciul Departamentului de Stat. Anii de zile în care meseria îl obligase să nu dezvăluie nimic, cu excepţia unui zâmbet diplomatic, îşi lăsaseră amprenta; din ziua în care s-au întâlnit, cu patru ani în urmă, Nick nu întrezărise străfulgerarea nici unei emoţii cât de cât puternice pe chipul lui Lieberman. Serviciile consulare îl transformaseră într-un jucător de pocher dat naibii.

Dar instinctele lui Nick îi spuneau că undeva sub faţada amabilă exista o voce a integrităţii, care încerca să se facă auzită prin hăţişurile politicii. Spre deosebire de Nick, Lieberman învăţase să trăiască bine cu demonii lui. Cel puţin avea un serviciu şi un post de invidiat aici, la Londra. Nu şi-l păstrase făcând valuri. Nu, îşi ţinuse părerile pentru sine, se ferise de necazuri şi reuşise să supravieţuiască.

Dar astăzi Nick îi aducea tocmai necazuri.

— Ce se întâmplă cu cazul ei? se interesă Nick. Mie mi se pare că este tratat într-un mod deosebit de ciudat.

— Au existat anumite neregularități, recunoscu Lieberman.

— Mda. Începând cu nenorocitul de Potter care și-a făcut apariția la secția de poliție.

La auzul acestei remarci, Lieberman lăsă să-i treacă pe buze un rânjet fugar:

— Am uitat că tu și Ray Potter vă cunoașteți așa de bine. Ce s-a întâmplat cu voi doi? Am uitat.

— Sokolov. Nu-mi spune că ai uitat și asta.

— A, da. Cazul Sokolov. Îmi amintesc acum. Tu și Potter v-ați „mărturisit" problemele pe scări. Am auzit că vocabularul tău ar fi făcut și un marinar să roșească. Clătină din cap: Nick, a fost o mișcare proastă. A generat un memoriu de activitate urât de tot.

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe Sokolov, nu-i așa?

— Nu.

— Conform raportului, copiii lui l-au găsit de Anul Nou. Avea doi băieți, cam de zece ani. Au coborât în pivniță ca să-l caute pe tati. L-au găsit cu un glonț în cap. O surpriză drăguță de Revelion, ce zici?

— Nick, chestiile astea se mai întâmplă. Nu trebuia să-ți distrugi cariera pentru asta.

— Doi copii, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă Potter m-ar fi ascultat, băieții aceia ar fi fost în siguranță undeva în Montana sau în altă parte. Acum

cine ştie pe unde tremură, prin Siberia, ridicaţi din nou de KGB.

— Omul era un dezertor. Şi-a asumat un risc şi a pierdut. Hei, asta e din trecut. N-ai venit aici ca să mi-l ponegreşti pe Potter, nu?

— Nu. Sunt aici din pricina lui Sarah Fontaine. Vreau să ştiu de ce s-a implicat Potter.

Lieberman clătină din cap:

— Nick, nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Mi-a ajuns la urechi faptul că eşti la fel de popular ca o ciumă. Aşa că, înainte să-ţi spun ceva, trebuie să aflu de la tine de ce eşti interesat de cazul Fontaine.

— Hai să-l numim simţ al eticii. M-am înfuriat.

— Dar de ce te-ai înfuriat?

— În acest moment, Sarah Fontaine e în camera mea de hotel, întrebându-se dacă este sau nu văduvă. Eu, unul, cred că soţul ei este încă în viaţă. Dar de la oamenii noştri n-am auzit decât că e mort. Că ar trebui să-i prezint văduvei condoleanţele mele şi să-mi văd mai departe de treabă.

— Păi, şi atunci de ce n-ai ales calea cea mai uşoară, de ce n-ai făcut ce ţi s-a spus?

— Nu-mi place să fiu minţit. Şi chiar nu-mi place să mi se ordone să transmit mai departe aceleaşi minciuni. Dacă există un motiv pentru care ea nu trebuie să afle adevărul, atunci vreau să-l aud. Dacă este unul valabil, atunci bine, mă retrag. Dar femeia asta trece printr-un calvar, şi eu, unul, cred că are dreptul să afle adevărul.

Lieberman oftă.

— Iar te lupți cu morile de vânt, nu-i așa? Știi cum îți ziceam pe aici? Don Quijote. Nick, de ce nu te scuteşti de un ulcer şi nu te întorci acasă?

— Atunci, n-ai de gând să mă ajuți.

— Nu. Nu pentru că nu vreau. Pur şi simplu nu am nici eu răspunsurile.

— Poți să-mi spui de ce la secția de poliție a apărut Potter în locul tău?

— Bine, măcar atât pot să-ți zic. Am primit un telefon de dimineață de la cineva de sus care mi-a spus că Potter va prelua cazul şi că eu nu trebuie să mă implic.

— Un telefon de sus? Cât de sus?

— Hai să zicem că de foarte sus.

— Cum s-a aranjat eliberarea ei?

— Prin canalele britanice, presupun. Cineva le-a şoptit la ureche.

— Britanicii? se încruntă Nick. Asta înseamnă că e vorba de o cooperare?

— Trebuie să ajungi singur la propriile concluzii! zâmbetul lui Lieberman dezvăluia că nu îl contrazice.

— Şi care este rolul lui Ray Potter?

— Cine ştie? În mod evident, Compania este extrem de interesată de văduva ta. Îndeajuns cât să o scoată de la răcoare. Din moment ce Potter însuşi face treburile minore, îmi închipui că interesele sunt foarte mari.

— Ți-ai aruncat un ochi pe cazul Fontaine? întrebă Nick.

— Foarte sumar. Înainte să-mi fie luat.

— Ce părere ți-ai făcut?

— M-am gândit că acuzația de crimă are niște goluri majore. Un avocat bun ar fi făcut cazul praf.

— Și ce crezi de moartea lui Geoffrey Fontaine?

— Neobișnuită.

— Puțin zis. Știai ceva de Eve Fontaine?

— Nu tocmai. Mi s-a spus că a cumpărat căsuța acum un an de zile. Se zice că era o pustnică. Își petrecea tot timpul la Margate. Dar sunt convins că tu știi mult mai multe despre ea decât mine. N-ai zis că văduva e la tine în cameră?

— Ba da. La vechiul meu motel de pe Baker Street.

— O, la Kenmore. Lieberman înregistră informația fără să trădeze nimic prin expresia feței: Ce fel de femeie e?

Nick reflectă o clipă.

— Liniștită, zise el într-un final. Inteligentă. În clipa de față, foarte dezorientată.

— Am văzut fotografia ei din pașaport. M-a surprins ca fiind mai degrabă... comună.

— Da, mulți o văd așa.

— Pot să te întreb cât de implicat ești?

— Nu.

Lieberman zâmbi:

— Direct ca întotdeauna! Uite, Nick, asta este tot ce știu. Făcu un gest care sugera că are treburi mai importante care-l așteaptau: Dacă mai aflu ceva, te sun. Cât timp vei sta la Kenmore?

Nick se ridică.

— Câteva zile, probabil. După aceea, nu sunt sigur.

— Şi Sarah Fontaine? Va sta cu tine?

Nick nu avea un răspuns. Dacă ar fi fost după el, Sarah ar fi fost într-un avion înapoi către Washington. Doar faptul că o ştia singură în camera lui de hotel şi îl neliniştea. Proprietăreasa de la Kenmore, o mai veche cunoştinţă de-a lui Nick, îl asigurase că fiii ei, două matahale, puteau face faţă oricăror probleme. Totuşi, Nick era nerăbdător să ajungă înapoi. Moartea oribilă a lui Eve Fontaine încă îi mai stăruia în minte.

— Dacă Sarah se hotărăşte să rămână la Londra, zise el, atunci voi rămâne şi eu pe aici.

Îşi strânseră mâinile. Strânsoarea lui Lieberman era la fel ca întotdeauna, fermă, hotărâtă. Îl făcu pe Nick să se gândească la faptul că poate ar trebui să aibă încredere în el.

— A, să nu uit, zise Nick, în vreme ce era condus spre ieşire, ai auzit vreodată de cineva supranumit Magul?

Chipul lui Lieberman rămase imobil. Apele ochilor albaştri nu fură tulburate de nici o reacţie.

— Magul? repetă el. În termeni biblici, se referă la unul dintre cei trei înţelepţi. Sau la un vrăjitor.

— Nu. Eu mă refer la un nume de cod.

— Nu-mi spune nimic.

Nick ezită în cadrul uşii:

— O ultimă chestiune. Ai putea să îi transmiţi un mesaj lui Ray Potter din partea mea?

— Sigur că da. Dar să fie într-un limbaj curat...

— Spune-i să-şi ia ogarii de pe urmele mele. Sau măcar să ne urmeze la o distanţă rezonabilă.

Pentru prima oară, pe fruntea lui Lieberman apăru o cută.

— Am să-i spun, zise el. Dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura bine că pe urma mea sunt oamenii Companiei. Pentru că, dacă nu e aşa, hai să zicem că alternativa e mult mai neplăcută.

— Ceva mai neplăcut decât Compania? observă Nick. Mă îndoiesc.

Când Nick reveni în camera sa de la motelul Kenmore, Sarah dormea adânc. Era întinsă, complet îmbrăcată, pe patul de lângă fereastră, cu faţa cuibărită în pernă şi un braţ atârnând peste marginea patului. Ochelarii erau căzuţi pe podea, ca şi cum ar fi adormit cu ei în mână şi apoi i-ar fi scăpat în somn. Soarele strălucea vioi şi îi înconjura ca o aură părul arămiu.

Pentru o clipă, rămase în picioare lângă pat, privind-o, uitându-se la puloverul ei larg şi la fusta simplă, cenuşie. Lieberman o judecase drept comună. Poate pentru toată lumea aşa o fi, îşi zise Nick. „Poate nu văd eu bine. Poate sunt prea însingurat ca să mai îmi pese de aparenţe." Oricare ar fi fost motivul, privind-o acum, Nick începea să creadă că este de-a dreptul frumoasă.

Nu în sensul clasic. Nu ca Lauren, fata cu care fusese căsătorit. Lauren cea cu părul negru şi ochii verzi, care atunci când intra într-o încăpere atrăgea tuturor atenţia. Nick se împăunase cu chestia asta...

o vreme. Când era cu Lauren la braț, ceilalți bărbați se uitau la el cu invidie, iar el se minuna de norocul ce dăduse peste el. Lauren era soția perfectă pentru un angajat al ambasadei: fermecătoare, isteață, întotdeauna cu o replică deșteaptă pe buze. Și era frumoasă, într-un fel care o făcea să fie apreciată de orice bărbat. Și era conștientă de asta. Poate tocmai aici fusese problema.

Femeia care dormea acum în patul lui nu avea nimic în comun cu Lauren. Sarah se descria singură ca fiind ștearsă. Avusese un sentiment de uimire văzând că un om ca Geoffrey o ia în căsătorie. Trebuie să fi fost extrem de dureros să afle că mariajul ei nu fusese decât o prefăcătorie. Nick știa totul despre durere; trecuse și el prin asta cu patru ani în urmă. Într-un fel, nici nu-și mai revenise de atunci. După divorț își jurase că nu se va mai lăsa rănit niciodată. Și iată-l acum, încăpățânat în hotărârea lui de a rămâne singur. Măcar dispăruse amărăciunea. Măcar rămăsese îndeajuns de uman pentru a se uita la Sarah și a cântări posibilitățile.

Posibilitățile? Pe cine naiba păcălea el? Nu exista nici o posibilitate. Cel puțin până nu vor afla adevărul despre Geoffrey.

Sarah nu era pregătită să abandoneze ceea ce pentru ea reprezentase cândva o căsnicie fericită. Era limpede că încă își mai iubea soțul. Voia să creadă în el. Partea perversă în toate acestea era faptul că tocmai fidelitatea ei pentru Geoffrey o făcea atât de atrăgătoare pentru Nick. Fidelitatea.

Nick se întoarse şi privi pe fereastră. Pe stradă, afară, era parcată aceeaşi maşină neagră care îi urmărise mai devreme. CIA era cu ochii pe ei. Făcu un semn a lehamite, întrebându-se ce naiba se întâmplase cu spionii de calitate. Apoi trase draperiile şi se întinse pe celălalt pat.

Lumina zilei era deconcertantă. Nu putea să adoarmă. Deşi era obosit, nu reuşea decât să stea întins cu ochii închişi şi să se lase în voia gândurilor.

„Ce cred eu de fapt că fac aici?" se întrebă el. Faptul că se urcase în avion cu o seară înainte fusese doar o reacţie impulsivă, fusese mânios. Crezuse că Sarah îl minţise; femeia înfipsese şi ultimul cui în coşciugul carierei sale, iar asta însemna că trebuia să o găsească şi să ajungă la adevăr. În schimb, iată-l ajuns aici, la nici trei metri de ea, visând la posibilităţi.

Se uită înspre patul ei. Ea dormea aşa profund, aşa împăcată, ca un copil obosit. Cu toate acestea, nu era deloc un copil, iar el era extrem de conştient de acest lucru. Îşi aminti ce simţise de dimineaţă, când îi atinsese părul, când îi simţise obrazul pe umăr. Ceva înăuntrul lui începuse să se trezească, ceva foarte, foarte periculos. Trecuse multă vreme de când fusese cu o femeie, iar Sarah părea aşa caldă, atât de apropiată...

Închise ochii, brusc enervat de lipsa lui de autocontrol. De ce se lăsa pradă acestei agonii inutile? Soluţia inteligentă ar fi fost să plece acasă şi să-i lase pe cei de la CIA să se ocupe de toată treaba. Dar, dacă ei ar fi permis să i se întâmple femeii ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Încetul cu încetul, agitat, Nick reuşi să aţipească. Somnul îi era tulburat de o viziune: o femeie cu ochi de chihlimbar. Voia să întindă mâna să o atingă, dar mâinile lui se încurcau în şuviţele lungi ale părului ei. Sarah, Sarah! Cum ar putea cineva să creadă că nu eşti frumoasă? Mâinile lui se mişcau de parcă ar fi fost din plumb, prinse într-un năvod prea încurcat pentru a scăpa de el. Când fu aproape să o atingă, Sarah se topi în neant. Rămase singur. Ca întotdeauna, era singur.

Într-una din camerele dosnice ale lui Ray Potter un transmiţător emise un raport radio:

— O'Hara a părăsit biroul lui Lieberman acum patruzeci de minute, raportă agentul. Acum a revenit la Kenmore. N-am văzut femeia de o oră. La fereastră sunt trase draperiile. Se pare că sunt în pat.

— Şi fac pariu pe două gogoşi că nu dorm, mormăi Potter înspre asistentul său.

Agentul Tarasoff abia dacă zâmbi. Tarasoff nu avea pic de simţ al umorului, nu ştia să se distreze. Stilul său de a se îmbrăca era întru totul corect: un costum gri, conservator, o cravată în nuanţe şterse de albastru şi argintiu, cămaşa albă, şi toate acestea impecabile. Până şi felul în care Tarasoff îşi mânca sandviciul cu carne de vită era plictisitor. Muşca puţin, calculat, ştergându-se cu atenţie pe degete pe tot parcursul procesului. În timp ce Potter, din contră, mânca precum un om obişnuit. Fără prea mari menajamente. Mânca, şi cu asta basta. Potter înghiţi şi ultima bucată

de sandvici cu şuncă presată şi duse mâna spre transmiţător:

— Bine, băieţi, rămâneţi pe poziţie. Vedeţi cine trece pe acolo.

— Da, domnule. Aţi aflat ceva de familia Kenmore?

— Britanici fără pată. Genul de oameni care ţin de obicei un asemenea motel, o văduvă şi cei doi fii ai săi.

— Am înţeles. I-am reperat.

— Cum sunteţi poziţionaţi?

— N-avem de ce să ne plângem. E un *pub* chiar peste drum.

— V-a zărit?

— Mi-e teamă că da, domnule. Ne-a făcut un semn obscen cu ceva timp în urmă.

Tarasoff scoase un sunet ce ar fi putut fi interpretat ca un chicot de râs. Dar când Potter îi aruncă o privire nu zări decât faţa impasibilă a agentului.

— La naiba, deja v-a reperat? Dar ce-aţi făcut? V-aţi dus să vă prezentaţi?

— Nu, domnule. Ne-a zărit cu ceva timp în urmă, după ce am plecat de la secţie.

— Bine. E unu şi jumătate. Puteţi să renunţaţi peste două ore. Fiţi pe fază.

Potter încheie convorbirea, mototoli hârtia cerată în care fusese învelit sandviciul său şi o aruncă în direcţia coşului de gunoi. Cocoloşul de hârtie rătăci mult ţinta, dar el n-avea nici un chef să se ridice de pe scaun.

Tarasoff se ridică şi-şi aruncă hârtia lui.

— Domnule Potter, ce credeţi de chestia asta? întrebă el, aruncând gunoiul la coş, cum ar fi trebuit.

Potter ridică din umeri:

— Alergăm după cai verzi pe pereţi? Sper că nu.

— Credeţi că ar trebui să-l privim pe Nick O'Hara şi în altă lumină?

— Cum adică?

— Este posibil să fie ceva mai complicat la mijloc? Să lucreze sub acoperire pentru cineva?

Potter izbucni în râs:

— O'Hara? Stai să-ţi spun câte ceva despre el. Nu este genul care să lucreze sub acoperire. E prea cinstit pentru asta. Se crede un cavaler în căutarea Sfântului Graal. Ştii, genul de om care-şi petrece toată ziua cu grija balenelor eşuate la mal. Potter puse ochii pe sandviciul pe jumătate mâncat al lui Tarasoff, lui încă îi mai ghiorţăia stomacul: Ai de gând să termini sandviciul?

— Nu, domnule. Puteţi să-l luaţi dumneavoastră.

Potter muşcă din sandvici mai să se înece. Hrean. De ce stricau oamenii o bucată bună de carne de vită cu aşa ceva? Dar n-avea nici un sens să-l lase să se irosească.

— O'Hara e destul de isteţ, aş zice, decretă el mestecând. Mai degrabă în sens intelectual: e numai teorie, practică zero. Vorbeşte vreo patru limbi străine. Nu e un ofiţer consular rău. Dar nu ştie să funcţioneze în lumea reală.

— E ciudat, totuşi, zise Tarasoff. De ce s-ar amesteca în aşa ceva? Şi-a pus în pericol cariera profesională. Mie, unul, nu-mi sună logic.

— Tarasoff, ai fost vreodată îndrăgostit?

— Sunt însurat.

— Nu, eu zic *îndrăgostit?*

— Păi, da, bănuiesc că da.

— Bănuieşti... La naiba, asta nu e dragoste! Prin dragoste înţeleg ceva fierbinte, ceva care te face s-o iei razna, să-ţi rişti viaţa. Poate chiar să te căsătoreşti.

— Credeţi că este îndrăgostit? De Sarah Fontainė?

— De ce nu?

Tarasoff clătină grav din cap:

— Eu cred că e sub acoperire.

Potter râse în hohote.

— Să nu subestimezi niciodată puterea hormonilor.

— Asta zice şi nevastă-mea. Tarasoff se încruntă subit, cu ochii la braţul lui Potter: Domnule, vedeţi, ştergeţi-vă de muştar. O să vă păteze jacheta.

Potter se uită la picătura galbenă de muştar de pe haină. Încă o zi, încă o pată. Căută un şervețel şi, negăsind, întinse mâna după o bucată de ciornă. Era o notă pe care şi-o scrisese singur cam cu o săptămână în urmă: „Pune la poştă cecurile pentru pensia alimentară!" Fir-ar să fie, iar întârziase. Dacă pleca la poştă chiar acum, cecurile aveau să ajungă marţi...

Aruncă nota la gunoi. Rată iarăşi ţinta. Cu un geamăt, se ridică de pe scaun. Tocmai se întindea după bucata de hârtie de pe jos, când se deschise uşa.

— Da? întrebă el, apoi rămase tăcut.

Nedumerit, Tarasoff se răsuci şi îl privi pe bărbatul care apăruse în prag. Era Jonathan Van Dam.

Potter îşi drese glasul:

— Domnule Van Dam. Nu ştiam că sunteţi la Londra. Cu treburi noi?

— Nu. De fapt, e vorba de treburi mai vechi. Van Dam se aşeză pe scaunul lui Potter şi împinse neatent muntele de hârtie cerată mototolită şi paharele de plastic de pe masă, înainte de a-şi pune geanta pe birou: Tocmai am primit o informaţie ciudată şi nu ştiu cum să o justific. Poate dumneata poţi s-aduci puţină lumină.

— Hm... informaţie?

— Da. Am pus sub ascultare telefonul lui Sarah Fontaine. Spre surprinderea mea, am aflat că a primit un apel din partea soţului ei acum câteva zile. O chestiune absolut miraculoasă, nu crezi? Sau poate legăturile telefonice internaţionale s-au îmbunătăţit într-o asemenea măsură?

Potter şi Tarasoff avură un schimb de priviri.

— Domnule Van Dam, începu Potter. Vă pot explica...

— Da, zise Van Dam. Nu zâmbea defel. Cred că ar fi cazul.

Pe dealurile înalte de deasupra localităţii Margate, Nick şi Sarah se opriseră, cu feţele în direcţia din care bătea vântul. Din cerul siniliu pescăruşii coborau în viteză şi ţipetele lor străpungeau văzduhul ca sute de

glasuri de jale. Soarele strălucea deasupra, iar dedesubt marea sclipea ca o oglindă spartă în zeci de cioburi. Până şi Sarah îşi revenea la viaţă sub influenţa binefăcătoare a acestui colţ de lume.

De când plecaseră din Londra, de dimineaţă, renunţase deja la pulover şi fular. Acum, îmbrăcată într-o cămaşă albă de bumbac şi în vechea ei fustă cenuşie, Sarah se oprise în bătaia soarelui şi se bucura de căldura lui. Era vie. În ultimele două săptămâni uitase acest lucru. Vrusese să se îngroape lângă Geoffrey, sau cel pe care îl credea a fi Geoffrey. De-abia acum, când simţea briza sărată pe obraji, viaţa părea să-şi fi găsit făgaşul spre inima ei. Supravieţuise decesului lui Geoffrey; acum avea să supravieţuiască şi învierii lui. Şi când se gândea cât de mult îl iubise! Acum abia dacă îşi aducea aminte ce simţise atunci. Nu-i mai rămăseseră decât imagini, crâmpeie de amintiri inerte despre un om pe care abia dacă reuşise să-l cunoască.

— Sarah?

Nick îi atinse mâna pentru a-i atrage atenţia la cărare. Părul lui se ciufulise în bătaia vântului, obrajii se coloraseră în trandafiriu la lumina soarelui. În hainele lui largi, o pereche de pantaloni şi o cămaşă mai veche, arăta mai mult a pescar decât a birocrat.

— Cât mai este? se interesă el.

— Nu e departe. Chiar în vârful dealului.

Urcând pe cărarea ce ducea spre Whitstable Lane, Sarah se surprinse privindu-l. Înainta cu uşurinţă, fără efort, de parcă îşi petrecuse toată viaţa bătând cocla-

urile. Încă o dată, Sarah se gândea la Nick O'Hara. Oricare ar fi fost motivele lui pentru a se afla aici, de un lucru era sigură: avea încredere în el. Nu avea sens să-i pună la îndoială motivele. El îi era prieten; asta era tot ce conta.

Nick se răsuci şi miji ochii îndărăt, de-a lungul cărării. Orăşelul Margate rămăsese ghemuit la poalele dealului. Nu se vedea nici un semn cum că ar fi urmăriți. Erau singuri.

— Mă întreb de ce nu se țin după noi, zise Nick.

— Poate au obosit.

— Oricum, să mergem mai departe. Cel puțin avem un avans, să ne putem trage sufletul la o adică.

Se întoarseră şi urcară mai departe.

— Nu-ți plac cei de la CIA, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu.

— De ce nu?

— Sunt altfel. Nu am încredere în ei. Şi în mod special nu am încredere în Ray Potter.

— Ce ți-a făcut domnul Potter?

— Mie? Nimic. Doar că m-a trimis pachet înapoi la Washington.

— Şi Washingtonul e aşa de rău?

— Nu e locul unde se clădeşte o carieră în serviciile străine.

— Dar unde se întâmplă asta?

— În locurile fierbinți. Africa. America de Sud.

— Dar tu ai fost la Londra.

— Londra nu a fost prima mea alegere. Mi-au oferit mai întâi Camerun, dar am fost nevoit să renunț.

— De ce?

— Din cauza lui Lauren. Fosta mea soție.

— O! Deci acesta era numele ei, Lauren.

Sarah se întrebă ce nu mersese între ei doi. Oare se întâmplase ca în cazul multor altor căsnicii eșuate, în care partenerii se depărtează unul de altul, puțin câte puțin? Plictiseala? Nu-și imagina cum s-ar putea cineva plictisi de Nick. Era un om cu multe laturi, fiecare mai complexă decât cea de dinainte, fiecare așteptând să fie descoperită. Exista oare vreo femeie care să-l cunoască pe deplin?

Merseră în tăcere, trecând de șirul de cutii poștale și urmând curba sinuoasă a aleii. Apăru și căsuța, o căsuță albă după un gard de uluci. Grădinarul nu era prin preajmă.

— Aceasta este casa, zise ea.

— Atunci hai să aflăm cine este acasă, zise Nick și se apropie de ușa de la intrare și sună la sonerie. Nici un răspuns, ușa era încuiată: Se pare că e goală casa, zise el. Cu atât mai bine.

— Nick? îl strigă ea, urmându-l spre ușa din dos.

Îl găsi învârtind mânerul ușii. Ușa nu era încuiată.

Ușa se deschise încet. Fasciculul de lumină dezvălui o podea din gresie lustruită. La picioarele lor nu erau decât rămășițele unei farfurii de porțelan zdrobite. Sertarele din bucătărie erau toate închise. De tavan era prins un stativ pe care atârnau cratițe de alamă. Pe pervazul ferestrei erau două ghivece cu flori ofilite. Cu excepția unui robinet defect care picura cu regularitate, casa era straniu de tăcută.

Sarah sări în sus când Nick îi atinse brațul.

— Stai aici, şopti el.

Paşii lui scârțâiră cu zgomot peste fragmentele de porțelan când traversă bucătăria şi se îndreptă spre următoarea încăpere. Aşteptându-l, îşi plimbă privirea, explorând decorurile străine. Stătea în inima casei, în vatra căminului. Aici gătise Eve, aici ea şi Geoffrey râseseră şi mâncaseră împreună. Chiar şi acum, încăperea părea să mai păstreze ceva din prezența lor. Sarah nu avea loc aici. Ea era intrusa.

— Sarah? o strigă Nick din cadrul uşii. Vino să arunci o privire.

Îl urmă şi ajunse în sufragerie. Pereții erau acoperiți de rafturi cu volume legate în piele; pe şemineu stătea un şir de figurine din porțelan. În cămin încă mai era cenuşa ultimului foc aprins de Eve. Fusese deranjat numai un birou. Sertarele fuseseră scoase de tot din locul lor şi aruncate pe jos. O grămadă de plicuri de corespondență — în mare parte facturi şi reclame – fuseseră desfăcute şi aruncate pe jos.

— Nu furtul a fost motivul, observă el, indicând un pocal de plumb de pe şemineu, evident o piesă de colecție. Cred că a căutat cineva informații. O agendă, poate. Sau un număr de telefon.

Ea privi în jur. Ar fi fost un loc confortabil, intim, cu focul aprins în cămin şi cu luminile aproape stinse. Şi-o imagina pe Eve aşezată în fotoliul de piele, în timp ce fumul țigării urca fantomatic spre tavan. Ar fi ascultat muzică? Mozart sau Chopin, cu siguranță. Iată şi discurile, frumos aranjate lângă un fonograf

vechi. Scrumiera era încă plină de mucuri de țigări. Frica o făcuse probabil să-şi aprindă țigară de la țigară. Aici, singură printre umbre, Eve trebuie să fi tresărit de fiecare dată când scârțâia o fereastră sau trosnea parchetul.

La câțiva paşi mai încolo, Sarah zări o uşă deschisă. Se simți atrasă dintr-o fascinație inexplicabil de dureroasă. Ştia ce va găsi acolo, dar nu se putea opri să intre.

Era dormitorul. Cu lacrimi în ochi, se opri la picioarele patului conjugal şi coborî privirea pe cuvertura înflorată. Acesta era patul altei femei. În mintea ei îl vedea pe Geoffrey întins aici, cu brațele în jurul lui Eve. Închipuirea o îndureră într-atât, încât abia se împiedică să nu țipe. Câte nopți a dormit el aici? De câte ori au făcut dragoste? Stând întins în patul acesta, oare s-a gândit el vreodată la Sarah, i-a fost dor de ea, oricât de puțin?

Acestea erau întrebări la care numai el avea răspunsul. Ea trebuia să-l găsească. Trebuia să ştie, altfel nu putea fi liberă cu adevărat niciodată.

Ieşi cu ochii plini de lacrimi din încăpere. O clipă mai târziu, se opri, singură, la marginea prăpastiei, privind în depărtare la marea senină. Nici nu auzi paşii lui Nick când acesta se apropie de ea.

Dar îi simți mâinile care îi cuprinseră blând umerii. Nu zise nimic; doar stătea acolo, o prezență caldă, solidă lângă ea. Îi oferea exact ceea ce avea nevoie: liniște. Şi atingerea prevenitoare. Valurile se rostogoleau

neobosite dedesubt, iar ea închise ochii şi îi simţi răsuflarea în păr.

Fusese căsătorită cu Geoffrey şi totuşi nu îl cunoscuse cu adevărat. Iar cu Nick, un tip pe care îl întâlnise cu doar două săptămâni în urmă, simţea deja cum vieţile lor erau amestecate inextricabil. Îşi dorea cu disperare ca el să o strângă aproape, să o prindă în braţe.

Cum de lucrurile luaseră o turnură aşa nebunească? se întrebă ea. Să fie singurătatea de vină? Durerea? Voia să-şi întoarcă faţa spre el, să se lase ţinută în braţe, dar ştia că este mai mult decât o simplă dorinţă. Era o nevoie. Îi era frică şi se simţea vulnerabilă, iar Nick reprezenta singura ancoră din lumea ei. Acesta nu era deloc motivul potrivit ca să te îndrăgosteşti.

Desprinzându-se de el, se întoarse cu faţa. Stătea foarte drept, nemişcat. Ochii lui aveau acum culoarea fumului. Cu cămaşa lui se juca vântul. Sus pe cer pescăruşii se înălţau şi se roteau ca un nor argintiu.

— Trebuie să-l găsesc pe Geoffrey, zise ea, cuvintele pierzându-se printre ţipetele păsărilor. Şi tu nu poţi să mă însoţeşti.

— Nu poţi să pleci de una singură. Uite ce a păţit Eve...

— Ei nu mă vor pe *mine!* Îl vor pe Geoffrey. Iar eu sunt singura lor şansă. N-o să-mi facă nici un rău.

— Cum ai de gând să-l găseşti?

— Mă va găsi el pe *mine.*

Nick clătină din cap, iar părul îi flutură sălbatic în briză:

— E o nebunie! Nu ştii cu cine te pui.

— Dar tu? Dacă ştii, Nick, va trebui să-mi spui.

Nu îi răspunse. Rămase cu privirea ațintită asupra ei, cu ochii întunecați acum, bătând în argintiu. „Ce ştie el? se întrebă Sarah. Este şi el parte din toate acestea?"

Se răsuci şi continuă să meargă mai departe. Nick o urmă, cu mâinile înfundate în buzunare. Se opriră la un rând de cutii poştale, unde Whitstable Lane se curba şi se transforma în cărarea de pe deal. Un bătrân în uniformă de poştaş ridică pălăria în semn de salut şi trecu mai departe pe bicicletă, coborând cărarea înspre Margate. Tocmai livrase corespondența. Sarah căută în cutia cu numărul 25. Găsi un catalog şi alte trei facturi, toate adresate lui Eve.

— Nu mai are nevoie de ele, observă Nick.

— Nu, cred că nu. Sarah îndesă facturile în poşeta ei. Speram să fie ceva...

— La ce te aşteptai? Să-ți scrie o scrisoare? Nici măcar nu ştii de unde să porneşti, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea. Apoi adăugă cu încăpățânare: Dar voi găsi.

— Cum? Nu uita, CIA te aşteaptă jos, la cotitură.

— Scap eu cumva de ei.

— Şi apoi? Ce se întâmplă dacă asasinul lui Eve se hotărăşte să vină după tine? Crezi că-i poți face față de una singură?

Se îndepărtă de el şi porni pe cărare. El o prinse de braț şi o întoarse cu fața spre el:

— Sarah! Nu face o prostie!

— Am să-l găsesc pe Geoffrey!

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— *De ce?* țipă ea, dar vorbele i se pierdură în vânt.

Răspunsul lui o luă pe nepregătite. O prinse în brațe dintr-o singură mișcare. Înainte ca ea să poată reacționa, înainte ca ea să își dea seama ce se petrece, o sărută. Forța îmbrățișării îi tăie răsuflarea. Țipetele pescărușilor se topiră, iar vântul părea că o ridică în slavă, până pierdu cu totul conștiința locului în care se afla. Urmând propriile lor impulsuri, brațele ei îl înconjurară, înlănțuindu-se de gâtul lui. Buzele fremătară și se întredeschiseră, lăsându-l să-i afle astfel sufletul, devorând-o cu foamea unei sălbăticiuni. Nimic nu mai conta acum, nimic în afară de Nick, de gustul lui, de mirosul mării ce-i mângâia pielea.

Țipetele stinse ale pescărușilor se făcură din ce în ce mai tare auzite și realitatea năvăli din nou peste ei. Sarah se desprinse cu greu de el. Expresia lui reflecta surpriza ei, de parcă și el se lăsase purtat de ceva ce nu înțelegea pe de-a întregul.

— Bănuiesc că de asta, zise el încet.

Ea scutură capul, dezorientată. O sărutase. Se întâmplase așa de repede, atât de neprevăzut, încât nici nu conștientiza ce însemnau toate acestea. Dar un lucru știa: îl dorise. Încă îl mai dorea. Cu fiecare secundă ce trecea, dorința era din ce în ce mai arzătoare.

— De ce ai făcut asta?

— S-a întâmplat. Sarah, nu am vrut să... Agitat deodată, se întoarse cu spatele la ea: Fir-ar să fie, nu! izbucni el, răsucindu-se din nou cu fața către ea. Îmi retrag cuvintele! Am *vrut* să fac asta!

Ea se retrase, mai dezorientată ca niciodată. Ce era în neregulă cu ea? Acum câteva zile se credea îndrăgostită până la disperare de Geoffrey. Acum, în acest moment, Nick O'Hara era singurul bărbat pe care îl dorea. Încă îi mai simțea gustul pe buze, încă îi mai simțea mâinile cum o trag aproape de el și nu se putea gândi decât la cât de bine ar fi să-l sărute încă o dată. Nu, nu putea să-l aibă în preajmă. Nu acum, nu după toate câte se întâmplaseră.

— Nick, te rog, zise ea. Du-te înapoi la Washington. Vreau să îl găsesc pe Geoffrey, iar tu nu poți să fii lângă mine.

— Sarah, așteaptă!

Dar ea se îndepărta deja.

Erau amândoi tăcuți când ajunseră aproape de sat. Ea nu știa ce să îi mai zică. Fusese mai ușor când erau doar prieteni, doar doi oameni în căutarea unor răspunsuri. Acum, doar dacă îl privea simțea cum se aprind văpăi înăuntrul ei, un jar de care nu știuse că există.

Seara trecută fusese atât de obosită și speriată, încât aproape se bucurase să rămână la el în cameră. Acum totul se schimbase. Trebuia să plece de lângă el. Imediat ce vor ajunge la Londra își va face bagajele și va părăsi motelul Kenmore. Trebuia să-l caute pe Geoffrey de una singură.

Când intrară în Margate, Sarah era deja hotărâtă. Nimic din ce i-ar fi putut spune Nick nu avea să o clintească. Dar, Doamne, avea de gând să încerce; citea asta pe chipul lui, în îndărătnicia cu care își

încleştase fălcile. Nu terminase cu ea încă. Avea să fie un drum lung înapoi spre Londra.

Ca doi străini ce mergeau unul lângă altul, se îndreptară spre maşina închiriată pe numele lui Nick, un MG parcat pe o străduţă cu multe magazinaşe. Chiar în spatele maşinii lor era un Ford negru, acelaşi care se ţinuse scai de ei tocmai de la Londra. CIA. Aşadar renunţaseră la orice subtilitate. Lucrau pe faţă. Asta va face să-i fie ei mult mai uşor să-i piardă.

Unul dintre agenţi era profilat pe geamul fumuriu al maşinii. Când trecură pe lângă maşină, Sarah aruncă o privire furişă prin parbriz; nu mişca nimic în interiorul maşinii. Nick observă acelaşi lucru. Se opri şi bătu în geam. Agentul nu se mişcă, nu zise nimic. Dormea oare? Era greu de spus prin geamul întunecat.

— Nick? şopti ea. A păţit ceva?

— Mergi mai departe, zise el încet, împingând-o către MG. Vreau să intri în maşină. Cu calm, descuie portiera maşinii. Intră şi rămâi acolo.

— Nick...

Se apropie precaut de Ford. Curiozitatea o făcu să-l urmeze; se ţinea chiar în spatele lui, pe trotuar, în vreme ce el prinse încet portiera, cu atenţie. Agentul tot nu se mişcase. Nick ezită doar o secundă, apoi deschise brusc portiera.

Umărul agentului căzu într-o parte. Prin dreptul ferestrei trecu un chip palid, cu ochii larg deschişi. Unul din braţe căzu din maşină şi rămase atârnând la vedere. Nick se îndepărtă oripilat, căci picături purpurii de sânge se prelinseră pe trotuar.

Opt

Sarah țipă. În clipa următoare, un foc de armă țâșni de undeva din Ford, făcându-i pe Nick și Sarah să se trântească la pământ. Trupul lui aterizează exact deasupra ei pe beton. Ea nu se mai putea mișca. Nici măcar nu mai era în stare să vorbească; impactul îi tăiase răsuflarea.

Nick se rostogoli pe o parte și o împinse înainte.

— La mașină. Urcă repede! urlă el.

Ordinul lui tăios o trezi la acțiune. Ca un animal îngrozit, Sarah se urcă în MG. Focurile de armă sparseră vitrinele magazinelor și peste tot în jurul lor oamenii alergau îngroziți. Nick se aruncă imediat după ea, trecând peste ea și aterizând grămadă sub volanul mașinii. Scosese deja cheile când reuși să se așeze ca lumea pe scaunul șoferului.

Motorul porni cu un muget. Sarah se chinuia să-și închidă portiera, dar Nick țipă la ea:

— Lasă-te în jos! Lasă-te naibii în jos! și ea se supuse.

Fără să se uite ce face, Nick băgă mașina în marșarier. MG-ul se ciocni de Ford. Nick băgă în viteza

întâi, răsuci volanul la dreapta şi apăsă pedala de acceleraţie până o lipi de podea. Maşina ţâşni înainte. Sarah fu aruncată în scaun. Maşina accelera nebuneşte pe stradă. Mergeau aiurea, îndreptându-se spre o coliziune inevitabilă. Sarah se pregăti sufleteşte şi închise ochii.

Dar zgomotul coliziunii nu mai venea. Numai zgomotul motorului şi înjurătura lui Nick, care băgă maşina în viteza a treia.

— Închide uşa! îi comandă el.

Se uită înspre el. Ţinea ambele mâini pe volan şi ochii la drum. Erau în siguranţă. Nick controla situaţia. Afară, străduţele înguste din Margate defilau în viteză prin dreptul geamurilor.

Trase de portieră şi o închise:

— De ce încearcă să ne omoare?

— Bună întrebare!

De nicăieri, le apăru în faţă un camion. Nick învârti de volan. Din spate se auziră scârţâitul de frâne şi înjurăturile supărate ale celuilalt şofer.

— Agentul acela...

— Avea beregata tăiată.

— O, Doamne!

Înaintea lor se iţi un panou marcat Westgate. Nick băgă într-a patra. Margate rămânea în urma lor. Prin dreptul ferestrelor treceau în viteză câmpuri golaşe.

— Nick, dar cine ar putea fi? Cine încearcă să ne ucidă?

Nick cercetă oglinda retrovizoare:

— Să sperăm că nu suntem pe cale să aflăm.

Femeia întoarse capul, îngrozită. În spatele lor apăru un Peugeot albastru, care gonea nebunește, apropiindu-se. Zări doar o clipă silueta șoferului, mai degrabă o străfulgerare de lumină în lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare.

— Ține-te bine, o sfătui Nick. O luăm la goană...

Apăsă la maximum pedala de accelerație, iar MG-ul străbătu nebunește prin trafic. Cealaltă mașină țâșni pe urmele lor. Era o mașină mai mare, mai greoaie; se încadră pe altă bandă decât ar fi trebuit și aproape șterse o dubiță. Eroarea îl costă în viteză; Peugeot-ul rămase în urmă. Dar traficul se fluidiza. Pe autostrada întinsă nu aveau nici o șansă. Peugeot-ul era mai rapid.

— Sarah, nu am cum să scap de el!

Desluși disperarea din glasul lui. Erau sortiți pieirii, și el nu avea ce face. „E numai vina mea, își zise ea, numai vina mea că Nick o să moară."

— Puneți centura de siguranță, o instrui el. Am rămas fără alternative.

Fără alternative. Un mod amabil de a spune că au ajuns la final. Urmări cum Peugeot-ul se apropia vertiginos de ei. Prin parbriz îl zări pe șofer, cu o rază de soare reflectată în lentilele argintate. Era ceva monstruos, ceva inuman la acest om ai cărui ochi erau nevăzuți.

Își puse centura de siguranță și se uită la Nick. Profilul lui se contura dur și rece, cu privirea ațintită la drum. Era prea preocupat ca să pară îngrozit. Numai mâinile îl trădau. Avea încheieturile albite de încordare.

Drumul se bifurca. La stânga, un indicator arăta drumul spre Canterbury. Nick trase de volan spre stânga; centura mușcă din pieptul ei. Mașina albastră aproape pierdu virajul. Ieși în câmp, apoi porni în goană după ei pe drumul spre Canterbury.

Vocea lui Nick, echilibrată, cu un ton scăzut, pe-netră norul de teamă care îi încețoșa mintea.

— Vor începe să zboare gloanțele pe aici. Lasă capul jos. Încerc să mențin cursul pe șosea cât pot. Dacă ne dăm peste cap, ieși din mașină și fugi cât de țin picioarele. În cazul ăsta, ar putea exploda rezervorul de benzină.

— Dar n-am să te las!

— Ba da.

— Nick, nu!

— *La dracu'!* urlă el. *Fă cum îți zic!*

Peugeot-ul era chiar în spatele lor, atât de aproape, că Sarah zărea acum dinții șoferului, dezveliți într-un rânjet sadic.

— Dar de ce nu trag? țipă ea. Sunt destul de aproape ca să ne nimerească!

Mașina albastră îi împinse în bara din spate. Sarah se ținu de ușă în timp ce Nick vira mașina la dreapta, apoi din nou la stânga. Peugeot-ul alunecă și rămase la câțiva metri în spatele lor.

— De-asta, răspunse Nick. Vor să ne scoată de pe șosea.

Urmă o a doua lovitură, de această dată pe partea stângă. Nick repetă figura. Peugeot-ul mugi în dreptul lor. Mașinile goneau una lângă alta. Paralizată de

groază, Sarah rămase cu ochii la chipul criminalului. Părul lui spălăcit — atât de decolorat încât era aproape alb — cădea dezordonat peste ochelarii de soare. Avea obrajii supți, tenul palid ca de ceară. Rânjea spre ea.

Mintea ei înregistră vag obstacolul din fața lor. Era cu totul hipnotizată de fața atacatorului, de rânjetul cadaveric. Apoi auzi răsuflarea întretăiată a lui Nick. Privirea ei trecu la șosea, unde în fața lor, la o curbă, o mașină se ivea, oprită în mijlocul drumului.

Nick trase de volan spre dreapta, aruncându-i pe banda din sens invers. Se auzi scârțâit de anvelope. Șuieratul cauciucului pe asfalt deveni din ce în ce mai ascuțit, mașinile făcând eforturi să-i ocolească în ultimul moment. Prin fața ochilor îi trecură câmpuri înverzite, apoi se concentră asupra mâinilor lui Nick, care se lupta să țină volanul sub control. Abia înregistră bufnitura metalică și zgomotul de geam spart, undeva în urma lor.

Apoi lumea se opri în loc. Aterizaseră pe un câmp cu vaci uluite. Inima lui Sarah începu să bată din nou. De-abia atunci își aminti să respire. În aceeași clipă, Nick apăsă pedala de accelerație și conduse MG-ul înapoi pe carosabil.

— Asta o să-l mai încetinească, zise el.

Afirmația lui i se păru întrucâtva ilară. Era puțin spus.

Se uită în urma lor. Peugeot-ul rămăsese pe una din laturi, la marginea câmpului. În noroiul de pe margine îl zări pe șoferul blond, omul cu rânjet sinistru. Chiar și de la acea distanță, se vedea limpede

că omul era palid de furie. Apoi atât el, cât şi maşina albastră se făcură mici de tot în depărtare, până dispărură cu totul.

— Eşti bine? verifică Nick.

— Da. Da... încercă să înghită, dar îşi simţea gura mai uscată decât nisipul.

Nick mârâi:

— Un lucru e evident. Nu poţi să pleci singură în căutarea asta.

Singură? Gândul în sine o şi îngrozea. Nu, nu voia să fie singură. Niciodată! Dar cât de mult se putea baza pe Nick? Nu era un soldat; era, până la urmă diplomat, un om obişnuit cu biroul. Iar acum funcţiona strict pe bază de instinct, nu din experienţa unei pregătiri adecvate. Totuşi, el era singurul lucru care stătea între ea şi criminal.

Drumul se bifurca din nou. Canterbury şi Londra erau undeva, la vest. Nick apucă spre est, pe drumul indicat ca fiind spre Dover.

— Ce faci? îl întrebă ea, întorcându-se uluită spre ieşirea către Londra de care tocmai trecuseră.

— Nu mergem la Londra, declară el.

— Dar avem nevoie de ajutor...

— Am *avut* ajutor. Nu prea ne-a fost de folos, nu? Cam atât despre filajul de protecţie.

— Dar la Londra vom fi mai în siguranţă!

Clătină din cap.

— Nu, nu vom fi. Acolo ne vor aştepta. Tot acest fiasco dovedeşte că nu ne putem baza pe propriii

oameni. Poate că sunt incompetenți, pur și simplu. Sau poate e mai rău de atât...

Ceva mai rău de atât? Se referea la trădare? Când credea că s-a terminat coșmarul, că vor ciocăni la ușa ambasadei de la Londra și vor fi duși imediat în brațele protectoare ale celor de la CIA... Nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca tocmai oamenii în care avea încredere să-i fi dorit moartea. N-avea nici o logică!

— CIA nu și-ar elimina unul din oameni! punctă ea.

— Poate nu Compania în sine. Dar ar putea-o face cineva din interior. Cineva cu alte legături.

— Și dacă te înșeli?

— La naiba, ia gândește-te! Agentul n-a stat ca un mielușel să-i taie cineva gâtul! A fost luat prin surprindere. De cineva cunoscut lui, cineva în care avea încredere. Trebuie să fie cineva din interior la mijloc. Cineva care vrea să scape de noi.

— Dar eu nu știu nimic!

— Poate că știi. Doar că nu îți dai seama.

Scutură agitată din cap:

— Nu, e o nebunie. *E o nebunie!* Nick, sunt o femeie ca oricare alta. Mă duc la serviciu, mă duc la cumpărături, gătesc cina. Nu sunt o spioană! Nu sunt ca... Eve...

— Atunci e timpul să începem să gândim ca ea. Amândoi. Și eu sunt nou în jocul ăsta. Și se pare că sunt la fel de mult implicat.

— Am putea merge înapoi acasă... la Washington...

— Chiar crezi că vom fi mai în siguranță acolo?

„Nu, își zise ea cu o disperare crescândă. Avea dreptate. Acasă nu era deloc mai sigur. Nu aveau unde să mai fugă."

— Atunci încotro mergem? întrebă ea fără nici o speranță în glas.

Nick își consultă ceasul de mână.

— E ora douăsprezece, zise el. Lăsăm mașina și ne urcăm în Hovercraft la Dover. O să fie o călătorie scurtă până la Calais. De acolo luăm trenul spre Bruxelles. Și acolo o să ne piardă urma. Pentru o vreme, cel puțin.

Sarah privea tăcută șoseaua. „O vreme? se gândi ea. Cât de mult înseamnă o vreme? Pentru totdeauna? O să ajung ca Eve, mereu pe fugă, mereu privind în spate, peste umăr?"

Doar cu o oră în urmă, pe dealurile din Margate, îi fusese atât de clar ce anume trebuie să facă: trebuia să dea de Geoffrey și să afle adevărul despre căsnicia ei. Acum ajunsese la ceva mult mai elementar, un țel atât de simplu, încât nimic altceva nu mai conta.

Trebuia să rămână în viață.

O să se gândească mai târziu la Geoffrey. Își rezervase timp să se întrebe unde era acum și cum îl va găsi. *Trebuia* să îl găsească; el era singurul care avea răspunsurile. Dar acum nu-și putea permite să privească atât de departe.

Îl văzu pe Nick strângând de volan. Şi lui îi era teamă. Asta o speria cel mai tare, faptul că şi lui Nick O'Hara îi era frică.

— Cred că va trebui să am încredere în tine, zise ea.

— Aşa se pare.

— Nick, în cine mai putem să ne încredem?

O privi. Răspunsul pe care i-l oferi veni pe un ton teribil şi definitiv:

— În nimeni.

Ray Potter ridică receptorul la primul sunet. Ceea ce auzi apoi îl îndemnă să apese pe butonul de înregistrare. Printre pârâiturile unei conexiuni telefonice de deasupra Canalului Mânecii, se auzi vocea lui Nick O'Hara:

— Am un singur lucru să-ţi spun.

— O'Hara? ţipă Potter. Unde naiba...

— Potter, ne dăm la fund. Nu te mai ţine după noi.

— Nu poţi să pleci de unul singur! O'Hara, ascultă-mă! Ai nevoie de noi!

— Pe naiba!

— Crezi că ai să rămâi în viaţă fără ajutorul nostru?

— Mda, aşa cred. Şi tu ascultă-mă bine, Potter. Uită-te bine la oamenii tăi. Pentru că e ceva putred în Danemarca. Şi dacă aflu că tu eşti responsabil pentru asta, o să am grijă să fii crucificat.

— O'Hara, aşteaptă...

Dar pe linie — tăcere. Mormăind un blestem printre dinți, Potter puse receptorul în furcă. Apoi privi anevoie peste masă, la Jonathan Van Dam.

— Sunt în viață, zise el.

— Unde se află?

— Nu mi-a zis. Urmărim apelul chiar acum.

— Vin încoace?

— Nu. Se dau la fund.

Van Dam se aplecă peste birou:

— Domnule Potter, îi vreau pe cei doi. Şi îi vreau cât mai repede. Înainte ca altcineva să ajungă la ei.

— Domnule, îi este teamă. Nu are încredere în noi...

— Nici nu mă mir, având în vedere ultima pățanie. Găseşte-i!

Potter puse mâna pe telefon, înjurându-l în gând pe Nick O'Hara cum îi venea la îndemână. Era numai vina lui.

— Tarasoff? lătră el. Ai identificat numărul acela?... Ce naiba înseamnă asta, undeva prin Bruxelles? Ştiu deja că se află la Bruxelles! Vreau afurisita de adresă! şi trânti receptorul în furcă.

— Filaj simplu, observă Van Dam. Acesta era planul tău, nu? Şi ce s-a întâmplat?

— Am avut doi agenți buni pe urmele femeii, Fontaine. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Unul dintre oamenii mei încă nu a apărut, iar celălalt este la morga...

— Nu pot să-mi pierd timpul cu agenți morți. O vreau pe Sarah Fontaine. Cum a rămas cu gările şi cu aeroporturile?

— Biroul de la Bruxelles se ocupă deja de asta. Plec şi eu într-acolo în seara asta. A fost ceva activitate în conturile ei bancare, retrageri masive. Se pare că plănuiesc să stea ascunşi ceva vreme.

— Fii cu ochii pe conturile alea. Fă să circule fotografiile lor. Trimite-le către poliţia locală, către Interpol, către oricine va coopera cu noi. Nu o aresta, doar află-i ascunzătoarea. Şi avem nevoie şi de un profil psihologic al lui O'Hara. Vreau să ştiu care este motivaţia lui.

— O'Hara? pufni Potter. Vă pot spune eu tot ce vreţi să ştiţi despre el.

— Care crezi că va fi următoarea lui mişcare?

— E nou în jocul acesta. N-ar avea de unde să ştie cum faci rost de o identitate nouă. Însă vorbeşte fluent franceza. Ar putea să se mişte uşor prin Belgia, fără să trezească suspiciuni. Şi e un tip deştept. S-ar putea să ne creeze necazuri.

— Dar femeia? Şi ea s-ar putea pierde printre localnici?

— Din câte ştiu eu, nu cunoaşte nici o limbă străină. Complet lipsită de experienţă. Ar fi neajutorată de una singură.

Tarasoff intră în birou:

— Am adresa. E un telefon public, în centrul oraşului. N-avem nici o şansă să-l urmărim acum.

— Pe cine ştie O'Hara în Belgia? întrebă Van Dam. Are vreun prieten de încredere?

Potter se încruntă:

— Trebuie să-i verific dosarul...

— Dar domnul Lieberman de la divizia consulară? sugeră Tarasoff. El ar trebui să ştie care sunt prietenii lui O'Hara.

Van Dam îi aruncă lui Tarasoff o privire apreciativă:

— Un început bun. Mă bucur că totuşi cineva îşi foloseşte capul. Ce altceva?

— Păi, domnule, mă gândeam dacă nu ar fi bine să ne uităm din alte unghiuri la alte teme care se desprind din viaţa acestui omu... Tarasoff observă brusc căutătura înveninată pe care i-o arunca Potter, aşa că adăugă iute: Dar, bineînţeles, domnul Potter îl cunoaşte pe O'Hara pe de rost.

— La ce teme faci referire, domnule Tarasoff? îi dădu ghes Van Dam.

— În nici un caz! interveni Potter. O'Hara e un tip independent.

— Dar omul tău are o idee bună, zise Van Dam. Ne-a scăpat ceva când l-am verificat pe O'Hara?

— Şi-a petrecut patru ani la Londra, observă Tarasoff. Şi-ar fi putut face o reţea de contacte.

— Uite, îl cunosc pe tip, insistă Potter. E un tip pe picioarele lui.

Van Dam nu păru să-l audă. Potter se simţea ca un om care zbiară de cealaltă parte a unui geam izolat fonic. De ce se simţea întotdeauna ca un intrus, şleampătul cu o pată de muştar pe costumul vechi de zece ani? Muncise ca un câine să ajungă un agent bun, dar nu era de ajuns, nu în ochii unora ca Van Dam. Lui Potter îi lipsea *stilul.*

Tarasoff avea aşa ceva. Iar Van Dam — ei, costumul lui era de la Savile Row, iar ceasul, Rolex. Fusese suficient de abil şi se căsătorise pentru bani. Bineînţeles, asta ar fi trebuit şi Potter să facă. Să se însoare cu femei bogate. Şi atunci ele i-ar fi plătit *lui* pensie alimentară.

— Domnule Potter, aştept rezultate cât de repede, zise Van Dam în timp ce-şi punea haina. Anunţă-mă imediat ce afli ceva. Cum te ocupi de O'Hara din acel moment este treaba dumitale.

Potter se încruntă:

— Ă, ce vreţi să spuneţi?

— Că e la latitudinea ta. Numai să fii discret! şi Van Dam părăsi încăperea.

Potter rămase cu gura căscată la uşa închisă. Ce a vrut să spună de fapt cu „e la latitudinea ta"? O, ştia prea bine ce i-ar *plăcea* să-i facă lui Nick O'Hara care era doar un diplomat de carieră, dar unul cu carte. Potter îi ştia pe cei de teapa lui. Se uitau de sus la agenţii-fantomă. Nici unul dintre ei nu ştia să aprecieze munca murdară pe care cineva ca Potter trebuia să o ducă la bun sfârşit. La naiba, *cineva* trebuia s-o facă şi pe asta! Când totul mergea ca pe roate, nimeni nu-i era recunoscător. Dar când lucrurile ieşeau prost, ghici cine era de vină?

Încă îl mai răscoleau invectivele pe care el şi O'Hara şi le scuipaseră unul altuia în urmă cu un an. În principal, pentru că ştia, în adâncul sufletului său, că O'Hara avusese dreptate. El era de vină pentru moartea lui Sokolov.

De această dată nu-şi putea permite nici un fel de greşeală. Deja pierduse doi agenţi. Ba, mai rău, o pierduse pe Fontaine. Pe toţi dumnezeii, n-avea de gând să mai tolereze alte greşeli. Chiar de avea să scotocească personal toate hotelurile din Bruxelles şi tot îi va găsi.

Din motive ştiute numai de el, Jonathan Van Dam era la fel de hotărât să îi găsească pe cei doi. Nu se ştie cum, dar O'Hara reuşise să încurce rău ceea ce ar fi trebuit să fie o operaţiune simplă. El era factorul neprevăzut, acel mic detaliu pe care nimeni nu-l poate bănui, genul de lucru care e coşmarul oricărui agent operativ. Ceea ce îl tulbura cu adevărat pe Van Dam era o sugestie de-a lui Tarasoff, că O'Hara ar putea fi ceva mai mult decât un bărbat îndrăgostit. Ar fi putut lucra pentru altcineva?

Van Dam privi în farfuria sa cu friptură şi cântări această ultimă posibilitate. Stătea singur la o masă în restaurantul său preferat din Londra. Mâncarea nu era deloc rea aici. Cotletele de miel erau moi şi rozalii, cârnaţii făcuţi în casă. Într-adevăr, cartofii prăjiţi erau cam uscaţi, dar oricum nu-i mânca niciodată. Îi plăcea lumina difuză a lumânărilor şi murmurul dulce al conversaţiei. Îi plăcea să-i vadă pe alţii în jurul său, chiar dacă îi erau necunoscuţi. Îl ajuta să se concentreze la problema de faţă.

Îşi termină cotletele şi, rezemându-se de speteaza scaunului, sorbi încet dintr-un pahar cu vin de Porto. Da, tânărul Tarasoff ridicase o problemă interesantă.

Era periculos să presupui că totul este aşa cum pare. Van Dam ştia asta mai bine decât oricine altcineva. Timp de doi ani îndurase ceea ce toţi cei din afară numeau o căsnicie fericită. Timp de doi ani împărţise patul cu o femeie pe care nici nu suporta să o atingă. Avusese grijă de ea şi o ajutase să-şi revină după beţiile cu gin, îi suportase crizele şi apoi destăinuirile pline de remuşcare. Şi în tot acest timp râdea în sinea lui de comentariile idioate pe care le făceau prietenele ei. „Jonathan, dacă ai şti cât de fericită ai făcut-o pe Claudia!" sau „Eşti perfect pentru ea!" sau „Vai, ce norocoşi sunteţi amândoi!". Moartea Claudiei îi şocase pe toţi. Cel mai mult, poate, chiar pe Claudia însăşi. Bestia credea că va trăi pe veci.

Da, vinul *era* excelent. Mai comandă o sticlă. Două mese mai încolo, o femeie îl privea insistent, dar o ignoră, ştiind prea bine, datorită unui anume instinct straniu, că aceasta avea o înclinaţie spre alcool. Ca şi Claudia.

Îi reveni în gând problema cu Sarah Fontaine şi Nick O'Hara. Ştia prea bine că a găsi un om ca O'Hara, unul care vorbeşte fluent franceza, este imposibil într-un oraş atât de mare cum este Bruxelles. În ce o priveşte pe Sarah Fontaine, cu ea lucrurile stăteau altfel. Nu trebuia decât să deschidă gura când nu era cazul şi jocul se sfârşea. Da, era mai bine să se concentreze asupra ei, nu a lui O'Hara. Ea era prada mai uşoară. Şi, până la urmă, pe ea o voia cu adevărat.

Ţinându-şi genunchii la gură, Sarah stătea aşezată pe salteaua tare; îşi consultă încă o dată ceasul. Nick lipsea de două ore şi în tot acest timp ea stătuse ca o momâie, ascultând zgomotele în speranţa că îi va auzi paşii apropiindu-se. Şi se gândise. Se gândise la frică, întrebându-se dacă se va mai simţi vreodată în siguranţă.

În trenul de la Calais se luptase cu panica, cu premoniţia că avea să li se întâmple ceva teribil. Simţurile îi erau ataţate până la durere. Înregistra fiecare sunet, fiecare imagine, până la firele ce atârnau într-un colţ al jachetei conductorului. Detaliile căpătaseră o importanţă nouă. Vieţile lor putea depinde acum de ceva atât de mărunt ca expresia cu care îi privea un străin.

Călătoria se desfăşurase fără probleme. Ajunseră la Bruxelles fără nici un obstacol. Orele trecuseră, tocind lamele ascuţite ale fricii până când teroarea lăsă locul unei anxietăţi corozive. Pentru moment măcar, se simţea în siguranţă.

Dar unde era Nick? Sigur se va întoarce după ea? Nu voia să se gândească la alte posibilităţi. Ca de pildă că a fost prins. Sau că îi venise mintea la cap şi ieşise dintr-o situaţie fără speranţă. Ce om în toate minţile ar sta pe loc şi ar aştepta o moarte sigură?

Se ridică şi se apropie de fereastră. Apusul estompa contururile oraşului. Prin burniţa cenuşie, acoperişurile Bruxelles-ului pluteau neancorate, ca nişte strigoi.

Aprinse singurul bec din cameră a cărui lumină nu era atenuată de abajur. Încăperea era mică şi sărăcăcioasă, mai mult o cutie de chibrituri, la etajul al

doilea al unui hotel dărăpănat. Totul mirosea a praf şi mucegai. Salteaua dublă era plină de cocoloaşe. Podeaua de lemn era acoperită de un singur covor, mic şi acesta, în plus tocit şi pătat. Cu câteva ore în urmă nici nu-i păsase cum arată camera. Acum cei patru pereţi o înnebuneau. Se simţea prinsă în cuşcă. Tânjea după aer proaspăt şi, mai mult de atât, după mâncare. Ultima dată mâncaseră la micul dejun, iar trupul ei ţipa din toate fibrele după hrană. Dar trebuia să aştepte întoarcerea lui Nick.

Dacă se mai întorcea.

Undeva la parter se auzi o uşă trântită. Se răsuci pe călcâie şi ascultă zgomotul paşilor care urcau treptele şi care apoi se apropiară pe hol. Se auzi cheia în broască. Clanţa uşii se roti. Uşa scârţâi uşor, deschizându-se încet. Înlemni. În prag se contura un străin.

Nimic din înfăţişarea acestuia nu îi era familiar. Purta o şapcă neagră de pescar, trasă mult peste ochi. Din colţul gurii îi atârna neglijent un muc de ţigară. Adusese cu el un iz de peşte şi vin, un miros pe care îl purta la fel de distinct ca jacheta jerpelită de pe umeri. Dar, când ridică privirea, Sarah începu să râdă în hohote, uşurată:

— Nick! Tu erai!

El se încruntă:

— Cine altcineva ar putea fi?

— Păi, hainele tale...

Îşi etală hainele cu dezgust.

— Nu că e scârboasă? Pute de parcă proprietarul original a murit în ea. Stinse țigara şi îi aruncă o pungă de hârtie maronie: *Madame*, noua ta identitate. Îți garantez că nimeni nu te va recunoaşte.

— O, Doamne! Mi-e teamă să mă uit. Deschise punga şi scoase o perucă scurtă, neagră, un pachet de ace de păr şi o rochie de lână deosebit de hidoasă: Cred că arăta mai bine pe oaia de la care a fost luată, oftă ea.

— Uite ce e, nu-mi denigra rochia. Zi mersi că nu te-am gătit în fustă scurtă şi cu ciorapi-plasă. Crede-mă, mi-a trecut şi asta prin cap.

Se uită fără convingere la perucă.

— Neagră?

— Era la reduceri.

— N-am mai purtat aşa ceva. Cum vine? Aşa?

Hohotele lui de râs o făcură să roşească.

— Nu, stai, ți-ai pus-o pe dos. Stai să ți-o pun eu.

Îşi smulse peruca de pe cap:

— N-o să meargă.

— Ba sigur c-o să meargă. Hei, îmi pare rău că am râs de tine. Trebuie doar să ți-o pui cum trebuie. Luă acele de păr de pe pat: Haide, întoarce-te! Hai să-ți prindem părul mai întâi.

Ascultătoare, se întoarse şi îl lăsă să-i prindă părul. Era teribil de stângaci; ea ar fi îndeplinit sarcina mai eficient de una singură. Dar de la prima atingere a mâinilor lui simți cum trupul i se topeşte de căldură, de mulțumire; nu voia ca acest sentiment să se termine vreodată. Era aşa liniştitor, atât de incredibil de

senzual să lase un bărbat să-i mângâie părul, mai ales unul cu mâini calde şi pline de atenţie ca ale lui Nick.

Pe măsură ce Sarah scăpa de încordare, Nick simţea cum propriul trup se încordează şi tensiunea ajunge la un prag insuportabil. Chiar şi în timp ce se chinuia cu agrafele, se surprinse admirând pielea fină a cefei ei. Privirea lui urmări osatura fină a coloanei dispărând sub gulerul cămăşii. Simţea fiecare şuviţă din părul ei ca pe un foc lichid în mâna lui. Căldura îi trecea ca un curent prin degete şi îi aprindea vintrele. Mintea lui conjură o imagine mai veche: Sarah era în faţa lui în dormitorul lui, cu sânii goi, cu părul despletit pe umeri.

Se chinui să se concentreze la ceea ce făcea. *Ce* făcea? A, da. Peruca. Degetele neîndemânatice începură să-i prindă peruca în agrafe.

— N-am ştiut că fumezi, murmură ea somnoroasă.

— Nu mai fumez. M-am lăsat de ani de zile. Astă seară a fost doar aşa, demonstrativ.

Înghiţi cu greu, căci o şuviţă de păr arămiu îi căzuse pe mână.

— Au! Nick, mă înţeapă acul acela.

— Iartă-mă.

Îi puse peruca pe cap şi o întoarse cu faţa spre el. Expresia de pe chipul ei — un amestec de îndoială şi resemnare, îl făcu să zâmbească.

— Arăt aiurea, nu? oftă ea.

— Nu. Arăţi altfel, dar tocmai asta e şi ideea.

Ea dădu din cap.

— Arăt aiurea.

— Hai, încearcă şi rochia.

— Ce e asta? întrebă ea, ţinând îmbrăcămintea de un colţ. O singură mărime pentru toţi?

— Ştiu că e cam mare, dar n-am putut să n-o iau. Era...

— Nu-mi spune. Era la reduceri, nu? Râse: Ei bine, dacă tot suntem o pereche, trebuie să ne potrivim. Se uită la hainele lui ponosite: Tu ce vrei să fii, până la urmă? Eşti cerşetor?

— După miasmele acestei jachete, aş zice că sunt un pescar beat. Hai să zicem că tu eşti soţia mea. Numai o soţie ar putea să suporte un şleampăt ca mine.

— Bine, eu sunt soţia ta. Soţia ta înfometată. Putem mânca?

El se apropie de fereastră şi cercetă strada:

— Cred că e suficient de întuneric. De ce nu te schimbi?

Sarah începu să se dezbrace. Nick continua să privească pe geam afară, încercând febril să ignore zgomotele aţâţătoare din spatele său: foşnetul cămăşii date jos de pe umeri, şoapta fustei trecute peste şolduri.

Şi bruşc înţelese în ce situaţie ridicolă se vârâse.

Timp de patru ani, Nick O'Hara reuşise să rămână independent. Tot timpul acesta îşi ferecase emoţiile undeva în străfundul sufletului, departe de orice femeie. Iar acum, pe neaşteptate, Sarah Fontaine, dintre toţi oamenii, găsise uşiţa din dos. Sarah, care era evident încă îndrăgostită de Geoffrey. Sarah, care în

decursul a două săptămâni şi jumătate reuşise să-l facă să-şi piardă slujba, să-l atragă într-o cursă pe viaţă şi pe moarte, cu o ieşire spectaculoasă în peisaj. Era un început extraordinar.

De-abia aştepta să vadă ce avea să urmeze.

Nouă

Într-o tavernă zumzăind de râsete, plină de fum, luară loc la o masă şubredă şi împărţiră o sticlă de vin de Burgundia. Vinul era aspru, neîmblânzit; un vin de ţară, îl judecă Sarah, dând pe gât al treilea pahar. Încăperea devenise mult mai caldă şi prea luminoasă. La masa vecină, nişte bătrânei schimbau poveşti la o bucată de pâine şi o halbă, iar râsetele lor îi ţiuiau în urechi. Printre scaune se plimba o pisică; în sfârşit ajunse lângă bar, de unde lipăi lapte dintr-o farfurioară special pregătită. Nesătulă, Sarah capta fiecare gest, fiecare sunet. Era aşa bine afară din ascunzătoare! Era aşa de bine să fie din nou afară în lume, chiar dacă numai pentru o noapte! Până şi picăturile întărite de ceară roşie de pe faţa de masă îi păreau bizar de frumoase.

Prin ceaţa fumului de ţigară îl văzu pe Nick zâmbindu-i. Avea umerii lăsaţi, gestul omului obosit care a muncit din greu toată viaţa. Maxilarul îi era umbrit de barba nerasă de o zi. Nici nu-i venea să creadă că era acelaşi om cu cel pe care îl cunoscuse doar cu două săptămâni în urmă într-un birou guvernamental

ordonat şi cu stil. Dar nici ea nu mai era aceeaşi de atunci. Frica şi circumstanţele îi transformaseră pe amândoi.

— Dar ştiu că ai lins farfuria, zise el, arătând spre farfuria goală. Te simţi mai bine?

— Mult mai bine. Eram lihnită.

— O cafea?

— Sigur. Numai puţin. Vreau să-mi termin vinul.

Clătinând din cap, el se întinse peste masă şi îndepărtă paharul.

— Cred că ar fi bine să te opreşti. Nu ne putem permite nici o greşeală.

Se uită la paharul pe care i-l luase cu un soi de iritare. Ca de obicei, Nick O'Hara încerca să-i conducă viaţa. Era momentul să se opună. Trase paharul deliberat în faţa ei.

— Nu m-am îmbătat în viaţa mea, zise ea.

— E un moment prost să te apuci de asta.

Privindu-l peste pahar, sorbi puţin vin:

— Ăsta e un hobby de-al tău? Să comanzi în stânga şi-n dreapta?

— Ce vrei să spui?

— Din ziua în care ne-am întâlnit, tu ai fost la cârmă, nu-i aşa?

— La cârma ta? Sau a situaţiei?

— Ambele.

— Mă îndoiesc. Să fugi la Londra a fost ideea ta. Mai ţii minte?

— Nu mi-ai spus niciodată de ce m-ai urmat. Erai supărat, nu-i aşa?

— Furios ca naiba.

— De-asta ai venit? Ca să mă strângi de gât?

— Ca să fiu sincer, m-am gândit şi la asta. Duse paharul cu vin la buze şi o privi peste marginea acestuia: Dar m-am răzgândit.

— De ce?

— Din pricina felului cum arătai la secţia de poliţie. Aşa expusă. Lipsită de apărare.

— S-ar putea să fiu mai puternică decât îţi imaginezi.

— Serios?

— Nick, nu sunt un copil. Am treizeci şi doi de ani. Am avut grijă de mine dintotdeauna.

— N-am zis că ai fi incompetentă. Eşti o fată sclipitoare. Un cercetător respectat.

— Cum ştii asta?

— Ţi-am citit dosarul.

— Ah, da. Dosarul cel misterios. Şi ce ai aflat?

El se lăsă pe spate:

— Păi, să vedem. Sarah Gillian Fontaine, absolventă a Universităţii din Chicago. Cercetător-asociat la vreo şase studii din domeniul microbiologiei. Solicitant de succes pentru granturi în ultimii doi ani, deloc rău în epoca noastră cu bugete federale minimale. Oh, e evident că eşti o minte sclipitoare. Se opri; încet, adăugă: Cred, de asemenea, că ai nevoie de ajutorul meu.

Tăcură amândoi în vreme ce chelnerul trecu pe la masă ca să ridice nota. Când omul se depărtă, Nick zise pe un ton extrem de grav.

— Sarah, știu că ești în stare să ai grijă de tine de una singură. În circumstanțe obișnuite. Dar astea nu sunt circumstanțe obișnuite.

Nu avea cu ce să contraargumenteze aici.

— Bine, oftă ea. Recunosc. Nick, mi-e frică. Și sunt obosită. Am obosit să fiu atentă tot timpul. Am obosit să tot verific strada înainte să pășesc pe trotuar. Să mă întreb cine mi-e prieten și cine nu. Îi răspunse cu o privire la fel de egală. Dar să nu mă subestimezi! Aș face orice ca să supraviețuiesc.

— Foarte bine. Pentru că până vom reuși să ieșim din povestea asta, va trebui probabil să te transformi în zece femei diferite. Reține, nu mai ești Sarah Fontaine. Nu mai poți fi ea, nu în public. Așa că las-o undeva în urma ta.

— Cum?

— Inventează un nou personaj. Până la cele mai mici detalii. Încearcă să *devii* acea persoană. Acum descrie-mi. Cine ești?

Se gândi o clipă:

— Sunt... sunt soție de pescar... mă căznesc să îmi duc traiul de pe o zi pe alta...

— Continuă.

— Viața mea nu e deloc ușoară. Sunt foarte obosită. Și am copii — șase, mai exact — care țipă încontinuu.

— Foarte bine. Mai departe.

— Soțul meu, el... Îl privi: Vreau să zic tu... nu prea stai pe acasă.

— Destul însă ca să-ți fac şase copii, observă el cu un zâmbet.

— Trăim într-un apartament înghesuit. Urlăm unii la alții.

— Suntem fericiți?

— Nu ştiu. Suntem?

El lăsă capul pe-o parte:

— Din moment ce reprezint jumătate din acest cuplu fabricat, o să-mi spun şi eu părerea. Da, suntem fericiți. Îmi iubesc copii, cinci fete şi un băiat. Şi îmi iubesc soția. Dar sunt beat mai tot timpul şi nu sunt foarte blând.

— Mă bați?

— Când o meriți. Apoi adăugă cu blândețe: Dar după aceea îmi pare rău, întotdeauna îmi pare foarte rău.

Se priviră unul pe altul, ca doi străini care înțeleg, într-o secundă, că se cunosc extrem de bine. Privirea lui se îmblânzi. Sarah se întrebă din senin cum ar fi să îl simtă deasupra ei în patul lor tare din camera de hotel. Să simtă greutatea trupului său deasupra ei. Deşi Geoffrey fusese un amant atent, felul său de a face dragoste avea ceva rece şi lipsit de pasiune. Simțea că Nick ar fi cu totul altfel. Omul acesta ar poseda-o ca un bărbat înfometat.

Apucă paharul de pe masă cu o mână tremurândă.

— De cât timp suntem căsătoriți? întrebă ea.

— De paisprezece ani. Eu aveam douăzeci şi patru de ani. Tu aveai... doar optsprezece.

— Sunt convinsă că maică-mea n-a fost de acord.

— Nici a mea n-a fost de acord. Dar asta nu a contat. Îi mângâie mâna; atingerea degetelor sale o furnică prin tot corpul: Eram nebuni unul după altul.

Ceva în tonul vocii sale o împiedică să mai spună ceva. Jocul acesta închipuit, atât de superficial un moment mai devreme, se schimbase acum. Auzi vuietul sângelui în urechi şi totul se topi, încăperea plină de necunoscuţi, râsetele, fumul. Rămaseră numai Nick şi chipul lui, cu ochii sclipitori ca argintul, privind-o intens.

— Da, zise el, atât de încet că abia dacă îl auzi. Eram nebuni unul după altul.

Zgomotul paharului ei lovit de masă o trezi la realitate. Privi dezorientată cum un râu de vin roşu se scurge pe faţa de masă. Zgomotul tavernei se umflă şi explodă deasupra ei.

Nick se ridicase deja de pe scaun, cu şervetul în mână. Ea rămase pe loc, în vreme ce el ştergea pata. „Sunt beată, observă ea. Trebuie că sunt beată dacă mă comport în halul ăsta..."

— Sarah? Ce s-a întâmplat?

Scaunul ei căzu pe spate când ea ţâşni de la masă şi ieşi afară din tavernă. Aerul nopţii era rece şi o lovi peste faţă. Pe la jumătatea aleii auzi paşii lui Nick în urma ei; alerga după ea. Nu se opri până când el n-o prinse, răsucind-o cu faţa spre el. Erau în mijlocul unei pieţe. Clădirile străluceau ca aurul în lumina felinarului de pe stradă. În jurul tonetelor încuiate ale florarilor, pe strada pietruită, erau împrăştiate petale zdrobite, parfumate în noapte.

— Sarah! Ascultă-mă!

— Nick, e doar o plăsmuire! zise ea încercând cu disperare să se smulgă din mâinile lui. Asta e totul! Doar un joc prostesc în care ne complacem!

— Nu. Nu mai este doar un joc. Cel puțin, nu pentru mine.

O trase aproape de el, o trase atât de brusc, încât ea nu mai avu timp să se opună sau măcar să fie surprinsă. Era conștientă doar de senzația amețitoare de cădere în întuneric și de ciocnirea de pieptul lui. Nu avu timp să își revină, nici măcar să mai răsufle o dată.

Nick avea gustul vinului, al vinului roșu și aspru de țară, iar Sarah se împletici ca o femeie beată. Încercă să înțeleagă ce i se întâmplă, ce simte, dar momentul nu avea nici o logică. Buzele ei se întredeschiseră. Mâinile ei își găsiră locul înlănțuite de gâtul lui; îi atinse părul ușor asudat de pe ceafă.

— Sarah! Oh, Sarah! gemu el, depărtându-se ca să o privească. Nu este un joc. E realitate. E mai real decât orice altceva am cunoscut până acum.

— Nick, mi-e frică. Mi-e frică să nu greșesc iar. Așa cum am greșit cu Geoffrey...

— Eu nu sunt Geoffrey. La naiba, sunt doar un tip obișnuit, trecut de prima tinerețe. Nici măcar nu sunt foarte bogat. Probabil că nu sunt nici prea dezghețat. Nu am motive ascunse. Eu doar... Sarah, mă simt *singur*. Am fost singur atâta amar de vreme! Te vreau. Îndeajuns cât să mă arunc și-n mare pentru tine...

Cu un oftat, o lipi de el. Ea își ascunse fața în jacheta de lână, fără să-i mai pese cum mirosea; nu conta decât faptul că Nick e îmbrăcat cu ea, că se odihnea acum pe umărul lui, că brațele lui o țineau strâns, aproape de el.

Burnița se preschimbă în ploaie, iar picăturile începură să cadă greu pe piatra lustruită. Râzând, Nick și Sarah alergară prin dreptul vitrinelor, pe lângă o pereche de îndrăgostiți ascunsă sub o umbrelă, prin dreptul unei brutării ce mirosea a cafea și pâine caldă.

Când ajunseră în capul scărilor ce duceau în camera lor de hotel, erau deja uzi până la piele. Ea rămase în picioare lângă pat, cu apa șiroindu-i din haine pe podea, în vreme ce Nick încuia ușa. Se întoarse și o privi în tăcere cum își scoate peruca și își scutură părul, răsfirându-l pe umeri. Valuri umede de aramă îi căzură pe umeri. Lumina din tavan arunca umbre ciudate pe chipul lui. Din păr apa curgea în șiroaie pe obraz.

Se apropie de ea, cu ochii arzând de dorință. Tremură când mâinile lui îi atinseră fața. Îi acoperi gura cu a sa, încet. Ea simți din nou aroma vinului, apoi apa care îi curgea pe față. Mâinile lui alunecară pe gât spre nasturii rochiei. Unul câte unul, aceștia fură desfăcuți, lăsând rochia să-i cadă de pe umeri. Cu buzele lipite în sărut, degetele lui se strecurară sub materialul rochiei. Palma se făcu căuș, cuprinzându-i sânul.

Tremurau amândoi, dar sub hainele ude de ploaie jarul dorinței scăpa de sub control.

El se descotorosi de jacheta urât mirositoare, lăsând-o să-i cadă pe podea. Cămaşa lui udă era ca gheaţa când se lipi de sânii ei dezgoliţi. Becul de deasupra părea că se leagănă şi dispare în văzduh. Se lăsară pe saltea, iar arcurile patului scârţâiră obosite când îşi lăsă trupul, lângă al ei. Cu mâini febrile, îşi desfăcu cămaşa şi o aruncă pe jos. Ea îşi aminti ce gândise ceva mai devreme: că Nick nu o va lua uşor; că ar poseda-o ca un înfometat.

Dar asta voia şi ea? Era la fel de dornică; cu siguranţă el simţea asta! Dar îi simţi şi confuzia. Încruntându-se, Nick se retrase şi o privi.

— Sarah, tremuri, şopti el. De ce?

— Nick, mi-e teamă.

— De ce? De mine?

— Nu ştiu. De mine, cred... Mi-e teamă să nu mă simt vinovată.

— Că facem dragoste?

Închise ochii strâns, strâns:

— O, Doamne, ce fac? Nick, el e în viaţă! Soţul meu este în viaţă...

Încet, mâna lui alunecă de pe sânul ei şi urcă pe obraz, îndemnând-o să-l privească. O cerceta, încercând să vadă mai departe de ochii ei, în mintea ei. Privirea lui ridica barierele de protecţie pe care şi le ridicase în timp; niciodată nu s-a simţit mai dezgolită.

— Care soţ, Sarah? Simon Dance? Geoffrey? O fantomă care nu a existat niciodată?

— Nu e o fantomă. Este un bărbat.

— Şi tu numeşti asta căsnicie?

Scutură din cap:

— Nu. Nu sunt proastă.

— Sarah, atunci renunță la el! Își lipi buzele de fruntea ei, iar răsuflarea lui o încălzi: Renunță la toate amintirile. Nu au fost reale. Vezi-ți mai departe de viață.

— Dar este o parte din mine care încă se mai întreabă... Oftă: Nick, am aflat ceva despre mine, ceva ce nu-mi place. Am iubit o iluzie. Asta e tot ce a fost, nimic altceva decât un vis. Dar mi-am dorit să fie adevărat. L-am făcut real pentru că aveam nevoie de el. Clătină cu tristețe din cap: Nevoia... Asta ne distruge, să știi. Ne face orbi la orice altceva. Iar acum eu am nevoie de tine.

— Și e așa de rău?

— Nu sunt sigură care-mi sunt motivele. Mă îndrăgostesc de tine? Sau mă complac în situația asta pentru că am atâta nevoie de tine?

Încet, fără vrerea sa, Nick începu să îi închidă nasturii rochiei.

— Nu vei ști răspunsul, zise el, până când nu vei fi în siguranță. Nu vei afla până ce nu vei putea pleca de lângă mine. Atunci vei ști.

Îi atinse buzele:

— Nick, problema nu este că nu te doresc. Doar că..., dar vocea i se stinse.

În ochii ei vedea lupta interioară; acele ferestre deschise, încrezătoare nu ascundeau nici un secret. O dorea. Atât de mult, încât era suficient să o privească și imaginea ei trezea în el un dor nebănuit.

O dorea, dar momentul şi circumstanţele erau cu totul nepotrivite. Ea era încă sub stare de şoc. Şi, chiar dacă nu ar fi existat un soţ, Nick nu credea că Sarah era genul de femeie care se oferă uşor vreunui bărbat.

— Eşti dezamăgit, zise ea încet.

Se chinui să zâmbească:

— Recunosc.

— Vezi tu...

— Sarah, nu! Îi duse un deget la buze: Nu este nevoie de explicaţii. Doar stai aşa lângă mine. Lasă-mă să te ţin în braţe.

Ea îşi ascunse faţa în căldura umărului său dezgolit.

— Nick, îngerul meu păzitor!

Râsul lui veni iute, dar liniştitor:

— Şi eu care eram gata să-mi întinez aureola de sfânt!

Rămaseră întinşi unul lângă altul, în tăcere, iar văpăile care îi mistuiseră se domoliră, lăsând loc unei călduri plăcute. Dacă s-ar fi putut măcar refugia într-o căsuţă la marginea lumii, unde să nu-i găsească nimeni! Dar astea erau visuri, visuri sălbatice, iraţionale. Chiar dacă s-ar fi îndeplinit, ea nu ar fi fost mulţumită. Nu atâta vreme cât trecutul ei rămânea nesigur. Nu atâta vreme cât încă se mai gândea la Geoffrey.

— Nick, ce ne facem? îi şopti ea.

— Lucrez la asta.

— Nu putem să fugim tot restul vieţii.

— Nu. Banii ne-ar ajunge câteva luni, poate. Dar, chiar dacă ne-ar ajunge pentru totdeauna, mereu am

fi amenințați de primejdie. Trecutul te-ar răscoli întotdeauna. N-ai fi niciodată liberă cu adevărat... Se uită la ea pătrunzător. Trebuie să închei acest capitol din viața ta, zise el. Și, ca să faci asta, trebuie să îl găsești.

Ar fi putut la fel de bine să spună că trebuie să zboare pe Lună. Erau două lucruri în egală măsură imposibile. În ce mod ar fi putut răscoli toată Europa în căutarea unui singur om? Mai mult decât atât, cum să-l găsească și să nu se lase prinși, în același timp? Erau niște naivi, împinși într-un joc pe care nu-l înțelegeau, un joc cu jucători nevăzuți și mize necunoscute, cu excepția uneia singure — viețile lor.

— Nu avem prea multe informații ca punct de pornire, zise Nick. A trebuit să risc azi: l-am sunat pe Ray Potter.

Se smuci din brațele lui și îl păroni cu privirea:

— L-ai *sunat?*

— De la un telefon public din celălalt capăt al orașului. Oricum, deja știe că suntem la Bruxelles. Probabil că ne urmărește conturile bancare. Îți garantez că suma pe care am retras-o azi după-amiază a declanșat o mică alertă undeva, într-unul din calculatoarele CIA.

— De ce l-ai sunat? Credeam că nu ai încredere în el!

— Nu am. Dar dacă mă înșel? Dacă el este în regulă? Atunci măcar l-am pus pe gânduri. Acum se va uita ceva mai atent la oamenii lui, dacă nu a făcut-o deja.

— O să ne caute...

— Bruxelles este un oraş mare. Şi putem oricând să plecăm de aici. Ochii lui o priveau insistent: Sarah, aş putea avea la îndemână toate relaţiile din lume, dar restul depinde de tine. Tu ai fost căsătorită cu Geoffrey. Sarah, gândeşte-te bine. Unde s-ar duce?

— M-am gândit până acum la asta. Pur şi simplu nu ştiu.

— Ar fi putut să-ţi lase un mesaj? Undeva unde nu te-ai uitat încă?

— N-am decât poşeta cu mine.

— Atunci hai să începem cu ea.

Îşi luă poşeta de pe noptieră şi o goli pe pat. Nu cuprindea nimic altceva în afara obişnuitului amalgam de obiecte dintr-o geantă femeiască, plus facturile încă nedesfăcute pe care le luaseră din cutia poştală a lui Eve.

Nick luă portofelul şi o privi întrebător.

— Te rog, îl pofti ea. Nu am secrete. Nu faţă de tine.

Una câte una, scoase cărţile de credit, apoi fotografiile. Pentru câteva clipe, se opri asupra fotografiei lui Geoffrey înainte de a o aşeza şi pe aceasta pe pat. De-a lungul anilor, instantanee ale nepoţilor şi nepoatelor ei îşi făcuseră loc la ea în portofel, şi acum toate se revărsau pe cuvertură.

— Dar aici ai, practic, un album întreg! observă el.

— Nu mă lasă inima să le arunc. Tu nu ai fotografii cu tine?

— Numai cea de pe permisul de conducere.

Făcând inventarul tuturor bucățelelor de hârtie pe care ea le ascunsese în diversele compartimente ale portofelului — numere de telefon, cărți de vizită, notițe — Sarah se întrebă de ce el nu poartă fotografii în portofel. Divorțul lui fusese într-atât de încrâncenat? Şi de ce nici o altă femeie nu mai trecuse prin viața lui? Aceste întrebări îi aminteau câte mai avea de aflat despre el.

Îşi puse ochelarii şi se apucă să citească scrisorile lui Eve.

Erau trei chitanțe. După ce analiză factura la curentul electric, trecu la desfăşurătorul cărții de credit. Eve o folosise doar de două ori în ultima lună. În ambele cazuri erau achiziții de la Harrod's, trecute la articole femeieşti.

Desfăcu şi cel de-al treilea plic. Era factura de telefon. Citi repede lista de apeluri şi se pregătea să o lase deoparte, când, în partea de jos a paginii, un cuvânt îi atrase atenția: *Berlin.* Era un apel internațional, efectuat într-o seară, cu două săptămâni în urmă.

Îl prinse pe Nick de mână:

— Uită-te la asta! Ultima înregistrare.

Nick căscă ochii şi îi smulse hârtia din mâini:

— Apelul ăsta a fost făcut în seara incendiului!

— Ea mi-a zis că a încercat să-l sune, îți aminteşti? Trebuie să fi ştiut unde se află în Berlin...

— Dar de ce să fie aşa neglijentă... să lase un indiciu ca ăsta?

— Poate că nu l-a sunat direct pe el. Poate că aveau un intermediar. O legătură. Nu ştia ce a păţit sau unde este. Nick, cred că era la capătul răbdărilor... aşa că a sunat la Berlin. Mă întreb de unde o fi numărul acesta.

— Nu putem să încercăm să sunăm. Nu încă.

— De ce nu?

— În acest moment, un apel internaţional ar alerta orice agent. Hai să aşteptăm până ajungem la Berlin. Începu să îi pună lucrurile la loc în poşetă: Mâine luăm trenul în afara oraşului. De la Düsseldorf putem lua expresul. Cumpăr eu biletele. Cred că ar fi mai bine dacă ne îmbarcăm separat şi ne întâlnim în tren.

— Ce se întâmplă când ajungem la Berlin?

— Sunăm la numărul acesta şi vedem cine răspunde. Am un prieten vechi care lucrează la consulatul din Berlin, Wes Corrigan. Poate el ne-ar putea ajuta în mica noastră cercetare.

— Putem avea încredere în el?

— Cred că da. Am fost la post împreună, în Honduras. E un tip de treabă...

— Dar mi-ai zis că nu putem avea încredere în nimeni.

Dădu din cap cu seriozitate:

— Sarah, nu avem de ales. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Mizez pe prietenie...

Întrezări deodată îngrijorarea din ochii ei. O luă în braţe fără un cuvânt şi o trase cu el în pat, pe perne. Era o încercare slabă de a alunga teama pe care o simţeau amândoi.

— Ce sentiment groaznic, să fii prins aşa, fără viitor! şopti ea. Oricât încerc să mă gândesc la ce va urma de aici înainte, n-o văd decât pe Eve.

— Tu nu eşti Eve.

— Asta mă înspăimântă. Eve ştia ce face. Ştia cum să supravieţuiască. Acum e moartă. Ce şanse am eu?

— Dacă te consolează cu ceva, mă ai pe mine.

Îi atinse faţa şi îi zâmbi:

— Da. Te am pe tine. De ce sunt eu aşa norocoasă?

— Bănuiesc că morile de vânt sunt de vină.

— Nu înţeleg.

— Lieberman mi-a zis că mă porecliseră Don Quijote, pentru că mă tot luptam cu morile de vânt. Ciudat! N-am ştiut niciodată că par aşa ridicol.

— Iar eu sunt una din morile tale de vânt?

— Nu. Tu nu. Îi sărută părul: Acum tu eşti mult mai mult decât atât.

— Nick, nu trebuie să rămâi cu mine. Eu sunt cea pe care o urmăresc. Tu ai putea să te duci acasă...

— Sarah, taci!

— Dacă m-ai lăsa singură, aş înţelege. Chiar aş înţelege.

— Şi ce te-ai face de una singură? Nu vorbeşti o boabă de germană. Franceza ta este... ei bine, drăgălaşă. Nu, ai nevoie de mine.

Iar acest cuvânt. *Nevoie.* Da, avea dreptate. Avea nevoie de el.

— Pe lângă asta, zise el, nu te pot lăsa acum.

— De ce?

Râse uşor:

— Pentru că acum sunt un trântor fără serviciu. Şi când toată aventura asta se va încheia, plănuiesc să trăiesc din munca ta.

Ea se ridică într-un cot ca să-l privească mai bine. Bărbatul mijea ochii, somnoros, iar lumina crudă a becului arunca umbre ciudate pe chipul lui.

— Nick! Dragul meu Don Quijote! Îl sărută cuminte: Pentru Berlin, şopti ea.

— Da, murmură el, trăgând-o mai aproape. Pentru Berlin.

Răsăritul era strălucitor de frumos. Şinele de cale ferată, acum o clipă cenuşii şi ude, deprimante, izbucniră deodată într-o sclipire de aur în lumina vie a dimineţii. Fuioare de aburi se ridicau de pe ele. Pe peronul unde se găsea acum Sarah navetiştii renunţau deja la paltoane şi fulare. Ziua de azi urma să fie una caldă, luminoasă, aşa cum îi stătea bine unei zile de aprilie. Fetiţele în uniforme de şcoală zăboveau în bătaia soarelui cu ochii închişi şi feţele întoarse precum florile spre cer. Belgia trecuse de o iarnă lungă şi grea şi toată lumea tânjea după venirea primăverii.

Nick şi Sarah stăteau pe peron, la câţiva metri depărtare unul de altul, schimbând numai priviri scurte, când nu erau observaţi. Nick era de nerecunoscut. Cu şapca trasă pe ochi şi o ţigară în colţul gurii, se rezemase de un stâlp, supărat pe întreaga lume.

De undeva din depărtare se auzi ţăcănitul monoton al unei garnituri ce se apropia de gară. Fu semnalul care îi ridică pe toţi de pe bănci. Ca un val,

De undeva din depărtare se auzi țăcănitul monoton al unei garnituri ce se apropia de gară. Fu semnalul care îi ridică pe toți de pe bănci. Ca un val, mulțimea se îmbulzi pe marginea peronului, în vreme ce trenul cu destinația Antwerp se opri în dreptul peronului. Apăru un șuvoi de pasageri: oameni de afaceri în costume de stofă scumpe, studenți în blugii cazoni și cu rucsacuri în spate, femei elegant îmbrăcate ce aveau să revină în curând acasă cu sacoșele pline.

Din poziția ei de la capătul garniturii, Sarah îl zări pe Nick cum calcă țigara sub talpă și se urcă în tren. Câteva clipe mai târziu, apăru la geam. Nu se uitau unul la altul.

Coada se făcu mai mică. Doar câțiva pași și va fi în siguranță la bord. Dar, chiar atunci, cu coada ochiului, zări o strălucire ciudată. O premoniție stranie o făcu să se întoarcă încet spre sursa de lumină. Era o rază de soare reflectată într-o pereche de ochelari fumurii.

Îngheță pe loc. Lângă ghișeul de bilete stătea un bărbat albinos, a cărui privire era fixată asupra ușii vagonului. Deși era în parte ascuns în spatele stâlpului de pe peron, Sarah îi desluși suficient din chip pentru a-l recunoaște. Îi îngheță sângele în vene. Era același bărbat care o privise de la geamul Peugeot-ului albastru. Omul cu rânjet sinistru.

Iar ea se îndrepta direct spre locul pe care el îl supraveghea.

Zece

Primul ei impuls fu să se întoarcă şi să o ia la goană, să se piardă în mulțimea de navetişti. Dar orice mişcare bruscă ar fi făcut acum i-ar fi atras cu siguranță atenția. Nu mai avea cale de întoarcere. Bărbatul ar fi zărit-o rupându-se din mulțime şi s-ar fi întrebat de ce. Trebuia să meargă tot înainte, sperând, în ciuda tuturor temerilor, că omul nu o va recunoaşte.

În disperare de cauză, începu să caute fereastra vagonului la care îl zărise pe Nick mai devreme. Dacă i-ar fi putut face un semn, pentru a-i cere ajutorul! Dar fereastra rămăsese în urma ei; nu îl mai vedea.

În capătul rândului, unui pasager mai în vârstă îi căzu biletul pe jos. Bătrânul se aplecă anevoie să îl ridice. „Doamne Dumnezeule, grăbeşte-te!" se rugă ea. Cu cât stătea mai mult aici, cu atât putea fi studiată mai bine. Stăpânindu-şi panica, se chinui să-şi asume rolul pe care şi-l alesese, rolul unei soții bolnave. Ținând privirea în pământ, îşi strânse poşeta la piept. Undeva, dedesubt, simțea cum îi bate inima. Peruca neagră era ca un scut protector împotriva ochilor iscoditori ai criminalului. Poate că peruca va fi de

ajuns. Bărbatul căuta o femeie cu părul arămiu. Poate că nici nu o va observa.

— *Madame?*

Tresări, simțind o mână pe braț. Un bătrânel o trăgea de mânecă. Îl privi amețită în vreme ce omul se porni să turuie într-o franceză gălăgioasă, ca o rafală de mitralieră. Încercă să-și tragă mâna, dar bătrânul se ținea după ea, fluturând un fular de damă. Își repetă întrebarea și arătă spre pământ. Înțelegând brusc despre ce era vorba, Sarah clătină din cap și îi făcu semn că nu, fularul nu era al ei. Bătrânul ridică din umeri și se îndepărtă.

Cu ochii aproape în lacrimi, Sarah se întoarse pentru a urca în tren. Dar cineva îi bloca drumul.

Ridică privirea și își văzu chipul îngrozit reflectat în ochelarii de soare fumurii.

Bărbatul blond îi zâmbi.

— *Madame?* zise el încet. Să mergem...

— Nu. Nu! șopti ea, trăgându-se îndărăt.

El se apropie de ea și în mâna lui străluci un obiect a cărui imagine îi străbătu creierul ca un fier încins. Se gândi la arcul de cerc pe care lama de zece centimetri îl va descrie prin aer; anticipă durerea loviturii. Simți cum cade amețită pe spate, dar înțelese că nu ea se mișca, ci trenul. Trenul o lăsa în urmă, în gară.

Întrezări ușa vagonului în timp ce trenul parcurgea încet ultimii cincizeci de metri ai peronului. Era ultima ei șansă de scăpare.

Sarah simți cum criminalul se apropie. Impulsul lui îl împinse înainte, spre o pradă despre care era convins că se va întoarce în loc pentru a fugi.

Şi ea chiar o rupse la fugă. Dar în direcția opusă. În loc să se întoarcă şi să fugă de atacator, trecu în goană pe lângă el, după trenul care se îndepărta.

Mişcarea neprevăzută o aduse o secundă în avantaj. Atacatorul fusese prins pe picior greşit.

Trenul prindea viteză. Mai avea de parcurs doar zece metri de peron înainte ca trenul să ajungă prea departe ca ea să mai poată urca. Îşi simțea picioarele de plumb; îi auzi paşii în urma ei; avea să o ajungă în curând. Cu inima aproape să-i sară din piept, sprintă pe ultimii metri. Bara de metal plutea în aer la numai câțiva centimetri de ea. Degetele i se încleştară pe mâner. Se luptă să se prindă mai bine, pentru a sui în vagon.

Se urcă împleticindu-se pe treptele de metal şi căzu, sufocându-se de efort. Pe lângă ea treceau în viteză clădiri şi grădini, imagini mişcătoare de lumină şi culoare. Durerea din gât se topi într-un suspin incontrolabil de uşurare. „Am reuşit, îşi zise. Am reuşit..."

O umbră bloca lumina soarelui. Treptele scârțâiră sub o nouă greutate, şi o străbătu un fior înghețat, un semn prevestitor al propriei morți. Nu mai avea pic de vlagă ca să se lupte şi nu mai avea unde să se retragă. Nu putea face altceva decât să se ghemuiască acolo, la picioarele siluetei amenințătoare.

Trenul accelera ritmul. Zgomotul şinelor îi răsuna în cap şi acoperea orice altceva, până şi bătăile năvalnice

ale inimii. „Nu poți fi adevărat, își zise ea. Nu ești om, ești un coșmar!"

Paralizată, femeia privi silueta lui aplecându-se asupra ei, acoperind și ultimele licăriri ale soarelui. Aștepta să fie înghițită de întuneric.

Apoi, de undeva din spatele ei, se auzi un geamăt de furie. Simți mișcarea, o lovitură sălbatică de picior lovind în plin. Umbra care se ridicase dinaintea ei căzu pe spate cu un geamăt.

Bărbatul blond păru să rămână suspendat în aer pentru veșnicie, prins între cer și pământ, în plină cădere. Lumina soarelui căzu pe obrajii supți; ochelarii îi alunecară de pe ochi. Ca prin minune, omul căzu de pe trepte, iar blestemul său de despărțire se pierdu în huruitul roților trenului. Îl mai văzu o singură dată, ridicându-se în genunchi în pietrișul de lângă șine, apoi dispăru cu totul din câmpul ei vizual. Nu înțelegea cum, dar era încă în viață, respira; coșmarul fusese alungat.

— Sarah! O, Doamne...

Mâini puternice o smulseră în sus, departe de margine, departe de moarte. Cutremurându-se căzu în brațele lui Nick. Bărbatul o strânse așa de tare la piept, că bătăile inimilor li se amestecară.

— A trecut, murmură el, iar și iar. A trecut.

— Cine e? țipă ea. De ce nu ne lasă în pace!

— Sarah, ascultă-mă. *Ascultă-mă!* Trebuie să coborâm din trenul ăsta. Trebuie să schimbăm direcția până nu ne interceptează din nou...

„Şi apoi ce facem? voi ea să-i strige. Unde mergem după aceea?"

Bărbatul privi peisajul care se derula cu repeziciune pe lângă ei. Trenul mergea prea repede, era periculos să sară acum.

— La staţia următoare, zise el. Va trebui să găsim alt mod de a ajunge la destinaţie. Mergem pe jos. Facem autostopul. Odată ce trecem de graniţa olandeză, putem lua un alt tren către est.

Ea îl înlănţuia strâns, fără a-i auzi de fapt vorbele. Pericolul căpătase proporţii uriaşe, iraţionale. Bărbatul cu ochelari de soare se preschimbase în ceva peste închipuirea omenească. Era supranatural, departe de orice ororare de pe lumea aceasta. Închise ochii şi în minte îl vedea aşteptând-o în următoarea gară, şi în următoarea. Nici chiar Nick nu-l putea ţine departe mereu.

Cu ochii aţintiţi la şinele de cale ferată, se rugă să nu fie prea departe următoarea staţie. Era necesar să coboare din tren înainte de a fi prinşi în cursă. Singura lor şansă era să se piardă în peisajul rural.

Însă şinele se întindeau în faţa lor cât vedeai cu ochii. Şi i se părea că trenul se transformase într-un coşciug de oţel, ducându-i direct în braţele criminalului.

Kronen îşi examină chipul învineţit în oglindă; simţi urcând în el o furie de nedescris, ca un val de magmă fierbinte. Femeia asta îi scăpase pentru a doua oară! O avusese în mână, acolo, pe peron, dar ea l-a surprins

alergând într-o direcție complet neașteptată. Apoi, fusese îmbrâncit ca un animal jos din tren exact în clipa în care o prinsese din urmă. Asta îl înfuriase cel mai tare.

Kronen lovi cu pumnul în oglindă. De două ori omul acesta, Nick O'Hara, îi apăruse în cale. Cine era el, până la urmă? Agent CIA? Vreun prieten de-al lui Simon Dance? Oricine ar fi fost, era ca și mort, când Kronen avea să dea din nou de el și de Sarah.

Dar va fi dificil să-i găsească acum.

Se făcuseră nevăzuți. Până când complicii lui Kronen interceptaseră trenul la Antwerp, femeia și însoțitorul ei dispăruseră. Puteau fi oriunde acum. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreptau și de ce.

Va trebui să-l sune din nou pe bătrân pentru ajutor. Ideea îl enervă mai întâi, apoi se înfurie de-a dreptul, cu gândul la femeia care îi tot scăpa printre degete și la tovarășul ei, care intervenise în planurile sale. Aveau să plătească scump pentru toate problemele provocate.

Kronen își puse ochelarii de soare. Vânătaia era evidentă deasupra unuia dintre pomeți, cel drept. Era o amintire umilitoare a faptului că fusese învins de o creatură atât de firavă ca Sarah Fontaine.

Dar aceasta era doar o întârziere temporară. Bătrânul o va căuta, iar ochii și urechile lui ajungeau pretutindeni, chiar și în locurile cele mai neașteptate. Da, o vor găsi din nou.

Nu putea să se ascundă la nesfârșit.

Sarah fu trezită de porumbeii care fâlfâiau deasupra. Deschise ochii. În lumina lină a apusului, desluşi zidurile de piatră lustruită, foşnetul de aripi şi roata morii care se învârtea încet. Un porumbel se aşeză pe un pervaz de piatră, undeva, sus de tot, şi începu să uguiască. Scripeţii morii trosneau şi gemeau, ca bârnele unei corăbii învechite. Aşa cum stătea întinsă pe paie, se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat de minunare, însoţit de teama că mai avea doar foarte puţine asemenea momente de trăit. O, dar îşi dorea atât de mult să trăiască! Nu mai *cunoscuse* asemenea poftă de viaţă. De-abia acum, când porumbeii băteau din aripi şi lumina soarelui se stingea molcom, de-abia acum înţelegea cât de preţios devenise fiecare moment. Iar ea îi datora toate acestea lui Nick.

Se răsuci şi îi zâmbi. Nick dormea lângă ea în fân, cu mâinile împreunate sub cap; coşul pieptului se ridica şi cobora liniştit la fiecare respiraţie. Bietul Nick era istovit. Făcuseră autostopul şi traversaseră graniţa olandeză; apoi merseră pe jos kilometri întregi, interminabili. Acum mai aveau mai puţin de un kilometru şi jumătate până la următoarea gară. Dar Sarah nu fusese întrutotul de acord să se urce în alt tren. „O să aşteptăm până la lăsarea serii", zisese el. Găsiseră loc de popas o moară ridicată în mijlocul unui câmp; sub oblăduirea turnului de piatră, adormiră amândoi.

„Berlin, reflectă ea. Vom ajunge vreodată?"

Se înghesui în Nick şi ascultă respiraţia lui egală. Cu o tresărire, bărbatul se trezi şi o înconjură cu braţul.

— O să fie întuneric în curând, şopti ea.

— Mda.

— Aş vrea să rămânem aici pentru totdeauna.

El oftă:

— Şi eu.

Pentru o clipă rămaseră aşa, unul lângă altul, ascultând scârţâitul scripeţilor şi fâlfâitul pânzelor în vânt. Deodată Nick izbucni în râs:

— Ce ironie a sorţii, zise el. Curajosul Don Quijote, care se ascunde într-o moară de vânt. Parcă îi şi aud pufnind în râs pe cei de la Londra.

— Pufnind în râs? De ce?

— Pentru că tontul de O'Hara iar a intrat la apă.

Ea îi zâmbi:

— Poate că ai intrat la apă. Dar nu eşti tont. Niciodată.

— Mulţumesc pentru votul de încredere.

Îl studie mai atent:

— Nick, pari aşa amărât! E chiar aşa rău să lucrezi pentru serviciile consulare?

— Nu. E un serviciu minunat. Dacă poţi să-ţi omori conştiinţa. Când te angajezi, te pun să semnezi un act. Pe scurt, hârtia zice: „Atunci când mă aflu în public, jur să urmez linia partidului". Am semnat şi eu.

— Mare greşeală, nu?

— Când mă gândesc la toate opiniile cretine pe care am fost nevoit să le susţin! Şi apoi petrecerile de gală! Noapte după noapte de stat în picioare, încercând să nu mă îmbăt cu cherry. Jocul permanent şi periculos cu ruşii de-a „Scoate-l pe Ivan din sărite".

Eram ca niște puști, încercam să descoperim fiecare secretul celuilalt.

— Ah! Diplomația e un iad.

El îi zâmbi.

— Dar nu-i mai rea ca războiul.

— Și eu, care te credeam un birocrat.

— Da, ăsta-s eu; fățâi hârtii toată ziua de colo-colo.

— O, Nick, ești individul cel mai puțin birocratic din câți cunosc! Și crede-mă că știu destui!

— Bărbați?

— Nu, prostuțule. Birocrați. Tipii din Washington care mi-au acordat bursa, de exemplu. Ei bine, nu ești ca ei. Tu te... *implici.*

— Să știi că da, zise el, râzând.

— Nu doar cu mine. Mă refeream la lume în general. Majoritatea oamenilor nu se preocupă de ce depășește sfera existenței lor cotidiene. Dar tu ieși în prima linie și te lupți pentru niște străini.

— Nu, nu mai fac asta. O făceam odată. Când eram la facultate, toate acestea contau mult pentru mine. Indiferent dacă mă crezi sau nu, Tim Greenstein și cu mine am petrecut o noapte tare friguroasă după gratii odinioară. Am fost arestați pentru că am convocat o adunare ilegală la ușa rectorului. Dar știi, în ziua de astăzi oamenilor nu le mai pasă prea mult de ceilalți. Poate că am îmbătrânit cu toții. Îi mângâie fața: Sau poate că am găsit lucruri mai importante care să ne preocupe.

Porumbeii se zburătăciră sus, în penumbră, și fire de paie începură să cadă din cer într-o ploaie aurie.

Se ridicară amândoi, iar el începu să culeagă paiele din părul ei.

— Dar tu cum erai la facultate? o întrebă el. Îmi închipui că erai tare cuminte.

— Ascultătoare.

— Desigur.

— Până acum m-am priceput destul de bine să ignor distracțiile.

— Cum ar fi bărbații?

Îl lovi ușor peste nas și râse:

— Da, cum ar fi bărbații.

Se uitară lung unul la altul. Auzea în urechi bătăile inimii și scrâșnetul morii care se rotea în vânt.

— Acum mă întreb câte oi fi pierdut, șopti ea.

— Ai făcut ceea ce a fost mai important pentru tine. Asta contează. Îți place munca ta, nu?

Ea încuviință. Ridicându-se, se apropie de ușă și se uită afară, la câmpurile deșelenite:

— Da, e ceva liniștitor și miraculos să ai imaginea de ansamblu chiar acolo, sub microscop. Să o poți muta, mai aproape sau mai departe, doar printr-o simplă schimbare a lentilei. E totul atât de sigur, atât de ușor de controlat! Dar știi, uite că la asta nu m-am gândit niciodată: în laboratorul meu nu există ferestre. Nu e nici o fereastră de la care să privești afară... Clătină din cap și oftă: Acum îmi pare că nu mai am deloc controlul asupra situației. Dar nu m-am mai simțit atât de vie nicicând. Sau mai speriată de moarte.

— Sarah, nu vorbi despre asta. Nici măcar nu te gândi la așa ceva. Veni în spatele ei și o întoarse cu

fața către el: Trebuie să luăm fiecare zi, fiecare clipă, pas cu pas. Asta e tot ce putem face.

— Știu.

— Sarah, ești puternică. În anumite privințe, ești mai puternică decât mine. Abia acum înțeleg că...

O sărută, o sărută lung și apăsat, de parcă ar fi fost însetat de gustul ei. În turnul de piatră de deasupra lor păsările gângureau încet, în ultimele raze de lumină ale zilei. O noapte binecuvântată, care-i ascunse în beznă, se lăsă peste câmpii.

Cu un geamăt, Nick se trase îndărăt, răsuflând greoi:

— Dacă o ținem tot așa, o să pierdem trenul. Nu că m-ar deranja, dar... O sărută încă o dată: Acum e momentul să o luăm din loc. Ești gata?

Ea trase aer în piept și făcu semn afirmativ:

— Sunt gata.

Bătrânul avu un vis.

Se făcea că Nienke era înaintea lui, cu părul ei lung prins într-o basma albastră precum cerul de vară. Fața ei liniștită, simplă era murdară de pământ; îi zâmbea.

— Frans, îi zise ea, trebuie să construiești o cărare pietruită printre tufele de trandafiri ca prietenii noștri să se poată plimba printre flori. Acum îi ocolesc, nu trec niciodată printre ei, acolo unde sunt bobocii cei mai frumoși, liliachii și galbeni. Trec pe lângă ei și nu-i văd. Eu trebuie să-i conduc printre tufe, dar își murdăresc încălțările de noroi. Frans, o cărare pietruită, cum am avut la căsuța noastră din Dordrecht.

— Desigur, zise el. O să-l rog pe grădinar să ne-o facă.

Nienke îi zâmbi. Veni spre el. Dar, când se întinse pentru a o atinge, bășmăluța albastră dispăru dintr-odată. În locul părului lui Nienke apăru un cerc strălucitor de foc. El încercă să-l smulgă de pe capul ei înainte ca focul să-i cuprindă toată fața, în schimb îi rămaseră în mâini smocuri de păr. Cu cât încerca să potolească focul, cu atât smulgea mai mult păr și piele. Puțin câte puțin, în încercarea lui de a o salva, bătrânul își sfâșie nevasta. Se uită în jos și văzu că brațele îi luaseră foc, dar nu simțea nici un fel de durere, nimic, doar cum în gât îi explodează un strigăt mut, privind-o pe Nienke cum dispare pentru totdeauna.

Lui Wes Corrigan îi trebuiră cinci minute bune ca să răspundă la bubuiturile care se auzeau la ușa din dos. Când deschise în sfârșit ușa, rămase înmărmurit în prag, gătit doar în pijama și în halatul de casă. Clipi surprins văzându-i pe cei doi vizitatori nocturni. La prima ochire, îi părură niște necunoscuți. Bărbatul era înalt, cu părul alb, neras. Femeia era îmbrăcată într-un pulover mizerabil și avea o șapcă gri pe cap. Răsuflarea lor lua forma unor fuioare în aerul rece al nopții.

— Ce naiba s-a întâmplat cu simțul ospitalității? întrebă Nick.

Wes era uluit:

— Ce... Nick? *Tu* ești?

— Putem intra?

— O, da! Sigur!

Încă aiurit, Corrigan îi pofti în bucătărie şi închise uşa în urma lor. Era un tip scund, îndesat, de treizeci şi cinci de ani. În lumina rece din bucătărie, Corrigan avea o tentă pământie, iar ochii îi erau umflaţi de somn. Se uită la cei doi vizitatori ai săi şi clătina capul, uluit. Apoi ochii lui se opriră pe părul alb al lui Nick.

— Dumnezeule! A trecut atât de mult timp?

Nick clătină din cap şi râse:

— Pudră de talc. Dar ridurile pe care le vezi sunt ale mele. Mai e cineva în casă?

— Doar motanul meu. Nick, ce naiba se petrece?

Nick trecu pe lângă el, ieşi din bucătărie şi intră în camera de zi.

— Ar fi trebuit să ştiu că vii? strigă Wes în urma lui. Nu veni nici un răspuns, aşa că se întoarse spre Sarah exact când ea îşi scotea şapca: Ă, salut! Eu sunt Wes Corrigan. Tu?

— Sarah.

— Da, îmi pare bine să te întâlnesc. Asta e ideea lui Nick de ieşire ieftină în oraş sau cum?

— Strada pare liberă, zise Nick, revenind în bucătărie.

— Sigur că da. Lumea îşi parchează maşinile în garaj.

— Nu, am vrut să spun că nu eşti supravegheat.

Corrigan făcu o faţă vinovată:

— Păi, eu duc o viaţă destul de plicticoasă. Hei, amice, ia spune-mi. Care-i mesajul?

Nick oftă:

— Wes, am intrat într-o încurcătură.

Corrigan încuviință:

— Începusem să ajung şi eu la această concluzie. Cine te urmăreşte?

— Compania. Plus sau minus alți câțiva.

Wes îl privi, nevenindu-i să creadă. Se repezi la uşa bucătăriei, aruncă o privire afară şi apoi zăvorî intrarea. Reveni la Nick.

— Cei de la *CIA* sunt pe urmele tale? Dar ce ai făcut? Ai vândut câteva secrete de stat?

— E o poveste lungă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Wes încuviință obosit:

— Ştiam eu că aici ajungem. Uite, luați loc, luați loc. Doamne, bucătăria e un dezastru! Dar nu mă aşteptam la musafiri la două dimineața. Pun de o cafea. Vă e foame?

Nick şi Sarah schimbară o privire şi zâmbiră.

— Suntem lihniți, zise ea.

Corrigan deschise frigiderul:

— Fac nişte ouă cu şuncă. Imediat.

Le luă o oră ca să îi povestească totul de-a fir-a păr. Când ajunseră la final, ibricul de cafea era gol, Nick şi Sarah înghițiseră şase ouă împreună, iar Corrigan era treaz de-a binelea şi extrem de îngrijorat.

— De ce crezi că e implicat şi acest Potter? întrebă Wes.

— El este ofițerul care se ocupă de caz. Pe baza cuvântului său au eliberat-o pe Sarah. Tot el trebuie

să le fi ordonat agenților să ne urmărească până la Margate. Dar în Margate lucrurile au luat o întorsătură proastă. Deși Compania nu merge tocmai ca pe roze, totuși nu fac niciodată vreo neghiobie așa de mare decât dacă au parte de ceva „ajutor". Cineva l-a ucis pe acel agent. Cineva care apoi a tras asupra noastră.

— Individul cu ochelari de soare, ăsta cine o mai fi? Wes clătină din cap: Nu-mi place deloc situația asta.

— Nici mie.

Corrigan părea gânditor:

— Așadar, vrei să verific dosarul Magului. Nick, s-ar putea să fie cam greu. Dacă e super-secretizat, n-o să mă pot atinge de el.

— Obține și tu ce poți. Nu putem face asta singuri. Până când Sarah îl găsește pe Geoffrey și aflăm niște răspunsuri, suntem cam pe dinafară.

— Mda. E un loc tare neplăcut!

Îi conduse spre ușa din spate. Afară, stelele ardeau pe cerul limpede, înghețat.

— Unde o să dormiți? întrebă Wes.

— Am luat o cameră lângă Ku-damm*.

— Puteți să dormiți la mine, am niște saci de dormit.

— E prea riscant. Am avut mare noroc să trecem de vamă. Până acum au aflat că am intrat în Berlin. Dacă sunt isteți, vor fi cu ochii pe casa ta în curând.

---

* *Ku-damm*, prescurtarea de la Kurfürstendamm, unul dintre cele mai faimoase bulevarde din Berlin, principala arteră comercială. (n.tr.)

— Atunci cum dau de voi?

— Te sun eu. Numele va fi Barnes. Şi mă suni tu înapoi de pe o linie externă. E mai bine dacă nu ştii unde ne aflăm.

— N-ai încredere în mine?

Nick ezită în pragul uşii.

— Wes, ştii că nu despre asta e vorba, zise el, înghiontind-o pe Sarah în întuneric.

— Atunci?

— Este o afacere tare urâtă. E mai bine dacă nu eşti implicat prea tare.

Nick şi Sarah se întoarseră şi dispărură în noapte. Dar chiar când începuseră să se îndepărteze, îl auziră pe Wes în urma lor:

— Amice, tocmai m-ai implicat şi pe mine.

Răsăritul care le lumina fereastra o găsi pe Sarah în braţele lui Nick. În ciuda oboselii, nici unul dintre ei nu reuşise să adoarmă; prea multe depindeau de ce se întâmplase peste zi. Măcar nu mai erau singuri. Wes Corrigan era de partea lor.

Nick se mişcă, răsuflarea lui caldă mişcându-i părul.

— Când totul se va termina, şopti el, vreau să fim exact aşa cum suntem acum. Exact aşa.

— Când se va termina... Ea oftă, cu ochii pironiţi pe tavanul alb: Mă întreb dacă se va termina vreodată. Dacă am să ajung din nou acasă.

— O să mergem acasă. Împreună.

Se uită la el cu dorinţă.

— Crezi?

— Promit. Şi Nick O'Hara îşi respectă întotdeauna promisiunile.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui:

— O, Nick! Te doresc atât de mult! Nu mai ştiu dacă sunt oarbă sau mi-e frică, sau m-am îndrăgostit. Sunt aşa aiurită.

— Nu, nu eşti!

— Tu nu eşti confuz? Măcar puţin?

— În legătură cu tine? Nu. Sarah, ştiu că sună nebuneşte, dar chiar cred că te cunosc. Eşti prima femeie despre care pot spune asta.

— Dar soţia ta? Pe ea nu ai cunoscut-o?

— Lauren? Vocea lui, atât de blândă şi caldă cu o clipă în urmă, acum sună spart: Mda! Am crezut că o cunosc. Abia când s-a terminat, am cunoscut-o cu adevărat.

— Nick, ce nu a mers?

Nick se lăsă pe spate pe pernă:

— Ştii zicala aia? Că fiecare poveste are două părţi, ca o monedă? Căsnicia noastră a fost exemplul perfect. Dacă o întrebi pe Lauren ce nu a mers, o să spună că a fost vina mea. Că nu i-am înţeles nevoile.

— Şi dacă te întreb pe tine?

Ridică din umeri:

— Cu cât trece timpul peste tine, capeţi un simţ al perspectivei. Presupun că ar trebui să zic că nu a fost vina nimănui, până la urmă. Dar nu pot uita ce mi-a făcut. Se întoarse spre Sarah cu o tristeţe nemăsurată în priviri, încât ea simţi că, dacă ar întinde

mâna, i-ar putea atinge durerea: Eram căsătoriți deja de vreo trei ani. Îi plăcea la Cairo. Îi plăcea nebunia din ambasadă. Era soția perfectă de diplomat. Cred că acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-a măritat cu mine. A crezut că îi voi arăta lumea. Din păcate, cariera mea implica și posturi în locuri pe care ea nu le considera tocmai civilizate.

— Cum ar fi Camerun?

— Exact. Eu am vrut postul acela. Nu ar fi durat mai mult de un an, doi. Dar a refuzat să meargă, pur și simplu. Apoi mi s-a oferit un post în Londra, ceea ce a făcut-o nespus de fericită. Probabil că ar fi mers până la urmă. Doar că...

Glasul lui se stinse și Sarah simți cum bărbatul se încordează sub mâna ei.

— Nick, nu e nevoie să mi te destăinui. Nu dacă nu vrei.

— Lumea spune că timpul le rezolvă pe toate. Dar uneori nu e așa. Vezi tu, a rămas însărcinată. Am aflat la Londra. Ea nu mi-a spus. Doctorul ambasadei a venit la mine și m-a bătut pe umăr, felicitându-mă. Mi-a spus că voi fi tată. Am fost — la naiba, Sarah — pentru vreo șase ore scurte, am fost așa de fericit, eram în al nouălea cer. Apoi am ajuns acasă. Am aflat că nu vrea să păstreze copilul.

Nimic din ce i-ar fi spus Sarah nu avea cum să-i ostoiască durerea. Nu putea decât să spere că, atunci când va termina de vorbit, omul își va găsi alinarea în brațele ei.

— Uneori mă întreb, zise el, mă întreb cum ar fi arătat. Dacă ar fi fost o fetiță sau un băiețel. Ce culoare ar fi avut părul lui. Mă surprind numărând anii, gândindu-mă la toate aniversările pe care nu le-am avut. Nu am o familie numeroasă. Mi-am dorit mult copilul acela. Practic, am implorat-o să îl păstreze. Dar Lauren l-a catalogat drept o inconvenienţă. Se uită la Sarah cu uimire în ochi. O *inconvenienţă!* Ce să mai zici la una ca asta?

— Nu există răspuns pentru aşa ceva.

— Nu, nu există. Atunci am înţeles că nu o cunosc. Ne-am tot certat atunci. Ea a plecat acasă şi... a rezolvat problema. Nu s-a mai întors. Am primit actele de divorţ după o lună. Prin curier special. Au trecut patru ani.

— Ţi-e dor de ea vreodată?

— Nu. Am fost de-a dreptul uşurat când am primit actele. De atunci sunt singur. E mai uşor aşa. Fără durere. Fără nimic. Îi atinse faţa şi un zâmbet îi lumină chipul: Apoi ai intrat tu în biroul meu. Tu, cu ochelarii tăi amuzanţi. Când te-am zărit în prima zi, nu am fost atent la aspectul tău fizic. Dar apoi ţi-ai scos ochelarii şi n-am mai văzut decât ochii tăi. Atunci te-am dorit.

— O să arunc ochelarii aceia vechi într-o bună zi.

— Niciodată!

Ea râse, recunoscătoare pentru nimicurile dulci pe care şi le spun toţi îndrăgostiţii. Pentru prima dată în viaţă, aproape că se simţea frumoasă.

O briză uşoară intră pe geam, aducând cu ea mirosul leşios al gazelor de eşapament de pe stradă. Berlinul se trezea la viaţă. Timide, începură să se audă zgomotele oraşului: mai întâi un claxon, apoi un autobuz trecu pe stradă. Noaptea luase sfârşit. Era timpul să dea acel telefon.

— Sarah? Te-ai gândit ce se va întâmpla când îl vom găsi?

— Nu pot să văd aşa departe.

— Încă îl mai iubeşti.

Clătină din cap:

— Nici nu mai ştiu pe cine am iubit până acum. Nu pe Simon Dance. Poate omul pe care l-am iubit nu a existat în realitate. N-a fost decât o plăsmuire.

— Dar eu sunt real, şopti Nick. *Eu sunt real.* Şi, spre deosebire de Geoffrey Fontaine, nu am nimic de ascuns.

Unsprezece

„Aici îl voi găsi, poate?"

Gândul se învârtea în mintea lui Sarah în timp ce călătoreau cu autobuzul spre nord, trecând de străzile late, curate, de bulevardele unde proprietarii de magazine ieşiseră la treabă în soarele dimineţii, măturând trotuarele.

Sunaseră la numărul ce apărea pe factura lui Eve cu jumătate de oră mai devreme şi aflaseră că este o florărie. Femeia care le răspunsese fusese amabilă şi săritoare. Da, magazinul era uşor de găsit. Era situat la câţiva kilometri mai la nord de Ku-damm. Staţia de autobuz era la o stradă de mers pe jos.

Nu era partea cea bună a oraşului. Sarah văzu cum străzile largi fac loc aleilor murdare şi unui cartier cu case mici, sărăcăcioase. Aici copiii se jucau în stradă, iar pe verandele caselor stăteau la odihnă bătrânii. Se ascundea, oare, Geoffrey într-o cămăruţă dosnică într-una din aceste case? O aştepta în subsolul unei florării?

Coborâră din autobuz la un colţ de stradă. Puţin mai încolo aflară şi adresa, conform indicaţiilor. Florăria era micuţă, cu vitrine murdare. Pe trotuarul din

față erau aranjate mai multe găleți din plastic pline cu trandafiri. Când deschiseră uşa de la intrare, un clinchet de clopoțel le anunță prezența.

Parfumul florilor îi copleşi. Înăuntru, o femeie plinuță, de vreo cincizeci de ani, le zâmbi din spatele unei mese ascunse sub vrafuri de funde de satin şi trandafiri şi floarea-miresei. Lucra la nişte buchete. Pentru câteva clipe, privirea ei zăbovi pe chipul lui Sarah, apoi trecu la cel al lui Nick.

— *Guten tag!* îi salută ea.

Nick îi răspunse:

— *Guten tag!*

Se învârti ca la voia întâmplării prin magazin, observând frigiderele cu uşi de sticlă aburită şi rafturile cu vaze şi figurine de porțelan şi flori artificiale. Lângă uşă era sprijinită o coroană de înmormântare, învelită în celofan, gata de livrare. Femeia tăie spinii trandafirilor şi începu să îi înfăşoare cu panglici subțiri. Era un buchet de mireasă. Florăreasa fredona în timp ce lucra, deloc deranjată de tăcerea celor doi vizitatori. Într-un final, lăsă buchetul din mână şi ochii ei se ațintiră asupra lui Sarah.

— *Ja?* întrebă ea încet.

Sarah scoase la iveală fotografia lui Geoffrey şi o puse pe masă. Femeia o privi, dar nu spuse nimic.

Făcând un semn spre fotografie, Nick îi puse o întrebare în germană. Femeia clătină din cap.

— Geoffrey Fontaine, zise el. Femeia nu avu nici o reacție: Simon Dance, continuă el şi femeia îl privi din nou fără să priceapă.

— Dar trebuie să îl cunoaşteţi! izbucni Sarah. Este soţul meu. Trebuie să îl găsesc.

— Sarah, lăsă-mă pe mine...

— Mă aşteaptă. Dacă ştiţi unde este, vă rog, chemaţi-l. Spuneţi-i că sunt aici!

— Sarah, femeia nu înţelege o iotă din ce-i spui.

— Trebuie să înţeleagă! Nick, întreab-o de Eve. Poate ştie de Eve.

Femeia ridică din umeri la întrebările lui Nick. Nu ştia nimic de Geoffrey. Sau, dacă ştia, nu avea de gând să vorbească.

Nu era posibil să li se spulbere toate speranţele aşa! După ce străbătuseră jumătate din Europa, ajunseseră acum într-un punct mort. Doborâtă de dezamăgire, Sarah puse fotografia la loc în poşetă. Nemţoaica îşi văzu liniştită de buchetele ei, învelind trandafirii în hârtie creponată verde.

Sarah se întoarse amărâtă către Nick:

— Acum ce facem?

Nick se uita neajutorat la coroana de înmormântare:

— Nu ştiu, mormăi el. Pur şi simplu, nu ştiu.

Femeia începu să rupă bucăţi de hârtie creponată. Foşnetul o făcu pe Sarah să tresară.

— De ce aici? murmură ea. De ce ar fi sunat Eve aici? Trebuie să existe un motiv.

Sarah se apropie de unul din frigidere şi privi prin geamul de sticlă la găleţile cu garoafe şi trandafiri. Parfumul florilor îi dădea deja o stare de rău. Îi aducea

aminte prea mult de acea zi îndoliată de la cimitir, din urmă cu câteva săptămâni.

— Nick, te rog, zise ea încet. Hai să plecăm.

Nick o salută pe femeie:

— *Danke schön.*

Femeia îi zâmbi şi îi făcu semn lui Sarah. Nedumerită, ea se apropie de masă. Femeia îi întinse un singur trandafir cu coada învelită în hârtie colorată şi murmură:

— *Auf wiedersehen.*

Apoi, privind-o semnificativ pe Sarah, femeia îi înmână trandafirul. Privirile lor se întâlniră, o fracțiune de secundă, dar în acea clipă Sarah înțelese însemnătatea gestului; tocmai i se înmânase ceva. Ceva doar pentru privirile ei.

Dând din cap, acceptă trandafirul.

— *Auf wiedersehen!* zise ea. Apoi se întoarse şi îl urmă pe Nick afară din florărie.

Ajunsă afară, Sarah strânse bine trandafirul în mână. Mintea îi lucra cu febrilitate: coada florii o ardea ca un fier încins. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu desface hârtia creponată şi a citi informația pe care ştia că va găsi înăuntru. Dar ceva în ochii femeii îi transmisese un altfel de mesaj, un avertisment. O privire care spunea: „Eşti în pericol; e cineva din apropierea ta."

Dar singura persoană din apropierea ei era Nick.

Nick, bărbatul în care avea încredere, bărbatul pe care îl iubea.

De la dispariția lui Geoffrey, Nick îi fusese prieten și protector. Ori de câte ori avusese nevoie de el, fusese acolo. Să fi fost doar o coincidență? Sau fusese totul plănuit? Dacă da, omul lucrase impecabil. Aleseseră omul potrivit pentru o asemenea treabă. Știau că ea va fi speriată, singură, că va căuta cu disperare un prieten, cineva în care să aibă încredere. Și atunci, ca prin minune, Nick își făcuse apariția la Londra. Și de atunci fusese cu ea mai tot timpul. De ce?

Nu voia să creadă, dar răspunsul era chiar sub nasul ei. Era supravegheată.

Nu, nu putea fi sigură de asta. Și îl iubea.

Dar privirea de avertisment a femeii îi stăruia în minte; nu putea să o dea uitării.

Călătoria cu autobuzul părea interminabilă. Tot drumul, mâna lui Nick se odihni pe genunchiul ei. Atingerea lui o ardea ca o bucată de metal încins. Voia să îl privească în ochi, dar se temea de ceea ce va zări acolo. Îi era teamă că el îi va desluși teama.

Imediat ce ajunseră la *pension*, Sarah o zbughi în baia de la capătul culoarului și se zăvorî înăuntru. Cu mâini tremurânde, dezveli trandafirul din cămașa lui de hârtie. Citi mesajul sub lumina chioară a becului de la baie. Era în engleză; fusese scris în grabă cu creionul: „Potsdamer Platz, ora unu după-amiaza, mâine. Să nu ai încredere în nimeni."

Ochii i se opriră pe ultimul rând. „Să nu ai încredere în nimeni." Sensul frazei era clar. Fusese nechibzuită. Nu-și mai permitea să greșească. Viața lui Geoffrey depindea de ea.

Rupse cu sălbăticie biletul în zeci de bucăţele pe care îl aruncă la toaletă. Apoi reveni în camera lor, la Nick.

Încă nu putea să-l părăsească. Mai întâi trebuia să fie sigură. Îl iubea pe Nick O'Hara şi în inima ei ştia că el nu ar răni-o vreodată. Dar trebuia să afle: pentru cine lucra el?

Mâine, în Potsdamer Platz, va primi toate răspunsurile.

— Începusem să credem că nu vei reuşi, zise Nick.

Wes Corrigan nu părea în largul lui; luă un scaun şi se aşeză de cealaltă parte a mesei, cu faţa la Nick şi Sarah.

— La fel şi eu, mormăi el, uitându-se peste umăr.

— Probleme?

— Nu sunt sigur. Tocmai asta mă deranjează. E ca în filmele vechi de groază. Nu eşti niciodată sigur când o să-ţi sară un monstru în cale şi se lăsă în scaun, într-un efort eşuat de a se ascunde cât mai bine.

În căutarea unui loc de întâlnire cât mai discret, ajunseseră la această cafenea întunecoasă. Masa lor era slab luminată de o singură lumânare; în jurul lor, ceilalţi clienţi vorbeau în şoaptă, cu toţii oameni care făceau un scop din a-şi vedea doar de treburile lor. Nimeni nu se uită de două ori la cei doi bărbaţi şi la femeia aşezaţi la masa din colţ.

Aproape din reflex, Sarah căută din priviri o ieşire dosnică. Dacă lucrurile nu ieşeau bine, avea nevoie de o cale de scăpare. Ieşirea era vizibilă, dar ar fi fost

nevoie de un slalom prin încăpere. Își alese cu grijă o rută printre mesele și scaunele din local. Trei secunde, cam atât i-ar fi luat. Dacă se ajungea acolo, era pe cont propriu. Nu mai putea conta pe Nick.

O străfulgeră ideea că viața ei se schimbase considerabil. Cu câteva săptămâni în urmă era o femeie obișnuită, ducând o viață obișnuită. Acum era cu ochii după diverse căi de scăpare.

— Nick, serios, spuse Wes după ce comandă o bere. Toată chestia asta mă sperie teribil.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, ca s-o luăm cu începutul, ai avut dreptate. Sunt urmărit. La puțină vreme după ce ați plecat aseară, de cealaltă parte a străzii, chiar în fața casei mele, și-a făcut apariția o dubă. De atunci e acolo. Am fost nevoit să ies pe ușa din dos, pe aleea din spatele casei. Nu sunt obișnuit cu o astfel de viață. Sunt cam nervos.

— Ai aflat ceva pentru noi?

Wes aruncă o privire împrejur, apoi spuse pe un ton confidențial:

— Mai întâi, am vrut să revăd dosarul pe care l-am întocmit pentru decesul lui Geoffrey Fontaine. Când te-am sunat acum câteva săptămâni, aveam toate datele chiar în fața mea. Raportul patologului, raportul poliției. Aveam un dosar întreg de observații, o fotocopie după pașaportul lui...

— Și?

— *Lipsește cu desăvârșire!* Se uită la Sarah: Totul. A dispărut *absolut* tot. Și nu doar dosarul meu. A dispărut și din baza de date.

— Păi, şi ce *ai* pentru noi?

— Despre Geoffrey Fontaine? Nimic. E ca şi cum nici n-am întocmit raportul.

— Dar nu pot să şteargă existenţa unui om, indică Sarah.

Wes ridică din umeri:

— Cineva încearcă s-o facă, totuşi. Nu pot şti sigur cine a făcut asta. Avem destul de mulţi angajaţi la misiune. Ar fi putut fi oricare din cei zece angajaţi.

Îşi întrerupseră discuţia, căci chelneriţa se apropiase cu mâncarea: pâine caldă, la cuptor; *escargots* sfârâind în sos de unt cu usturoi; felii de brânză Gouda.

— Dar despre Mag? întrebă Nick.

Wes îşi şterse o picătură de unt topit de pe bărbie:

— Ajungeam şi la asta. Bun, după ce am aflat că Geoffrey Fontaine nu mai era în baza de date, am început să caut informaţii despre Mag. Cu excepţia referinţelor biblice, nu apare absolut nimic sub acest nume.

— Nu mă surprinde, zise Nick.

— Nu am autorizaţie pentru dosarele strict secrete. Şi cred că Magul acesta al vostru intră în acea categorie.

— Vasăzică, n-avem nimic, zise Sarah.

— Ei, nu chiar.

Nick se încruntă:

— Ce ai aflat?

Wes se scotoci în haină şi scoase la iveală un plic pe care îl aruncă pe masă:

— L-am găsit pe Simon Dance.

Nick luă plicul. În interior erau împăturite două pagini.

— Dumnezeule. Uită-te la asta! Îi dădu paginile lui Sarah.

Era o fotocopie după o cerere de viză întocmită cu şase ani în urmă. Era inclusă şi o reproducere de slabă calitate a unei fotografii de paşaport. Ochii îi păreau vag familiari. Dar, dacă Sarah l-ar fi întâlnit pe acest om pe stradă, ar fi trecut pe lângă el fără să-i mai arunce vreo privire.

Lui Sarah îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul.

— Acesta este Geoffrey, zise ea domol.

Wes încuviinţă din cap:

— Cel puţin, aşa cum arăta el acum şase ani. Când numele lui era Dance.

— Cum ai pus mâna pe chestiile astea? întrebă Nick.

— Cine a scăpat de dosarul lui Geoffrey Fontaine n-a avut grijă să scape şi de cel al lui Simon Dance. Poate că dosarul e mult prea vechi. Sau poate s-a gândit că faţa şi numele lui sunt altele acum, aşa că n-avea sens.

Sarah trecu la pagina următoare. Simon Dance, văzu ea aici, avusese un paşaport german, cu adresă de Berlin. Era de profesie arhitect. Căsătorit.

— De ce a cerut viză? întrebă ea.

— E o viză de turist, indică Wes.

— Am văzut. Vreau să ştiu *de ce?*

— Poate că a vrut să vadă împrejurimile.

— Sau să cerceteze posibilitățile, adăugă Nick.

— Ai verificat vechea adresă din Berlin? întrebă Sarah.

Wes încuviință:

— A dispărut. A fost demolată anul trecut pentru a face loc unei clădiri-turn de birouri.

— Atunci am rămas fără piste, zise Nick.

— Mai am o sursă pentru voi, se oferi Wes. Un prieten vechi, care a lucrat pentru Companie. S-a pensionat anul trecut. L-a dezgustat spionajul până la urmă. El ar putea şti ceva de Simon Dance. Şi de Mag.

— Sper, zise Nick.

Wes se ridică să plece:

— Uite, nu pot să stau prea mult cu voi. Dubița mă așteaptă în fața casei. Sunați-mă mâine pe la prânz. O să mai am ceva până atunci.

— Aceeaşi procedură?

— Da. Dați-mi cincisprezece minute după ce mă sunați. Nu reuşesc să ajung la un telefon public chiar imediat. Se uită la Sarah: Să sperăm că se va rezolva cât de curând. Trebuie să fii obosită de atâta alergătură.

Ea dădu din cap. Şi, în timp ce îi privea pe cei doi bărbați, îşi dădu seama că nu lipsa odihnei sau mesele neregulate sau chiar frica de fiecare clipă, nu acestea o istoveau. Ci spaima de a nu şti în cine să se încreadă.

— Eşti teribil de tăcută, observă Nick. S-a întâmplat ceva?

Străbăteau străzile înapoi spre *pension*. Noaptea transformase oraşul într-un bâlci; Sarah tânjea după întuneric, după un loc departe de trafic şi de firmele luminoase. Ridică privirea spre cer, dar nu se vedeau stelele; numai norul cenuşiu în care se reflectau luminile oraşului.

— Nu ştiu, Nick, oftă ea. Se opri şi se întoarse spre el. Se priviră unul pe altul sub lumina stridentă a unei reclame luminoase, când roşie, când albă, când din nou roşie. Ochii lui erau impenetrabili, ochii unui străin.

— Nick, pot să am încredere în tine cu adevărat?

— Of, Sarah! Ce întrebare ridicolă!

— Dacă ne-am fi întâlnit în altfel de circumstanţe! Dacă am fi fost şi noi ca toţi ceilalţi...

El îi atinse faţa, un gest mut de confirmare.

— Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Pornim de aici. Trebuie să ai încredere în mine.

— Am avut încredere şi în Geoffrey, şopti ea.

— Eu sunt Nick, da?

— Cine *este* Nick O'Hara? Mă întreb, uneori. Mă întreb dacă eşti aievea, dacă eşti din carne şi oase. Mi-e teamă că într-o bună zi te vei dizolva chiar sub ochii mei.

— Sarah, nu! O prinse în braţe: După o vreme ai să încetezi să-ţi mai pui atâtea întrebări. Vei şti că sunt real. Poate o să-ţi ia un an, doi, poate zece. Dar vei învăţa să ai încredere în mine.

„*Încredere?* îşi zise ea plină de amărăciune. Încrederea o deprinzi când eşti copil, bebeluş; este ceva

care ar trebui să te învelească în căldură, ca o pătură. Este una din iluziile crude ale vieții." Sarah reuşise să treacă de acest obstacol. Descoperise cât de singuri suntem, de fapt, cu toții.

Dar nu reuşise să progreseze întrutotul. Rămânea dorința. Sau nevoia de încredere.

La puțin timp după aceea, cum stăteau înlănțuiți la ei în cameră, Sarah se surprinse adunând frenetic ceea ce ar fi putut reprezenta apoi ultimele ei amintiri despre Nick: zâmbetul lui, râsul lui, mirosul pielii sale. De undeva din clădire ajungea la ei muzica spartă a unui fonograf, o baladă nemțească cântată de o femeie cu o voce tristă, răguşită. Era un cântec de cabaret, un cântec pentru o sală învăluită în fum şi întuneric. Muzica plutea leneş prin noapte, pătrunzând prin fereastra deschisă.

Nick stinse lumina. Muzica se impregnă de tristețe; era un cântec de despărțire, un adio final al îndureratei femei. Toată viața, Sarah avea să poarte în inimă acel cântec. Atunci, prin umbrele nopții, Nick se apropie de ea. Muzica crescu în intensitate, notă după notă tristă, iar ea se ascunse în brațele lui. Simțea cum bărbatul încearcă să o înțeleagă. Cum voia să îi spună totul! Îl iubea. De-abia acum, când încrederea ei în el fusese toarsă până la un fir subțire, de-abia acum recunoştea acest lucru. Îl iubea.

Muzica se stinse şi muri cu totul. Singurul sunet rămas era răsuflarea lor.

— Fă dragoste cu mine, îi şopti ea. Te rog. Acum. Fă dragoste cu mine.

Degetele lui coborâră pe obraz şi rămaseră acolo o vreme:

— Sarah, nu înțeleg... Ceva nu este în regulă...

— Nu mă întreba nimic. Fă doar dragoste cu mine. Fă-mă să uit. Vreau să uit.

— O, Doamne! gemu el, prinzându-i fața în palme. Am să te fac să uiți...

Şi deodată se pierdu în gustul buzelor sale. Foamea care ardea în permanență sub înfățişarea calculată a lui Nick fu eliberată din zăgazuri. Degetele îi alunecară pe gâtul ei, până la bluză. Materialul fu îndepărtat uşor, iar Sarah îi simți palma şi apoi buzele însetate sărutându-i sânii. Nici nu băgă de seamă când fusta îi alunecă de pe şolduri; toată ființa ei se concentra în locul unde buzele lui sărutau, mângâiau.

Se lăsă pe pat. El se năruí peste ea ca un trunchi de copac, lăsând-o fără suflare.

— Te-am dorit, îi murmură el, împletindu-şi degetele în părul ei, te-am dorit din prima zi. Numai la asta mă gândesc de atunci, cum te văd acum. Să fii a mea, să îți simt gustul.

Nerăbdător, începu să îşi tragă cămaşa de pe el şi, în grabă, unul din nasturi se rupse şi căzu pe burta ei. Nick îndepărtă nasturele şi sărută cu pietate aproape pielea unde acesta aterizase. Apoi se ridică şi îşi scoase restul de haine.

Prin geamul ferestrei, luminile palide ale oraşului străluceau pe umerii lui goi. Nu-i vedea decât conturul vag al feței; era ca o umbră deasupra ei, o umbră care se aprinse şi capătă contur numai când trupurile

lor se atinseră. Buzele se căutau şi se găsiră într-un sărut frenetic, prea pasional ca să fie şi delicat; îi invada gura, devorând-o de-a dreptul. Ea îi oglindi pasiunea cu trup şi suflet.

O penetră încet, şovăielnic, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu o rănească. Dar, în febra actului, lăsă la o parte orice urmă de reţinere. Nu mai era Nick O'Hara; era o sălbăticiune, un animal neîmblânzit. Chiar şi când se apropiară de final, chiar şi atunci când în ea se dezlănţui furtuna, între ei plutea o anumită blândeţe, o grijă care depăşea nevoia fiecăruia de celălalt.

De-abia când se prăbuşi, trudit, lângă ea şi inimile lor îşi potoliră goana, de-abia atunci se întrebă Nick ce era cu tăcerea ei. Ştia că şi ea îl dorise; îi răspunsese într-un fel care depăşise orice fantezie de-a lui. Aşa cum stătea lângă ea, cu capul ei lipit de pieptul lui, simţi cum focul lui se aprinde din nou. Dar ceva nu era în regulă. Îi atinse obrazul şi simţi urmele lacrimilor. Se schimbase ceva.

Mai târziu avea să o întrebe. După ce pasiunea lor se va consuma, o va face să îi mărturisească de ce plânge. Dar nu acum. Nu era pregătită acum. Şi o dorea din nou; nu mai putea aştepta.

Împreunându-se iar, Nick uită toate întrebările care îl bântuiau. Uită de tot. Se gândea numai la Sarah, atât de fină şi caldă. Mâine îşi va aminti de întrebări.

Mâine.

— Bună dimineaţa, domnule Corrigan. Putem discuta o clipă?

Din tonul vocii, Wes înțelese imediat că aceasta nu era o vizită de curtuoazie. Ridică privirea din teancul de hârtii din fața sa și dădu cu ochii de doi bărbați care stăteau în dreptul ușii. Unul era cam neglijent îmbrăcat și puțin cam gras; celălalt era foarte înalt și o idee prea spilcuit, chiar și pentru un om al Companiei. Nici unul nu zâmbea.

Wes își drese glasul.

— Bună ziua, domnilor. Cu ce vă pot ajuta?

Cel înalt se așeză și îl privi pe Wes drept în ochi:

— Nick O'Hara. Unde se află?

Wes simți cum îi piere vocea. Îi fură necesare câteva secunde ca să își recapete graiul, dar era deja prea târziu. Se trădase. Dând deoparte teancul de documente, zise:

— Hm... Nick O'Hara... Nu este încă la Washington?

Grăsuțul chicoti:

— Corrigan, nu te juca acum cu noi!

— Dar cine se joacă? Și, oricum, cine sunteți?

Tipul înalt se prezentă:

— Numele meu este Van Dam. Dânsul este domnul Potter.

„CIA, își zise Wes. Of, Doamne, am încurcat-o rău de tot! Acum ce naiba fac?" Se ridică de pe scaun, încercând să pară indignat:

— Știți ceva, azi e sâmbătă. Am și alte lucruri de făcut. Poate e mai bine să vă faceți o programare pentru una din zilele de lucru, ca toată lumea.

— Corrigan, stai jos.

Wes întinse mâna după telefon ca să cheme un ofițer de pază, dar Potter îi prinse încheietura înainte ca Wes să poată apăsa pe buton. Acesta se simți scuturat de frică pentru prima dată. Agresiunile verbale erau una; dar cele fizice erau cu totul altceva. Tipii ăştia jucau dur. Lui Wes îi displăcea violența. Mai ales când subiectul era chiar el.

— Îl vrem pe O'Hara, spuse Potter.

— Nu vă pot ajuta.

— Unde este?

— V-am spus, la Washington. De fapt, chiar l-am sunat acum două săptămâni pentru o chestiune consulară. Wes privi în jos, la mâna captivă: Acum, dacă binevoiți să-mi dați drumul?

Potter îl eliberă din strânsoare.

Van Dam oftă:

— Haide să nu mai prelungim prostia asta mai mult decât e cazul. Ştim că e în Berlin. Ştim că, începând de ieri, te-ai apucat să faci tot felul de căutări în baza de date, în numele său. E clar că te-a contactat.

— Acestea nu sunt decât specula...

— Cineva cu codul tău de acces a fost tare ocupat să răscolească după informații. Deschise un carnețel: Stai să vedem. Ieri, la ora şapte dimineața, ai dat o căutare după numele lui Geoffrey Fontaine...

— Da, păi acum vreo două săptămâni am întocmit un raport despre decesul lui Fontaine. Am vrut să parcurg din nou dosarul.

— La şapte şi jumătate ai căutat după Simon Dance. Un nume curios. Există vreun motiv pentru acea căutare?

Wes tăcu.

— În final, la ora prânzului, bănuiesc că în pauza de masă, ai cerut date despre cineva sau ceva numit Magul. Ai vreun interes deosebit pentru Vechiul Testament?

Wes nu-i răspunse.

— Haide, domnule Corrigan! Amândoi ştim de ce faci aceste cercetări. Îl ajuţi pe O'Hara, nu-i aşa?

— Dar de ce vreţi să ştiţi?

Potter se răsti, pierzându-şi răbdarea:

— Îl vrem pe O'Hara!

— De ce?

— Suntem îngrijoraţi din pricina siguranţei sale, zise Van Dam. De asemenea, şi pentru siguranţa femeii cu care călătoreşte.

— Ah, sigur!

— Uite ce e, Corrigan, zise Potter. Viaţa lui depinde de cât de repede dăm de el.

— Mai ziceţi-mi o poveste, două.

Van Dam se aplecă în faţă, cu ochii aţintiţi la Wes:

— Au intrat într-un joc mortal. Au nevoie de protecţie.

— De ce v-aş crede?

— Dacă nu ne ajuţi, tu vei purta vina ta pentru sângele vărsat.

Wes clătină din cap:

— Cum am zis, nu vă pot ajuta.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot. Nu știu unde este. Și acesta e adevărul.

Van Dam și Potter avură un schimb de priviri.

— Bine atunci, zise Van Dam. Pregătește-ți oamenii. O să-l așteptăm pur și simplu.

Potter încuviință și ieși din birou.

Wes încercă să se ridice din nou:

— Uite, nu știu ce naiba credeți că faceți voi aici, dar...

Van Dam îi făcu semn să se așeze la loc:

— Mi-e teamă că nu vei putea părăsi clădirea pentru o vreme. Dacă ai nevoie la baie, ne spui și te trimitem cu escortă.

— Fir-ar să fie, ce naiba se petrece?

Van Dam zâmbi:

— Un joc al așteptării, domnule Corrigan. Ne vom așeza comod și vom vedea cât durează până îți sună telefonul.

Doisprezece

Era ora 12.50 în acea după-amiază când taxiul o lăsă pe Sarah la marginea lui Potsdamer Platz. Era singură. Îi fusese mai uşor decât crezuse să scape de Nick. La treizeci de secunde după ce el părăsise camera ca să-l sune pe Wes Corrigan, Sarah îşi luase poşeta şi ieşise pe uşă.

Străbătând piaţa, plină de fermitate, îşi propuse să nu se gândească la Nick. Pe hartă, văzuse că piaţa constituia un punct de intersecţie între sectoarele britanic, american şi sovietic. Tăind-o ca un cuţit, străjuia Zidul Berlinului, care acum se ridica sub ochii ei. Oriunde te-ai fi aşezat în piaţă, zidul îţi fura privirile. Oamenii se opreau în soarele vlăguit de primăvară şi se uitau la el, încercând, parcă, să întrezărească prin beton o altă Germanie de cealaltă parte a acestuia. Aici, chiar şi în prezenţa sârmei ghimpate, erau câteva tonete cu îngheţată, copii veseli şi călători ieşiţi la lumină ca să se bucure de cerul senin.

Se opri lângă un grup de studenţi şi se prefăcu a asculta, în vreme ce profesoara le ţinea o prelegere într-o germană extrem de precisă. Dar, în tot acest

timp, Sarah căuta cu înfrigurare un chip. Unde era femeia? Inima începu să-i bată mai repede. Glasul profesoarei se pierdu. Până şi râsetele copiilor se topiră în neant.

Apoi, în ciuda bătăilor inimii, auzi un glas de femeie; îi vorbi încet, din treacăt.

— Urmează-mă. Păstrează distanța.

Întorcându-se, o identifică pe femeia de la florărie îndepărtându-se cu o sacoşă împletită pe braț. Nu arăta cu nimic diferit de alte femei casnice ieşite la cumpărături. Cu pas lejer, femeia se îndrepta spre nord-vest, înspre Bellevuestrasse. Sarah o urmă la o distanță discretă.

După trei străzi, femeia dispăru într-un magazin de lumânări. Pentru o clipă, Sarah ezită pe trotuar, în fața magazinului. În vitrina magazinului atârnau draperii grele; nu putea zări nimic înăuntru. În cele din urmă, intră.

Nici urmă de femeie. Mirosul de lumânări aprinse, de esențe de arbore, de ceară, pin şi lavandă umpleau încăperea. Pe mesele de prezentare erau aşezate mici figurine din ceară. Pe silueta unui pitic ghebos ardea flacăra unei lumânări, topindu-i încetul cu încetul fața şi aşa boțită. Pe tejghea era expusă o lumânare în forma unei femei. Ceara topită se scursese pe sâni, ca nişte şuvițe de păr din ceară.

Sarah tresări surprinsă când un bătrân ieşi la iveală de după tejghea. Îi făcu semn.

— *Geradeaus,* murmură el.

Ea îl privi fără să înțeleagă. Omul indică spre partea din spate a magazinului:

— *Geradeaus,* repetă el și ea pricepu sensul: îi cerea să meargă mai departe.

Cu inima cât un purice, Sarah trecu de el și traversă o mică încăpere de depozitare, apoi ieși afară prin ușa din dos.

Lumina soarelui o orbi. Ușa se închise în urma ei, încuindu-se automat. Se afla pe o alee. Undeva în dreapta era Potsdamer Platz. Auzea zgomotele depărtate ale traficului. Unde era femeia?

Mugetul unei mașini o făcu să se întoarcă. De nicăieri își făcu apariția un Citroën de culoare neagră, care acum se năpustea pe alee către ea. Nu avea cale de scăpare. Ușa magazinului era blocată. Aleea în sine era un tunel nesfârșit de clădiri lipite una de alta. Cuprinsă de groază, se lipi de zid, cu palmele pe perete, cu ochii ațintiți la capota neagră a Citroën-ului ce se apropia de ea în trombă.

Mașina frână brusc. Portiera se deschise în grabă.

— Urcă! îi strigă femeia de pe bancheta din spate. Grăbește-te!

Sarah se dezlipi de zidul rece și urcă iute înăuntru.

— *Schnell!* Repede! se răsti femeia către șofer.

Mașina se smuci înainte și Sarah se simți aruncată pe spate. O stradă mai încolo, cotiră la stânga, apoi la dreapta, apoi iar la stânga. Sarah pierdu orice repere; era dezorientată de-a binelea. Femeia se tot uita peste umăr. În cele din urmă, satisfăcută că nu erau urmăriți de nimeni, femeia se întoarse spre ea.

— Acum putem vorbi, îi spuse. La privirea întrebătoare a lui Sarah, femeia încuviință: Șoferul e în regulă. Poți spune ce vrei.

— Cine ești? întrebă Sarah.

— Sunt o prietenă de-a lui Geoffrey.

— Atunci știi unde îl pot găsi?

Femeia nu-i răspunse. În schimb, îi zise ceva în germană șoferului. Acesta reacționă și întoarse mașina pe strada principală, îndreptându-se în direcția unui parc liniștit. Puțin mai încolo, opri printre copaci.

Femeia o trase de mânecă pe Sarah:

— Haide. Ne plimbăm aici.

Traversară împreună întinderea de iarbă. Peste oraș părea să se aștearnă o ceață subțire, estompând cerul într-o nuanță de albastru-argintiu.

— De unde îl știi pe soțul meu? întrebă Sarah.

— Am lucrat împreună cu ani în urmă. Pe atunci îl chema Simon. Dădu din cap, rememorând: Era promițător. Era unul dintre cei mai buni agenți ai mei.

— Așadar, și dumneata lucrezi... în branșă?

— Am lucrat. Până acum cinci ani.

Era greu de imaginat că femeia aceasta putea avea și alt rol decât pe cel de casnică planturoasă. Avea părul înspicat cu alb; fața îi era rotundă și lucioasă. Poate că acesta era marele ei atu, faptul că arăta atât de comun.

— Nu, nu arăt a spion, zise femeia citindu-i parcă gândurile. Cei mai buni nu arată.

Făcură câțiva pași în liniște. Chiar și aici, în mijlocul copacilor și al ierbii, mirosul orașului atârna în văzduh.

— Ca și Simon, eram unul dintre cei mai buni, mărturisi femeia. Iar acum chiar și mie îmi este frică.

Se opriră ca să se privească mai bine. Femeia avea ochii ca două stafide cafenii, înfipte într-un chip de cocă.

— Unde este? întrebă Sarah.

— Nu știu.

— Atunci de ce m-ai chemat aici?

— Ca să te avertizez. Ca favoare pentru un vechi prieten.

— Te referi la Geoffrey?

— Da. În afacerea asta avem foarte puțini prieteni, dar cei pe care îi avem înseamnă totul pentru noi.

Începură să pășească din nou. Sarah se uită înapoi și văzu Citroën-ul negru care le aștepta lângă șosea.

— L-am văzut acum două săptămâni, continuă femeia. Ce șoc, să ne întâlnim după atâția ani! Știam că Simon se lăsase de meserie. Totuși, acum era din nou la Berlin, cu vechile obiceiuri. Era îngrijorat. Credea că a fost trădat de oamenii pentru care lucra. Avea de gând să dispară o vreme.

— Trădat? De cine?

— De CIA.

Sarah se opri locului, cu o expresie uimită:

— Lucra pentru *CIA?*

— L-au obligat. Avea talentele necesare; știa lucruri care îl făceau vital pentru operațiunile lor. Dar prea

multe operațiuni se sfârșeau prost. Simon voia să scape de ei. A venit la mine pentru câteva chestii esențiale. I-am făcut rost de un pașaport, de cărți de identitate. Lucruri de care avea nevoie ca să părăsească Berlinul, odată ce renunța la vechea identitate. M-a vizitat pentru câteva ore. Clătină trist din cap: Cum se schimbă viețile noastre! Am văzut fotografia ta în portofelul lui. Așa te-am recunoscut ieri. Mi-a spus că ești o persoană foarte... delicată. Că îi pare rău că te-a rănit. Când a plecat, mi-a promis că ne vom revedea într-o bună zi. Dar în acea seară am auzit de incendiu. Am auzit că au descoperit un cadavru.

— Crezi că a murit?

— Nu.

— De ce nu?

— Dacă a murit, atunci de ce mai ești urmărită?

— Ai menționat niște operațiuni CIA. Au legătură cu un om pe nume Magul?

Ochii femeii trădară o ușoară surprindere.

— Nu ar fi trebuit să-ți spună de Mag.

— Nu mi-a zis el. Eve mi-a zis.

— Ah! Atunci știi de Eva. Femeia îi aruncă o privire cercetătoare: Sper că nu ești geloasă. Nu poți fi gelos într-o astfel de afacere. Zâmbi: Micuța Eva! Cred că acum are aproape patruzeci de ani. Și îmi închipui că a rămas la fel de frumoasă.

— Adică... n-ai auzit?

— Ce să aud?

— Eve a fost ucisă.

Femeia înlemni, cu chipul răvăşit de o paloare cadaverică.

— Cum s-a întâmplat? şopti ea.

— Pe o alee dosnică din Londra... acum câteva zile.

— A fost torturată?

Sarah încuviinţă, simţindu-se rău numai amintindu-şi.

Femeia cercetă parcul cu repeziciune. Cu excepţia şoferului din Citroën, nu mai era nimeni acolo.

— Atunci nu avem timp de pierdut, zise ea întorcându-se spre Sarah. Vor veni şi după mine. Ascultă bine ce îţi voi spune. După ce ne despărţim, n-ai să mă mai vezi niciodată. Acum două săptămâni, când soţul tău a venit la mine, lucra la un caz. Un caz mortal.

— Magul?

— Da. Ce a mai rămas din el. Acum cinci ani, noi trei am primit o misiune. Trebuia să se încheie, cum să îţi explic, cu prejudicii extreme. Ţinta noastră era Magul. Simon i-a plantat explozibilul în maşină. Bătrânul conducea singur până la serviciu. Numai că în acea dimineaţă el a rămas acasă. În schimb, maşina a fost luată de soţia lui.

Vocea femeii o ţinea pe Sarah prinsă ca într-o transă. Îi era teamă să audă restul istorisirii; îşi închipuia ce urmase.

— Bineînţeles, femeia a murit pe loc. După explozie, bătrânul a ieşit din casă şi a încercat să o scoată din maşină. Flăcările erau teribile. Dar omul a reuşit să supravieţuiască. Iar acum ne vânează pe noi.

— Răzbunare, murmură Sarah. Asta caută.

— Da. Răzbunare. Ne vrea pe noi. Pe mine, pe Eva. Şi cel mai mult îl vrea pe Simon. Pe Eva a găsit-o deja.

— Şi ce ar trebui să fac cu toate aceste informaţii?

— Tu eşti soţia lui. Tu eşti legătura lor cu Simon.

— Ce ar trebui să fac? Să mă duc acasă...

— Nu te mai poţi întoarce acasă. Nu acum; poate chiar niciodată! şi se uită înspre maşină.

— Dar nu pot să mă ascund mereu! Eu nu sunt ca voi. Nu ştiu cum să trăiesc în felul acesta. Am nevoie de ajutor. Dacă nu poţi să îmi spui unde pot să-l găsesc...

Femeia o studie pe Sarah pentru un moment, cântărindu-i parcă şansele de supravieţuire.

— Dacă Simon este încă în viaţă, atunci îl vei găsi la Amsterdam.

— La Amsterdam? De ce?

— Pentru că acolo e Magul./

Telefonul părea să sune la nesfârşit. Nick bătea nervos darabana în sticla cabinei telefonice. „Unde naiba este operatoarea?“ se întrebă el.

— Consulatul American.

Nick redeveni atent într-o clipă.

— Cu domnul Wes Corrigan, zise el.

— O clipă, vă rog.

Urmă o scurtă pauză. Apoi, o altă voce pe fir:

— Sunați pentru domnul Corrigan? Cred că este undeva în clădire, în pauza de masă. Încerc să îi trimit un mesaj. Vă rog, rămâneți pe fir.

Înainte să poată protesta, femeia îi tăie vorba. Aşteptă la telefon cinci minute. Apoi, tocmai când se pregătea să închidă, vocea reveni:

— Îmi pare rău. Nu-mi răspunde. Dar trebuie să se întoarcă de la o întâlnire. Pot să preiau un mesaj din partea dumneavoastră?

— Da. Spuneți-i că l-a căutat Steve Barnes. E vorba de problema mea cu paşaportul.

— Numărul la care vă găseşte?

— Îl ştie! şi Nick puse receptorul în furcă.

Conform aranjamentului făcut, Wes urma să părăsească ambasada şi să folosească un telefon public pentru a apela la numărul cabinei în care se afla Nick. Nick îi acordă lui Wes cincisprezece minute pentru a-l suna înapoi. Dacă nu primea nici un apel, atunci încerca mai târziu. Dar ceva îi spunea că îşi asumă un mare risc aşteptând să sune telefonul. Ultimul schimb de replici cu operatoarea îl îngrijora. Mai ales acea pauză de la început. Se uită la ceas. Era 1.14. Va aştepta până la unu şi jumătate.

Cineva îi bătu în geam. O fată aştepta afară, agitând o monedă. Voia să folosească telefonul. Cu o înjurătură pe muteşte, Nick părăsi cabina şi aşteptă, în vreme ce femeia vorbea la telefon. Conversația părea că avea să se întindă preț de câteva ore. La 1.25 ea turuia în continuare. Ridică mâna cu ceasul şi îi indică trecerea timpului, dar fata îi întoarse spatele.

Înjurând, se îndepărtă pe stradă. Dar aşteptase deja prea mult.

Un bărbat într-un costum de culoarea cărbunelui se desprinse dintr-o mulțime de trecători care se înghesuiau la un colț de stradă. Se îndrepta direct spre Nick. Felul în care omul vârî mâna la buzunarul interior al costumului îl avertiză pe Nick că a dat de belea. Cu o mişcare uşoară, omul îngenunche şi îndreptă pistolul spre el.

— O'Hara, stai pe loc! strigă Ray Potter de undeva din spatele lui.

Nick se răsuci spre dreapta, gata să țâşnească la fugă pe strada aglomerată. Dar încă două arme îşi făcură apariția. Țeava de oțel a uneia dintre ele era lipită de jugulara lui. Auzi răsunând clicul piedicii trase. Preț de câteva clipe, nimeni nu mişcă, nimeni nu respiră. La câțiva paşi în mijlocul străzii se opri o limuzină; uşa se deschise în grabă.

Nick se răsuci încet şi dădu cu ochii de Potter, care acum ieşea cu grijă din maşină, țintind cu arma direct spre capul lui Nick.

— Potter, lasă naibii pistolul, zise Nick. Îmi dai emoții.

— Intră în maşină, îi ordonă Potter.

— Unde mergem?

— La o mică şedință cu Jonathan Van Dam.

— Şi apoi ce se mai întâmplă?

Rânjetul lui Potter era de-a dreptul neplăcut.

— Asta depinde numai de tine.

— Unde este Sarah Fontaine?

Nick se lăsă moale pe scaunul din piele şi îi aruncă lui Van Dam o căutătură care s-ar fi tradus printr-un „Ia mai du-te naibii". Era surprins să se afle într-un decor atât de primitor. Se aşteptase la lămpi de interogatoriu şi o bancă ţeapănă, cu siguranţă nu la fotoliul scump pe care era aşezat acum. Nu avea însă nici o îndoială că situaţia avea să se înrăutăţească.

— Domnule O'Hara, îmi pierd răbdarea, zise Van Dam. Ţi-am pus o întrebare. Unde este?

Nick ridică doar din umeri.

— Dacă îţi pasă de ea cât-şi de puţin, spune-ne unde este şi cât mai iute.

— Îmi pasă de ea, ripostă Nick. Tocmai de aceea nu vă spun nimic.

— Nu va rezista nici o săptămână singură. E lipsită de experienţă. Speriată. Trebuie să o aducem aici. Acum!

— De ce? Aveţi nevoie de ea la exerciţiile de poligon?

— O'Hara, eşti o belea pe capul omului, mormăi Potter, care stătea posomorât la câţiva paşi mai încolo. Aşa ai fost dintotdeauna şi aşa vei rămâne.

— Şi eu sunt înnebunit după tine, mârâi Nick.

Van Dam se făcu însă că ignoră schimbul dintre cei doi.

— Domnule O'Hara, femeia are nevoie de ajutorul nostru. Îi este mai bine sub aripa noastră. Spune-ne unde se află. I-ai putea salva viaţa.

— A fost sub aripa voastră la Margate. Ce fel de protecție i-ați oferit atunci? Ce naiba se petrece?

— Nu pot să-ți dezvălui asta.

— Îl vreți pe Geoffrey Fontaine, nu?

— Nu.

— Ați aranjat să fie eliberată la Londra. Apoi ați urmărit-o. Ați crezut că o să vă conducă la Fontaine, nu-i așa?

— Deja știm că nu poate face asta.

— Ce înseamnă asta?

— Nu pe Fontaine îl urmărim.

— Atunci spuneți-mi altă variantă.

Potter nu mai rezista.

— Fir-ar să fie! izbucni el, plesnindu-și palmele de masă. O'Hara, ce nu pricepi? Fontaine era unul de-ai *noștri!*

Revelația îl uimi pe Nick, care rămase tăcut o vreme. Se uită la Potter:

— Vrei să spui că... lucrează pentru *Companie?*

— Exact.

— Atunci unde este acum?

Potter oftă, dezvăluind brusc cât de istovit era.

— E mort.

Nick se lăsă pe spătarul fotoliului, copleșit de noile informații. Toată alergătura, toate căutările nu duseseră la nimic. Traversaseră jumătate de Europa în căutarea unui om mort.

— Se pare că am... am goluri majore aici. Lămuriți-mă. Cine e pe urmele lui Sarah?

Van Dam interveni:

— Nu sunt sigur că putem...

— Nu avem de ales, zise Potter. Trebuie să-i spunem.

După o ezitare, Van Dam încuviință:

— Foarte bine atunci. Spune-i, domnule Potter.

Potter se fâțâia nervos de colo-acolo în timp ce vorbea, mișcându-se ca un buldog printre fotolii.

— Acum cinci ani, unul dintre ce mai buni agenți ai Mossadului era un tip pe nume Simon Dance. Făcea parte dintr-o echipă de trei persoane. Celelalte erau două femei: Eva Saint-Clair și Helga Steinberg. Le fusese desemnată o misiune de rutină de lichidare, dar operațiunea a ieșit prost. Ținta lor a supraviețuit. A fost omorâtă soția omului, în schimb.

— Dance era un asasin plătit?

Potter se opri și se strâmbă către Nick:

— O'Hara, uneori trebuie să combați focul tot cu foc. În acest caz, ținta era capul unui cartel terorist internațional. Tipii ăștia nu lucrează pe bază de ideologii; pur și simplu, aleargă după bani. Cu o sută de miare cumperi o bombă. Cu trei sute îți scufundă o navă de tonaj mic. Dacă ești un tip căruia îi place să facă treaba cu mâna lui, ei îți furnizează echipamentul. O cutie de Uzi. O rachetă sol-aer. Orice ți-ar pofti inimioara, pentru un preț pe măsură. Nu poți să tratezi cu un asemenea club decât în niște termeni pe înțelesul lor. Treaba trebuia făcută, iar echipa lui Dance era cea mai bună.

— Dar ținta a scăpat.

— Din păcate, da. In mai puțin de un an, puseseră un preț pe capetele celor trei agenți Mossad, cel mai mare fiind pus pe capul lui Dance. Dar pe atunci cei trei dispăruseră fără urmă. Credem că Helga Steinberg se află încă în Germania. Dance și Eva Saint-Claire au dispărut. Timp de cinci ani nimeni n-a mai știut nimic de ei. Apoi, acum trei săptămâni, unul dintre agenții noștri din Londra se afla în restaurantul său preferat și s-a întâmplat să audă o voce pe care a recunoscut-o imediat. Lucrase cu Dance cu câțiva ani în urmă și îi știa glasul. Așa am aflat noua identitate a lui Dance: Geoffrey Fontaine.

— Păi, și cum a ajuns să lucreze pentru Companie?

— L-am convins eu.

— Cu ce?

— Am încercat cu ce se încearcă de obicei. Bani. O nouă viață. Nu voia nimic din toate astea. În schimb, își dorea un singur lucru: să poată trăi fără frică. I-am explicat că singurul mod în care poate face asta este să termine treaba cu Magul, omul pe care ar fi trebuit să îl elimine de la bun început. Ani de zile am tot încercat să dau de Mag, fără izbândă. L-am urmărit până la Amsterdam și aici aveam nevoie de ajutorul lui Dance. A fost de acord.

„Magul", își zise Nick. Bătrânul, vrăjitorul. În sfârșit, începea să înțeleagă.

— N-ai fost în stare să îndeplinești singur misiunea. Așa că ai angajat un asasin plătit ca să lucreze pentru SUA.

— Mda, hai, zi-mi cum nenorocita ta de diplomație ne-ar fi putut ajuta aici. Cel puțin un glonț are rezultate.

— Cea mai ușoară cale de rezolvare. Le zburăm capetele. Și ce nu a mers? De ce nu și-a făcut treaba asasinul?

Potter clătină din cap:

— Nu știu. La Amsterdam, Dance... a devenit nervos. A tulit-o ca un iepure speriat. Din nu știu ce motiv, a zburat la Berlin și s-a cazat la hotelul cu pricina. În seara aceea a fost un incendiu. Dar deja știi asta. Și atunci am auzit ultima oară de Simon Dance.

— În hotel era cadavrul lui, până la urmă?

— N-avem fișe medicale ca să dovedim asta, dar înclin să cred că era el. La Berlin n-a fost raportat nici un alt dispărut. Dance nu a apărut nicăieri altundeva. Cum s-a întâmplat, e la latitudinea oricui să speculeze. Crimă? Sinucidere? Ambele sunt posibile. Era deprimat. Obosit.

Nick se încruntă:

— Dar, dacă a murit la hotel, atunci cine a sunat-o pe Sarah?

— Eu.

— *Tu?*

— Era un mesaj compus, alcătuit din alte înregistrări ale vocii sale. Vezi tu, i-am ascultat și telefonul de la camera de hotel din Londra.

Nick încleștă mâinile pe brațele fotoliului, căznindu-se să mențină un ton egal.

— Aţi vrut să fie aici, în Europa? Îmi spui acum că aţi adus-o ca ţintă?

— O'Hara, nu ca ţintă. Ca momeală. Am auzit că Magul încă mai are contractul pe capul lui Dance. Evident că nu credea că Dance e mort. Dacă puteam să îl facem să creadă că Sarah ştie ceva, moşul poate că ar fi sărit la ea. Aşa că am atras-o spre Europa. Speram ca Magul să se arate. Am fost cu ochii pe ea în tot acest timp. Asta, până ai ascuns-o tu.

— *Ticăloşilor,* izbucni Nick. N-a fost pentru voi decât un... un animal de sacrificiu!

— Aici sunt implicaţi mult mai...

Nick ţâşni în picioare:

— La *dracu'* cu implicaţiile voastre!

Van Dam se foi, stânjenit, pe scaun:

— Domnule O'Hara, te rog, ia loc. Încearcă să vezi imaginea de ansamblu...

Nick se întoarse către Van Dam:

— A fost ideea ta?

— Nu, a fost a mea, recunoscu Potter. Domnul Van Dam nu a avut nimic de-a face cu asta. A aflat de asta mai târziu, când a apărut la Londra.

Nick se uită înapoi la Potter:

— *Tu?* Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pute a genul de treabă pe care numai tu puteai s-o coci. Şi acum ce ai mai plănuit? Să o legăm în piaţa mare cu o pancardă de gât, „pradă uşoară"?

Potter clătină din cap şi zise încet:

— Nu. Operaţiunea a luat sfârşit. Van Dam vrea s-o aducă aici.

— Şi apoi?

— Va deveni limpede pentru toată lumea că Fontaine e mort de-a binelea. O vor lăsa în pace. Pe Mag îl vom prinde în altă zi.

— Şi Wes Corrigan? Nu vreau să-l implicaţi în asta.

— Deja ne-am ocupat de tot. Nu-i va afecta cariera în nici un fel. Nu va avea nici un semn la dosar.

Nick se aşează la loc, măsurat. Se uită lung la Potter. Decizia lui şi consecinţele depindeau de un singur lucru: putea să aibă încredere în aceşti oameni? Chiar dacă n-ar fi putut, oare avea de ales? Sarah era singură în Berlin, ascunzându-se de un criminal. N-ar fi supravieţuit pe cont propriu.

— Dacă e vreo păcăleală la mijloc...

— O'Hara, nu e nevoie să mă ameninţi. Ştiu de ce eşti capabil.

— Nu, zise Nick. Nu cred că ştii. Şi să sperăm că nici nu vei afla.

— Unde îl găsesc la Amsterdam? o întrebă Sarah pe femeie.

Se plimbau împreună printre copaci, îndreptându-se spre Citroën. Pământul era reavăn şi tocurile lui Sarah se afundau adânc în iarba fragedă.

— Eşti sigură că vrei să-l găseşti? verifică femeia.

— Sunt nevoită. El este singurul care mă poate ajuta. Şi mă aşteaptă.

— S-ar putea să nu ajungi la destinaţie. Eşti conştientă de asta, nu?

Sarah se cutremură.

— Abia supraviețuiesc acum. Mi-e teamă în fiecare clipă pentru viața mea. Mă tot întreb când și cum se va sfârși. Dacă va fi dureros. Se înfioră: Au folosit cuțitul pentru Eve.

Ochii femeii se întunecară:

— Un cuțit? Asta-i „semnătura" lui Kronen.

— Kronen?

— Fiul Satanei, așa îi ziceam. Este preferatul Magului.

— Poartă ochelari de soare? Și are părul blond, aproape alb?

Femeia încuviință:

— Atunci l-ai văzut. Te va căuta. La Amsterdam. În Berlin. Oriunde vei merge, el te va aștepta.

— Ce ai face dacă ai fi în locul meu?

Femeia o privi gânditoare:

— În locul tău? La anii tăi? Da, aș face exact ce faci și tu. Aș încerca să dau de Simon.

— Atunci ajută-mă. Spune-mi cum îl pot găsi.

— Ceea ce îți spun l-ar putea omorî.

— Voi avea grijă.

Femeia cercetă chipul lui Sarah, cântărind încă o dată șansele fetei.

— Există un club în Amsterdam. Se numește Casa Morro. Pe strada Oude Zijds Voorburgwal. Patroana este o femeie pe nume Corrie. A fost prietenă de-a Mossadului odată. O prietenă comună. Dacă Simon e în Amsterdam, ea va ști cum să dai de el.

— Și dacă nu știe?

— Atunci nimeni nu știe.

Portiera mașinii era deja deschisă. Se urcară pe bancheta din spate și șoferul se îndreptă spre Ku-damm.

— Când ai să vezi Casa Morro, să nu te șochezi, o preveni femeia.

— De ce aș fi șocată?

Femeia râse ușor:

— Ai să vezi tu. Se aplecă în față și îi vorbi șoferului în germană: Te putem lăsa lângă *pension*, unde te-ai cazat, îi spuse ea lui Sarah. Este bine așa?

Sarah aprobă în tăcere. Ca să ajungă la Amsterdam, avea nevoie de bani, iar mare parte a banilor era la Nick. În seara aceasta, când va adormi, putea să-i subtilizeze din portofel și să părăsească Berlinul. Până dimineața ajungea departe.

— Stau puțin mai la sud de...

— Știm unde se află, zise femeia. Rosti alte câteva cuvinte către șofer, apoi se întoarse spre Sarah: O ultimă chestiune. Ai grijă în cine ai încredere. Bărbatul cu care ai venit ieri... Cum îl cheamă?

— Nick O'Hara.

Femeia se încruntă, ca și cum încerca să-l ia de undeva.

— Oricine ar fi, zise ea, ar putea fi periculos. De cât timp îl cunoști?

— De câteva săptămâni.

Femeia dădu din cap:

— Să nu ai încredere în el. Du-te singură. E cel mai sigur.

— În cine să am încredere?

— Numai în Simon. Nu spune nimănui ce ți-am zis. Magul are ochi și urechi peste tot.

Se apropiau de *pension*. Strada părea așa de expusă, o zonă periculoasă. Sarah se simțea în siguranță în mașină; nu voia să coboare. Dar mașina încetinise deja. Tocmai se pregătea să apuce mânerul portierei, când șoferul înjură și apăsă pedala de accelerație. Sarah se lovi cu umărul de ușă când mașina se depărtă iute de trotuar și țâșni înapoi în trafic.

— *Nach rechts!* strigă femeia, cu chipul încordat de teamă.

— Ce s-a întâmplat? țipă Sarah.

— CIA! E plin de ei pe stradă.

— *CIA?*

— Uită-te și tu!

Se apropiau în trombă de *pension*. Ca toate clădirile de pe această stradă, motelul era o cutie ordinară din beton cenușiu, deosebită de celelalte numai prin pata de graffiti roșu de pe zidul fațadei. Pe trotuar, sub graffiti, stăteau doi bărbați. Îi recunoscu imediat. Plantat zdravăn pe picioarele solide era Ray Potter, care mijea ochii în direcția lor. Și lângă el, cu chipul încremenit de uluit ce era, stătea Nick.

Părea că nu e în stare să se miște, că nu mai poate reacționa. Când Citroën-ul trecu în goană pe lângă ei, nu fu în stare decât să rămână pe loc și să caște ochii. Pentru o clipă, ochii lui întâlniră privirea lui Sarah. Îl prinse de braț pe Potter. Ambii porniră în fugă după mașina neagră în încercarea de a se prinde

de portiera maşinii. Acum înţelegea. În sfârşit, se lămurise misterul.

Nick lucrase în tot acest timp cu Potter. Împreună proiectaseră un plan atât de întortocheat, atât de bine jucat, încât ea fusese cu totul prinsă în mrejele lui. Nick era de partea Companiei. Tocmai văzuse cu ochii ei dovada grăitoare, acolo, pe trotuar. Probabil revenise la hotel şi nu o mai găsise. Atunci dăduse alarma.

Sarah căzu moale pe banchetă, în stare de şoc. Auzi vocea lui Nick pentru ultima oară, când o strigă pe nume. Apoi sunetul se stinse, acoperit de zgomotul motorului. Îi pierise toată vlaga. Se ghemui lângă uşa maşinii ca un animal hăituit. *Era* un animal hăituit. CIA era pe urmele ei. Magul era pe urmele ei. Oriunde ar fi plecat, cineva o prindea din urmă.

— Va trebui să te lăsăm la aeroport, îi zise femeia. Dacă te îmbarci imediat la bordul avionului, poate aşa vei avea timp să pleci din Berlin înainte ca ei să te găsească.

— Dar tu unde mergi? ţipă Sarah.

— Plecăm. O luăm pe altă rută.

— Dacă am nevoie de tine? Cum pot să te găsesc...

— Nu ai cum.

— Dar nici nu ştiu cum te cheamă!

— Dacă îţi găseşti soţul, spune-i că Helga te-a trimis.

Indicatorul către aeroportul Tegel apăru mult prea repede în câmpul ei vizual. Nu avea decât foarte puţin

timp să-şi adune curajul, atât de puţin timp ca să-şi pună ordine în gânduri! Înainte să fie gata, maşina se opri lângă bordură. Trebuia să coboare. Nici nu avu ocazia să îşi ia la revedere de la Helga. Imediat ce coborî pe trotuar, uşa se trânti în urma ei şi maşina demară în trombă.

Sarah era singură.

În drum spre ghişeul de bilete, cercetă conţinutul portofelului. Banii pe care îi avea la ea abia dacă îi ajungeau pentru o masă, darămite pentru un bilet de avion. Nu avea de ales. Trebuia să se folosească de cardul de credit.

Douăzeci de minute mai târziu era într-un avion pentru Amsterdam.

Treisprezece

După ce părăsi aeroportul Tegel, Citroën-ul negru se îndreptă spre sud, în direcția Ku-damm. Helga mai avea de făcut o vizită înainte de a părăsi Berlinul. Ştia că-şi asumă un risc imens. Cei de la CIA zăriseră plăcuța de înmatriculare a maşinii; îi puteau depista adresa. Moartea îşi închidea lațul cu repeziciune. Eva murise deja. Trebuia să o sune pe Corrie să îl prevină pe Simon. Şi o va întreba şi de acest bărbat, Nick O'Hara. Helga se întreba cine ar putea fi. Nu-i plăceau chipurile noi. Cel mai periculos duşman este cel pe care nu-l recunoşti.

Trebuia să abandoneze maşina şi să ia trenul spre Frankfurt. De aici putea să coboare spre sud, să treacă în Elveția şi Italia, sau să apuce spre vest, înspre Spania. Nu conta încotro pleacă; important era să părăsească Berlinul. Înainte să aibă parte de aceeaşi soartă ca Eve.

Dar până şi spionii pot fi sentimentali câteodată. Helga nu putea lăsa oraşul în urmă fără cele câteva posesiuni prețioase ale ei. Pentru oricine altcineva, acestea erau doar lucruri lipsite de valoare, dar pentru

Helga erau fragmente din viețile pe care le lăsase în urmă: fotografii ale surorii şi părinților ei, care muriseră cu toții în război; jumătate de duzină de scrisori de dragoste de la un băiat pe care avea să nu-l uite niciodată; pandantivul de argint al mamei sale. Aceste lucruri îi reîmprospătau amintirea propriei umanități, şi nu pleca nicăieri fără ele, chiar şi sub amenințarea morții.

Şoferul înțelegea de ce se opreau acasă. Ştia că nu are sens să opună rezistență. O duse acasă pentru ultima oară şi o aşteptă în maşină, în vreme ce femeia alergă înăuntru să îşi adune valorile.

Cele câteva obiecte personale fură scoase din cele mai secrete compartimente ale dormitorului. Erau împachetate, alături de pistolul ei, într-un săculeț cu fund dublu. Apoi deasupra fură puse hainele, fustele şi rochiile vechi pe care le prefera tocmai datorită lipsei lor de distincție. Aruncă o privire pe fereastră şi zări maşina neagră parcată pe stradă. „Ce păcat să laşi în urmă o maşină atât de luxoasă!" îşi zise ea, însă nu avea de ales.

Închise fereastra şi coborî pe scări. Afară, soarele o făcu să clipească des. Pentru câteva clipe, rămase în cadrul uşii de la intrare, lăsând ochilor timp să se acomodeze cu lumina puternică înainte de a încuia uşa. Acele câteva secunde îi salvară viața.

Din capul străzii se auzi scrâşnet de roți. Aproape simultan, focurile de armă sfâşiară liniştea după-amiezii. Gloanțele împroşcară Citroën-ul. Helga se ascunse pe verandă, în spatele unui rând de ghivece cu

lalele. Rafalele de armă izbucniră din nou şi de deasupra căzu o ploaie de cioburi de la ferestrele de la etaj.

Disperată, se rostogoli pe sub balustrada verandei şi se aruncă în răsadurile de flori din spate, trăgând săculeţul după ea. Avea doar câteva secunde la dispoziţie, câteva secunde înainte ca asasinul să iasă din maşină ca să termine ce începuse. Auzi deja portiera trântită. Venea spre ea.

Se întinse spre săculeţ. Fundul dublu se desprinse şi mâna ei se încleştă pe oţelul rece.

Paşii se apropiau. Asasinul urca scările acum; pentru el ar fi fost o ţintă bună, avea calea liberă spre răsadul de flori.

Dar ea i-o luă înainte. Ridică pistolul, ţinti şi trase. Capul bărbatului se smuci îndărăt, cu un şuvoi de sânge roşu ţâşnindu-i de deasupra ochiului drept. Omul căzu, rupând în cădere balustrada verandei şi se rostogoli ca o păpuşă stricată printre uneltele de grădinărit.

Helga nu se obosi să verifice în ce condiţie era. Ştia că e mort. Nici tovarăşul bărbatului nu aşteptă o confirmare. Se urcase deja la volan. Înainte ca ea să ia poziţie şi să tragă iar, maşina dispăruse în trombă.

O singură privire către Citroën îi dezvălui că şoferul ei nu avea cum să fi supravieţuit unui asemenea atac. Avu timp pentru o strângere de inimă, dar nici o lacrimă. Avusese încredere în acest om. Nefiind amanţi, fuseseră totuşi colegi şi lucraseră bine în aceşti ultimi cinci ani.

Luă săculeţul şi porni cu pas iute pe stradă. O stradă mai încolo, o rupse la fugă. Era pură nesăbuinţă

să rămână în Berlin. Făcuse deja o greşeală costisitoare şi supravieţuise; a doua oară poate n-ar mai fi avut un asemenea noroc.

Peste tot numai sânge.

Nick îşi croia drum prin mulţimea de gură-cască, traversând o stradă plină de cioburi de sticlă în direcţia Citroën-ului negru. În jurul lui diverse voci strigau în nemţeşte; pe trotuarul din faţă, medicii de ambulanţă se ghemuiau în jurul unui cadavru. Nick se luptă să treacă de zidul uman, numai ca să dea nas în nas cu un poliţist care îi bara calea. Dar era acum destul de aproape ca să vadă că pe trotuar era întins un bărbat, cu faţa expusă, cu ochii larg deschişi.

— Potter! strigă el.

Dar erau prea multe voci ridicate, prea multe sirene. Ţipătul lui se pierdu în marea de zgomote. Se simţea complet paralizat, neputând să se mişte, să gândească, doar un trup înlemnit în mulţimea de curioşi, cu toţii hipnotizaţi de imaginea sângelui vărsat. Omul de lângă el se lăsă deodată în genunchi şi începu să vomite.

— O'Hara! Era Potter, strigându-l de pe cealaltă parte a străzii: Nu e aici! Sunt doar doi bărbaţi, şoferul şi încă unul, acolo, lângă verandă. Ambii morţi.

Nick îi strigă drept răspuns:

— Atunci ea unde e?

Potter ridică din umeri şi se întoarse, căci Tarasoff se apropiase de el.

Înfuriat de propria-i neajutorare, Nick își croi drum prin mulțime și porni pe stradă fără nici o țintă anume. Nu știa și nici nu-i păsa încotro se îndreaptă; imaginea sângelui era mai mult decât putea suporta în acest moment. Ar fi putut la fel de ușor să fie trupul lui Sarah pe trotuar, să fie sângele lui Sarah împroșcat în mașina neagră.

La câțiva metri depărtare, se așeză pe bordură și își prinse capul în mâini. Nu putea face nimic. Toate speranțele lui se bazau pe cunoștințele și talentele unui om în care nu avusese vreodată încredere și pe o organizație pe care o disprețuise dintotdeauna. Ray Potter și bătrâna CIA. Potter nu fusese tulburat niciodată de probleme morale, de ce e bine și ce e rău; făcea ceea ce trebuia să facă și îl durea undeva de reguli. Pentru prima dată în viață, Nick începea să aprecieze asemenea filozofie. Când viața lui Sarah era la mijloc, nu-i păsa cum își face Potter treaba, atâta vreme cât i-o aducea înapoi vie și nevătămată.

— O'Hara? Potter îi făcu semn cu mâna. Hai să ne mișcăm! Am prins un fir!

— Ce? Nick se ridică în picioare și porni după Potter și Tarasoff înspre mașină.

— Liniile aeriene KLM, zise Potter. A folosit cartea de credit.

— Vrei să spui că pleacă din Berlin? Roy, trebuie să oprești avionul acela!

Potter clătină din cap:

— Am ajuns prea târziu pentru a face asta.

— Ce vrei să spui?

— Avionul a aterizat acum zece minute. La Amsterdam.

Se spune că olandezii nu trag niciodată draperiile la fereastră. Dacă faci un asemenea gest înseamnă că ai ceva de ascuns. Noaptea, când casele sunt luminate, oricine se plimbă de-a lungul unei străzi din Amsterdam poate să arunce o privire prin ferestrele aurite, chiar în sufletul căminului olandez, şi să vadă mesele de cină, unde copii curaţi şi cuminţi se aşează şi aşteaptă ca mama lor să le pună în farfurie cartofi şi sos de mere. Orele trec, iar copiii dispar în paturile lor. Mama şi tatăl se aşează în fotoliile lor. Aici fie se uită la televizor, fie citesc, toate acestea în văzul lumii.

Acest obicei de a nu trage draperiile se întâlneşte chiar şi în districtul Wallen din Amsterdam, acolo unde practicantele celei mai vechi profesii îşi etalează farmecele. În vitrinele bordelurilor, femeile tricotează, citesc romane sau se uită pe fereastră şi le zâmbesc trecătorilor care se holbează din stradă. Pentru ele este doar o afacere şi nu au nimic de ascuns.

Tocmai în acest cartier descoperi Sarah Casa Morro. După-amiaza lunecase deja spre apus când ea traversă micul pod de peste canalul care ducea spre Oude Zijds Voorburgwal. În bătaia soarelui, oraşul strălucea cu patina dulce a anilor. Dar odată cu întunericul îşi făcură simţită prezenţa reclamele de neon şi muzica ritmată, iar apoi mulţi oameni ciudaţi şi agitaţi care nu aveau somn noaptea. Sarah era doar un alt vagabond în mijlocul lor.

La adăpostul umbrelor de lângă podul scund de piatră, Sarah se opri şi privi trecătorii. Apele întunecate ale canalului legănau încet bărcile trase la mal. Un tânăr trecu pe lângă ea împleticindu-se, cu mersul încovoiat al unui drogat şi om al străzii. Într-o fereastră, de cealaltă parte a drumului, erau etalate patru femei, care de care mai dezbrăcată, ofrandele umane ale Casei Morro. Altfel, aveau aspectul unor femei absolut normale. Cea mai înaltă se uită în spate, de unde cineva o strigase. Apoi, lăsând din mână cartea, se ridică şi dispăru după draperiile albastre. Celelalte trei nici nu ridicară privirile. „Să nu fii şocată", o prevenise Helga. La asta se referise. După ce ajunsese să privească în ochi moartea, ceva atât de banal ca un bordel cu greu ar fi putut să o mai şocheze pe Sarah.

Îşi petrecu jumătate de oră urmărind fluxul continuu de bărbaţi care intrau şi ieşeau pe uşă. Cele trei femei din vitrină dispărură şi ele până la urmă după draperiile albastre; alte două ieşiră în locul lor. Casa Morro părea să fie o afacere prosperă.

Într-un sfârşit, Sarah intră înăuntru.

Nici măcar parfumul nu putea acoperi mirosul învechit al clădirii. Acesta atârna ca un văl greu peste ceea ce fusese odată o casă elegantă din secolul al XVII-lea. Scările înguste de lemn duceau la un hol prost iluminat, la etaj. Covoare persane, mâncate de anii de trafic intens, estompau paşii lui Sarah când aceasta trecu din hol la recepţie.

O femeie aşezată la birou ridică privirea spre ea. Era cam la patruzeci de ani, cu părul negru, elegantă

şi suplă, înaltă, cu osatură proeminentă. Privirea ei o cercetă pe Sarah din cap până-n picioare.

— *Kan ik u helpen?* Vă pot ajuta?

— O caut pe Corrie.

După o pauză, femeia dădu din cap.

— Eşti americancă, nu? întrebă ea, într-o engleză perfectă.

Sarah nu-i răspunse. Se învârti roată în jurul camerei, observând fiecare amănunt, canapeaua joasă, şemineul cu grătarul lustruit, biblioteca veche cu rafturile pline de tot soiul de obiecte care mai de care mai obscene şi mai amuzante în acelaşi timp. În cele din urmă, se întoarse spre gazdă:

— M-a trimis Helga, zise ea.

Chipul femeii rămase lipsit de orice expresie.

— Îl caut pe Simon. Unde este?

Femeia rămase tăcută o clipă. Apoi, zise încet:

— Poate Simon nu vrea să fie găsit.

— Te rog. E important.

Femeia ridică din umeri:

— Când era vorba de Simon, totul e important.

— E aici, în oraş?

— Poate.

— Va dori să mă vadă.

— De ce?

— Sunt soţia lui, Sarah.

Pentru prima oară, femeia păru tulburată. Se duse la birou şi se aşeză pe scaun. Bătând cu un creion în masă, un tic nervos, o studie pe Sarah.

— Lasă-mi verigheta, zise ea. Şi revino diseară. La miezul nopţii.

— Va fi şi el aici?

— Simon este un tip precaut. Va vrea dovezi înainte să se apropie măcar de tine.

Sarah îşi scoase verigheta şi i-o lăsă femeii. Îşi simţea mâna golaşă fără ea.

— Mă voi întoarce la miezul nopţii, zise ea.

— *Madame*! strigă femeia în urma ei. Nu există garanţii.

Sarah încuviinţă printr-un gest.

— Ştiu.

Avertismentul femeii era inutil; Sarah învăţase pe pielea ei că nu există garanţii în viaţă. Nici măcar următoarea bătaie a inimii nu era garantată.

Corrie aşteptă numai un moment după ce Sarah plecă. Apoi ieşi afară şi străbătu străduţa până la un telefon public, de unde apelă un număr de Amsterdam. I se răspunse imediat.

— Femeia în legătură cu care te-a sunat Helga tocmai a trecut pe aici, zise Corrie. Părul lung, ochii căprui, în jur de treizeci şi ceva de ani. Am verigheta ei. E din aur şi poartă inscripţia „Geoffrey, 2-14". Se va întoarce la miezul nopţii.

— E singură?

— N-am văzut pe nimeni altcineva.

— Şi bărbatul de care a vorbit Helga, acel O'Hara, ce au găsit prietenii tăi despre el?

— Nu e de la CIA. Implicarea sa pare să fie pur... personală.

Urmă o pauză. Corrie ascultă cu atenție instrucțiunile ce i se dădeau. Apoi închise și reveni la Casa Morro, unde așeză verigheta pe un piedestal din vitrină, de unde inelul putea fi zărit cu ușurință din stradă.

Corrie zâmbi gândindu-se la ce urma să se întâmple când femeia se va întoarce. Sarah arăta ca toate celelalte femei conservatoare care disprețuiau femeile muncitoare, precum Corrie. Toată viața ei, Corrie simțise desconsiderația tuturor acestor „femei virtuoase". Voia să lupte cu ele, dar cum poate cineva să se împotrivească acestei tăceri înghețate? În astă-seară se va întoarce roata. Era un mod îndrăzneț de a aborda lucrurile această idee de a o pune pe Sarah în vitrină, dar Corrie nu comenta instrucțiunile primite.

Ba chiar se bucura.

Într-o cafenea liniștită, la un kilometru depărtare, Sarah se așezase pe o bancă tare din lemn și privea lumânarea de pe masă. Viața ei sau ce mai rămăsese din ea ajunsese cumva în acest punct, unul straniu și însingurat. Afară lumea își vedea de ale ei. Mașinile claxonau pe stradă, tineri și tinere râdeau și țipau plimbându-se prin noapte. Dar universul lui Sarah era alcătuit doar din această masă și din această încăpere. Existase oare înainte de acest moment? Nici nu-și mai amintea. „Am fost copil? se întrebă ea. Am râs vreodată, am dansat, am cântat? A existat un timp când nu mi-a fost frică?"

Nu-şi punea aceste întrebări ca să se autocompătimească. Simţea doar uimire. În două săptămâni reuşise să se îndepărteze de tot ce i se păruse familiar până atunci. Închizând ochii, îşi închipui cu înfrigurare vechiul ei dormitor, noptiera de mahon, ceasul deşteptător din alamă, veioza din porţelan crăpată. Cercetă în minte fiecare detaliu, aşa cum ai privi o fotografie veche, dragă ţie. Viaţa ei de dinainte, dinainte ca frica să pună stăpânire pe ea.

Curios, reflectă ea, cum înveţi să mergi mai departe. Acum rămăsese fără bani. Era singură. Nu ştia unde merge sau cum va ajunge acolo. Dar aflase un lucru despre ea însăşi: era o supravieţuitoare.

Ziua de astăzi o dovedea din plin. Durerea trădării lui Nick o săgeta ca vârful unui cuţit înfipt în inimă; nu avea cum să îşi revină dintr-o asemenea lovitură. Şi totuşi, găsise rezerve să treacă şi peste asta, să meargă mai departe. Supravieţuirea devenise un automatism, un reflex. Toate iluziile false, chiar dacă dragi ei, de iubire, rămăseseră undeva în urmă. Acum avea un singur ţel clar: să trăiască îndeajuns cât să iasă din coşmarul acesta.

În câteva ore va fi din nou lângă Geoffrey. El va avea grijă să fie în siguranţă. Se descurca prin hăţişul de umbre al acestei lumi; pentru el era ca o a doua natură. Şi chiar dacă nu era iubire între ei doi, ea credea că lui îi pasă totuşi, măcar aşa, puţin. Era singura speranţă ce-i mai rămăsese.

Lăsă capul în jos, doborâtă de oboseala profundă care îi îngreuna grumazul. Se plimbase kilometri întregi

pe străzile din Amsterdam. Avea trupul şi sufletul vlăguite şi îşi dorea să adoarmă, să uite. Dar cum închise ochii o năpădiră amintirile: gustul buzelor lui Nick, râsetul lui blând când făcuseră dragoste. Furioasă, îşi impuse să-şi scoată din minte asemenea imagini. Unde odată era iubire, acum îşi făcuse loc o furie rece. Faţă de Nick, care o trădase. Faţă de ea, pentru că nu reuşea să renunţe la amintiri. Sau la dorinţă.

Se folosise de ea şi nu avea să uite vreodată. Niciodată.

— Nu am aflat nimic de Sarah, zise Potter când păşi în camera de hotel a lui Nick.

Erau la Amsterdam. Aducea cu el două cafele. Închise uşa cu piciorul şi îi dădu lui Nick una dintre ele.

Nick îl urmări pe Potter cum se lasă moale într-un scaun şi îşi freacă ochii. Erau frânţi amândoi. Şi înfometaţi. Uitaseră de cină; probabil era prima dată când i se întâmpla asta lui Potter, judecând după cât de rotofei era. De când părăsiseră Berlinul, nu consumaseră nimic mai substanţial decât acele cafele negre. O doză de cafeină era exact ce le lipsea, îşi zise Nick, dând paharul peste cap, ca apoi să-l arunce la gunoi. Îi aştepta o noapte albă.

— O'Hara, ia-o mai uşor, zise Potter. O să-ţi distrugi stomacul, dacă o dai pe gât aşa de repede!

Nick mârâi.

— Nu ştii ce stomac am.

— Ei bine, ultimul lucru care vreau să mi se pună în cârcă e ulcerul tău. Potter îşi consultă ceasul: Fir-ar

să fie! Tocmai s-a închis băcănia de la colțul străzii. Mi-ar fi prins bine un sandvici. Pescui din buzunar un pachet de biscuiți sfărâmați Saltines: Vrei și tu? Nick clătină din cap, iar Potter vârî biscuiții sfărâmați în gură și mototoli ambalajul de celofan: Nu-mi fac bine la tensiune. Au prea mult sodiu, dar, la naiba, când ți-e foame, ți-e foame. Scuturâ firimiturile care îi căzuseră pe costum și îl privi pe Nick cum se plimbă dintr-o parte în alta a camerei: Știi ce, lucrurile se mișcă destul de bine și fără să ai o cădere nervoasă. De ce nu te culci puțin?

— Nu pot. Nick se opri în dreptul ferestrei — orașul Amsterdam se întindea dedesupt ca o mare de lumină: E undeva, acolo. Dacă aș ști unde...

Potter își aprinse o țigară și se deplasă prin cameră după o scrumieră. După șaisprezece ore de muncă, avea o înfățișare ușor afectată. Costumul i se boțise și avea tenul mai palid ca de obicei. Dar, dacă era descurajat de cele mai recente evenimente, în nici un caz nu o arăta. Potter, buldogul. Fără stil, fără șarm, doar un cap gros pe un trup vânjos, toate ambalate într-un costum de poliester.

— O'Hara, pentru numele lui Dumnezeu! Oftă: Culcă-te! E treaba noastră să o găsim.

Nick nu zise nimic.

— Tot n-ai încredere în noi, observă Potter.

— Nu. De ce aș avea?

Potter se așeză și scoase un nor de fum pe gură.

— Te frământă tot timpul ceva, nu? Ce e cu voi, diplomații de carieră din serviciile consulare? Vă învârțiți

în jurul lumii doftoricindu-vă câte un ulcer, reclamându-i mereu pe idioții de la Washington. Apoi vă răsuciți cu fața la public și puneți masca de patrioți. La naiba, nici nu e de mirare că politica noastră externă este în asemenea hal. E administrată de niște schizofrenici.

— Spre deosebire de siguranța statului, care este administrată de niște sociopați.

Potter râse:

— Da? Măcar noi ducem lucrurile la bun sfârșit. De fapt, s-ar putea să te intereseze că tocmai am vorbit cu cei din Berlin. Am aflat ceva noutăți despre cei doi morți.

— Cine erau?

— Șoferul Citroën-ului era neamț, a avut legături cu Mossadul la un moment dat. Vecinii credeau că el și Helga Steinberg erau frate și soră, dar acum e clar că nu erau decât asociați.

— Helga, murmură Nick meditând. Ea este legătura de care avem nevoie. Dacă am găsi-o pe ea...

— Nici o șansă. Helga Steinberg e prea bună. Cunoaște toate trucurile.

— Și asasinul?

Potter se așeză din nou și suflă un nor de fum.

— Asasinul era olandez.

— Vreo legătură cu Helga?

— Nici una. Evident, omul avea o misiune. Dar ea l-a doborât prima. Rânji: Ce țintă! Mi-ar plăcea să o întâlnesc pe muierea asta într-o bună zi. Să sperăm că nu pe o alee întunecată, pe undeva.

— Omul nu avea nici un fel de dosar?

— Nimic. Actele lui indicau că era agent de vânzări pentru o companie reală, cu sediul aici, în Amsterdam. Călătorea mult. Dar iată ceva interesant. Poate e exact scăparea pe care o tot pândim. Acum două zile a avut loc un transfer de fonduri în contul bărbatului. Un transfer mare. Am urmat firul şi am descoperit sursa: compania F. Berkman, tot din Amsterdam. Importă şi exportă cafea. F. Berkman e în branşă de zece ani. Are birouri în mai multe ţări. Dar profitul e minimal. Nu ţi se pare ciudat?

— Cine este acest F. Berkman?

— Nimeni nu ştie. Compania este condusă de un comitet director. Nici unul dintre membri nu l-a întâlnit vreodată.

Nick rămase cu ochii la Potter. Amândoi avură aceeaşi sclipire.

— Magul, zise Nick încet.

— Asta mi-am zis şi eu.

— Iar Sarah a aterizat pe tărâmul lui! Dacă aş fi în locul ei, aş fugi de mi-ar sfârâi călcâiele în cealaltă direcţie!

— Se pare că ea a făcut destule lucruri neprevăzute. Cu siguranţă nu se comportă ca orice muiere speriată.

— Nu, zise Nick, lăsându-se pe pat, epuizat. Nu e o muiere ca oricare alta. E mai deşteaptă.

— Ţi-a căzut cu tronc.

— Aşa s-ar zice.

Potter îl privi uluit.

— E o schimbare față de Lauren.

— O mai ții minte pe Lauren?

— Aha! Cine ar putea-o uita? Erai invidiat de toți bărbații din ambasadă. Ai avut ghinion cu divorțul.

— Asta da greșeală.

— Divorțul?

— Nu, căsnicia.

Potter râse.

— O'Hara, am să-ți împărtășesc un secret. După două divorțuri, până la urmă mi-am dat seama cum stă treaba. Bărbații nu au nevoie de dragoste. Au nevoie de o masă caldă, de cineva care să le calce cămășile și poate de ceva acțiune de vreo trei ori pe săptămână. Dar nu au nevoie de dragoste.

Nick clătină din cap:

— Așa mi-am zis și eu. Până acum câteva săptămâni...

Fu întrerupt de țârâitul telefonului.

— E pentru mine, probabil, zise Potter, turtind mucul țigării în scrumieră.

Se îndreptă spre telefon, dar Nick deja ridicase receptorul.

O clipă nu se auzi nimic. Apoi o voce bărbătească întrebă:

— Domnul Nick O'Hara?

— Da.

— O găsiți la Casa Morro. La miezul nopții. Veniți singur.

— *Cine e la aparat?* se răsti Nick.

— O'Hara, scoate-o din Amsterdam. Mă bazez pe tine.

— Stai!

Convorbirea se încheiase. Înjurând, Nick trânti receptorul în furcă şi alergă spre uşă.

— Ce faci... unde pleci? strigă Potter.

— Mă duc într-un loc numit Casa Morro! Ea va fi acolo.

— Stai aşa! Potter luă receptorul. Să-l sun pe Van Dam. Avem nevoie de întăriri...

— Mă ocup singur de asta!

— O'Hara!

Dar Nick nu mai era acolo.

La nici cinci minute după ce Nick părăsi hotelul la care era cazat, bătrânul primi un telefon. Era informatorul său.

— Femeia e la Casa Morro.

— De unde ştii asta? întrebă bătrânul.

— O'Hara a primit un apel. Nu ştim de la cine. A plecat deja. Compania îl va urma în scurt timp... Nu aveţi prea mult timp.

— Îl trimit pe Kronen după ea chiar acum.

— Dar O'Hara? O să-i stea în cale.

Bătrânul pufni disprețuitor.

— O'Hara? Un detaliu minor, decretă el. Kronen o să aibă grijă de el.

Jonathan Van Dam încheie convorbirea şi se depărtă iute de cabina telefonică. Seara debutase ca orice seară

plăcută de primăvară. Dar acum aerul venit odată cu ceața nopții era rece, și Van Dam simți nevoia să-și încheie nasturii la haină. Era tentant să se întoarcă la căldura camerei de hotel. Dar mai întâi trebuia să se oprească la o farmacie. Avea nevoie de o scuză simplă, o sticlă de antiacid pentru un ulcer iritat sau poate niște lapte de magneziu pentru o digestie lentă. Dacă devenea cineva curios, avea un motiv perfect explicabil pentru scurta lui absență de la hotel.

Se opri la o farmacie non-stop. Farmacista abia ridică ochii de pe revista pe care o citea atunci când Van Dam intră în magazin, cercetând rafturile cu medicamente. Era reconfortant să vezi atâtea mărci americane familiare. Îl făceau să se simtă mai aproape de casă. Clopoțelul de la intrare scoase un clinchet și în farmacie intră un alt client, un bărbat într-un balonzaid negru. Bărbatul tușea zgomotos; se opri în fața raftului cu remedii pentru răceală și își frecă mâinile pentru a le încălzi. Van Dam alese o sticluță de Maalox pentru care plăti opt guldeni, apoi păși din nou afară, în ceață.

Îi luă doar zece minute să ajungă la hotel. Deschise sticluța de Maalox, aruncă o doză terapeutică în chiuvetă și se schimbă în pijamale. Apoi se întinse în pat, cu telefonul lângă el.

În scurt timp aveau să se întâmple diverse lucruri la Casa Morro. Nu voia să se gândească la asta. În toți anii cât lucrase pentru Companie, nu simțise niciodată cum îi flutură gloanțele pe la ureche, nu se implicase niciodată în violențe. Nu ucisese niciodată un om, cel

puțin nu în persoană. Când violența fusese totuși necesară, folosise un intermediar. Chiar și moartea soției sale, Claudia, fusese aranjată de la o depărtare confortabilă. Van Dam nu suporta sângele. Când Claudia a fost împușcată de un hoț, el era pe un alt continent. Până la întoarcerea sa acasă, sângele fusese curățat și podeaua ceruită. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, doar că acum era liber și putred de bogat.

Dar o lună mai târziu primise un bilet. „Vikingul a ciripit", atâta scria acolo. Vikingul era bărbatul care apăsase pe trăgaci.

Van Dam paralizase de frică. Se gândise să dispară, să plece poate în Mexic sau în America de Sud. Dar în fiecare dimineață se trezea în baia de lumină a dormitorului său și își repeta: „Nu, nu pot să-mi las casa, tabieturile..." Așa că aștepta. Și când bătrânul îl contactă în cele din urmă, Van Dam era pregătit să negocieze.

Nu i se ceruseră decât informații. La început date neînsemnate: bugetul cine știe cărui birou consular, programul de zbor al unei companii aeriene de transport. Doar uneori simțea ușoare remușcări. Până la urmă, nu era la fel ca și cum ar fi lucrat pentru KGB. Bătrânul era doar un întreprinzător, nealterat de strategiile politice globale. Nu putea fi considerat drept inamic. Van Dam nu putea fi considerat un trădător.

Dar nu după multă vreme cererile deveniră din ce în ce mai serioase. Și soseau mereu pe nepregătite. Două țârâituri de telefon, apoi pauză, iar Van Dam trebuia să caute un colet lăsat în pădure sau un bilet

îndesat în scorbura vreunui copac. Nu îl văzuse niciodată pe bătrân. Nici măcar nu îi ştia numele real. Nu primise decât un număr de telefon pentru urgenţe. În puţinele dăţi când îl folosise, convorbirile fuseseră scurte şi mediate de o serie de clicuri şi pauze, în mod clar un şir de frecvenţe radio, menite să facă imposibilă urmărirea apelului. Van Dam se găsise prins în capcană de un vânător fără nume şi fără chip. Dar nu era un aranjament neplăcut. Era încă în siguranţă. Avea casa, şi costumele fine, şi coniacul de calitate. De fapt, bătrânul era un stăpân mai curând benign.

— E miezul nopţii, zise Sarah. Unde este?

Corrie înlătură o şuviţă de păr negru de pe obraz şi ridică privirea de la birou.

— Simon vrea dovezi.

— Dar a văzut verigheta.

— Acum vrea să te vadă pe tine. Dar de la distanţă. Trebuie să intri în rol. Du-te la etaj, a doua uşă la dreapta. Uită-te în şifonier. Cred că satinul verde ţi se potriveşte cel mai bine.

— Nu înţeleg.

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului şi surâse. Veioza îi lumina complet chipul şi pentru prima dată Sarah îi observă ridurile din jurul ochilor şi al gurii. Viaţa nu fusese deloc blândă cu ea.

— Pune rochia pe tine, zise ea. Nu există altă cale.

Sarah urcă scările şi ajunse într-un hol slab luminat de o singură aplică Tiffany. Camera nu era încuiată. Înăuntru descoperi un pat lat din alamă şi un

şifonier plin cu costume. Se îmbrăcă în rochia din satin verde şi apoi se privi în oglindă. Materialul subţire i se lipea de sâni şi lăsă să i se zărească sfârcurile. Dar acum decenţa nu mai însemna nimic pentru ea. Nu conta decât supravieţuirea. Şi pentru asta ar fi îmbrăcat orice.

La parter, Corrie o analiză critic.

— Eşti aşa slabă! pufni ea. Şi scoate-ţi ochelarii. Poţi să vezi şi fără ei, nu?

— Destul de bine.

Corrie îi făcu un semn spre vitrină:

— Atunci, du-te. Am eu grijă de poşeta ta. Ia o carte cu tine dacă vrei, dar să stai cu faţa la stradă, ca să te poată vedea. Nu va dura mult.

Draperiile grele de catifea se dădură în lături. Sarah păşi printr-un nor de aer parfumat. Prima oară observă chipurile din stradă, care o priveau cu gura căscată. Oare era şi Geoffrey printre ei?

— Ia loc, îi zise una dintre curve, făcând semn spre un scaun.

Sarah se aşeză, i se întinse o carte. Deschise coperţile şi se uită cu atenţie la prima pagină. Cartea era scrisă în olandeză. Chiar dacă nu înţelegea o boabă, cartea era ca un scut între ea şi bărbaţii de afară. O strânse în mâini atât de tare, încât degetele începură să o doară.

Pentru un timp care-i păru o veşnicie, Sarah rămase neclintită pe scaun, cu cartea în mână. Auzi râsete venind dinspre stradă. Şi paşii trecătorilor pe pietrele cubice. De la discoteca cea mai apropiată

ajungea până aici ritmul sacadat al muzicii. Timpul încetini şi se opri în loc. Avea nervii încordaţi la maximum. Unde era? De ce dura aşa de mult?

Apoi, prin zgomotul care o înconjura, se auzi strigată pe nume. Cartea îi alunecă din mâini şi căzu la podea. Simţi cum îi piere tot sângele din obraji.

Nick o privea, nevenindu-i să creadă, de cealaltă parte a geamului.

— *Sarah?*

Reacţia ei fu imediată. Fugi. Sări printre draperiile de catifea şi zbură în sus pe scări, spre camera unde găsise rochia. Era o fugă lipsită de sens, instinctul unei femei disperate care fugea de durere. Îi era teamă de el. Voia să o rănească, să-l rănească pe Geoffrey.

Dacă ar putea ajunge în cameră, pentru a se putea închide acolo...

Dar, tocmai când trecea pragul, Nick o prinse de mână. Se smulse din strânsoarea lui şi îi trânti uşa în nas, dar el intrase deja în încăpere. Păşind îndărăt, se retrase cât mai departe, până când se lovi cu picioarele de pat. Era captivă.

Tremurând incontrolabil, ţipă la el:

— Ieşi afară!

Bărbatul se apropie de ea, cu mâinile întinse:

— Sarah, ascultă-mă...

— Ticălosule, te urăsc!

El continua să se apropie. Distanţa dintre ei se topea inexorabil. Încercă să-l pocnească. Lovitura îl plesni în plin peste faţă, iar mâna ei mică îi lăsă urme

roşiatice pe obraz. L-ar mai fi plesnit o dată, dacă el nu i-ar fi prins încheieturile, trăgând-o spre el.

— Nu, zise el. Ascultă-mă. Fir-ar să fie, stai locului şi ascultă-mă!

— Te-ai *folosit* de mine!

— Sarah...

— A fost haios? Sau a fost o corvoadă să te culci cu o văduvă pentru CIA?

— Termină!

— Nick, du-te naibii! ţipă ea, zbătându-se inutil în strânsoarea lui. Te-am iubit! Te-am iubit...

Cumva găsi forţa să se desprindă din nou de el, dar inerţia o făcu să cadă pe pat. El se aruncă deasupra ei, prinzându-i încheieturile cu mâinile, imobilizând-o cu totul. Era prea greu. Nu se mai putea lupta cu el. Rămase captivă sub el, suspinând şi frământându-se în van, până când obosi de tot şi rămase moale, vlăguită.

În sfârşit, când ştiu că toată furia ei se stinsese, Nick îi eliberă mâinile. O sărută încet, cald.

— Eu tot te urăsc, zise ea slab.

— Iar eu te iubesc, îi răspunse el.

— Nu mă minţi!

O sărută din nou, lung, nevrând să îşi despartă buzele de ale ei:

— Nu te mint, Sarah. N-am făcut-o niciodată.

— Ai lucrat pentru ei în tot acest timp...

— Nu. Te înşeli. Nu sunt cu ei. M-au prins în corzi. Apoi mi-au zis totul. Sarah, s-a terminat. Nu mai e nevoie să fugi.

— Dar trebuie să îl găsesc.

— Nu ai cum să-l găseşti.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui spunea totul. Chiar şi înainte de a vorbi cuvintele, Sarah ştiu care era răspunsul.

— Îmi pare rău, Sarah. E mort.

Cuvintele lui o loviră aproape fizic. Rămase cu ochii aţintiţi la el, uluită.

— Nu se poate. Dar m-a sunat...

— Nu era el. Era doar un truc al Companiei. O înregistrare.

— Atunci ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în incendiu. Cadavrul găsit chiar era al lui.

Sarah închise ochii, îndurerată:

— Nu înţeleg. Nu mai înţeleg nimic.

— Sarah, Compania ţi-a întins o cursă. Voiau ca Magul să iasă la iveală încercând să dea de tine. Au sperat că va face o greşeală. Că-şi va dezvălui ascunzătoarea. Dar apoi ne-au pierdut. Până la Berlin, cel puţin.

— Iar acum?

— S-a terminat. Operaţiunea a fost anulată. Putem merge acasă.

Acasă. Cuvântul avea ceva miraculos, ca un loc dintr-un basm, un loc despre care nu mai credea că există. Şi Nick avea ceva miraculos. Dar braţele care o înlănţuiau acum erau reale, nu o iluzie. Nick era real. Fusese dintotdeauna.

El se ridică şi o ajută să coboare din pat, strângând-o în braţele lui.

— Sarah, hai să mergem acasă, îi şopti el. La prima oră a dimineaţii. Luăm primul avion spre casă.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat, murmură ea. Nu-mi vine să cred că eşti aici...

Drept răspuns, o întoarse cu faţa spre el. O sărută încet, delicat, nu un sărut pasional, ci unul blând; sărutul îi spuse că se află în siguranţă, că întotdeauna va fi în siguranţă cu Nick O'Hara alături.

Lipiţi unul de altul, ieşiră din cameră cu gândul să coboare la parter. Afară era destul de rece. Dar Nick îi va ţine de cald, aşa cum haina lui îi ţinuse de cald în ziua aceea ploioasă, londoneză. Ajunseră în capul scărilor. Dedesupt se vedea holul de la intrare. Nick se opri încremenit.

La început, ea nu pricepu. Nu vedea decât expresia lui îngrozită. Apoi ochii ei se îndreptară în direcţia în care privea el.

Jos, la baza scărilor se întindea o baltă întunecată. Şi aruncată pe podeaua de lemn era Corrie cu părul ei negru năclăit într-o baie de sânge.

Paisprezece

O umbră se întinse în holul de la intrare. Cineva se mişca prin sufragerie, undeva în afara câmpului lor vizual. Umbra crescu; se apropia de trepte. Nick şi Sarah nu puteau să fugă pe uşa de la intrare fără a trece prin faţa criminalului. Aveau un singur drum liber, şi acesta era îndărăt, pe hol.

Nick o prinse pe Sarah de mână şi o trase departe de scări. De la parter se auzi ţipătul unei femei, paşi în fugă, apoi două bufnituri scurte — gloanţe zburând dintr-un amortizor. Holul părea nesfârşit. Dacă criminalul începea să urce, avea să îi vadă imediat.

Panica o împinse pe Sarah să urce în grabă scările înguste ce duceau spre camera de deasupra. Ajunseseră în mansardă. Nick închise uşa fără zgomot, dar broasca nu avea şi încuietoare. Nu aprinseră lumina. Prin ferestruica mansardei pătrundea strălucirea palidă a oraşului. Distinseră prin întuneric diverse forme şi umbre la picioarele lor: cutii, mobilier vechi, un suport de haine. Nick se ascunse după o ladă, trăgând-o pe Sarah după el. Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

De jos se auzi un trosnet de lemn rupt. Cineva spărgea uşa. Metodic, criminalul îşi croia drum pe hol, spre scara pe unde urcaseră ei. „Te rog, opreşte-te!"se ruga ea. „Te rog, nu veni la mansardă..."

Nick o împinse la podea.

— Stai jos, îi şopti el.

— Unde te duci?

— Când se iveşte ocazia, *fugi*.

— Dar Nick...

El dispăruse deja în întuneric.

Paşii urcau pe scară, către mansardă.

Sarah se ghemui la podea, prea îngrozită să facă vreo mişcare, prea îngrozită ca să mai respire. Treptele scârţâiau din ce în ce mai aproape de ei. În criză de timp, Sarah căută disperată prin întuneric o armă, ceva cu care s-ar fi putut apăra. În jurul ei, podeaua nu-i oferea nimic.

Uşa se dădu de perete. Lumina invadă mansarda.

În aceeaşi clipă, auzi zgomotul inconfundabil al unui pumn care loveşte în plin, apoi o bufnitură care zgâlţâi podeaua. Sări de după cufăr şi îl văzu pe Nick care se lupta cu asasinul, un om pe care nu-l mai văzuse până atunci. Se rostogoleau pe podea. Nick îl mai pocni o dată, dar lovitura alunecă pe obrazul celuilalt. Avantajul lui Nick fusese elementul surpriză. El nu era un luptător antrenat. Criminalul, mânjit de sânge cum era, reuşi să se elibereze din strânsoare şi să-l pocnească pe Nick în stomac, iar acesta gemu şi se rostogoli în direcţie opusă. Criminalul se aruncă

la podea ca să pună mâna pe pistolul care îi zburase din mână şi era acum la câţiva paşi mai încolo.

Încă imobilizat după ultimul pumn, Nick nu reuşi să se mişte suficient de repede. Degetele criminalului se încleştară pe armă. Disperat, Nick se aruncă spre cealaltă mână a omului, dar nu reuşi să apuce decât antebraţul. Încet, inexorabil, ţeava pistolului se îndrepta spre capul lui Nick.

Sarah nu avea timp de gândire, aşa că reacţionă. Moartea era la câţiva centimetri de Nick. Sări de după cufăr. Piciorul îi zvâcni într-un arc stângaci şi îl lovi pe criminal peste mână. Pistolul zbură din nou şi ateriză după o grămadă de cutii. Criminalul, luat pe nepregătite, nu reuşi să evite următoarea lovitură.

Pumnul lui Nick îl nimeri în maxilar. Cu o expresie uluită, atacatorul căzu pe spate. Se lovi cu capul de un cufăr. Leşină pe podea, inert.

Nick se ridică anevoie în picioare.

— Fugi! şopti el.

Sarah deschidea drumul, coborând pe scară spre holul de la etaj. Nick venea la câţiva paşi în urma ei. Pe covor căzuseră cioburi de sticlă de la aplica Tiffany, spartă acum. Alergând spre holul de la intrare, Sarah se gândi la trupul neînsufleţit al lui Corrie. Îi venea rău numai la gândul că va trebui să păşească prin balta de sânge, dar trebuia să o facă pentru a ajunge la ieşire.

Coborî treptele, chinuindu-se să se mişte. Mai avea câţiva paşi până la ieşire. Acolo va fi în siguranţă.

Abia dacă îl zări, şi atunci era deja prea târziu. Mişcarea lui veni fulgerătoare, ca a unui şarpe care

loveşte din întuneric. Simţi o durere aprinsă în braţ. Se simţi smulsă într-o parte, într-o încleştare atât de strânsă, încât nu mai putea să ţipe. Prin faţa ochilor îi trecu sclipirea rece a unui pistol într-o mână înmănuşată. Arma nu era îndreptată spre ea, ci ţintea spre capul scărilor, acolo unde se afla Nick.

Pistolul se descărcă.

Nick se smuci îndărăt, lovit în piept. O pată de sânge îi înflori pe cămaşă. Sarah lăsă să-i scape un ţipăt. Îl striga pe Nick, iarăşi şi iarăşi, în vreme ce era târâtă spre uşă. Aerul rece al nopţii o izbi drept în faţă, apoi fu aruncată pe bancheta din spate a unei maşini. Portiera se trânti cu zgomot. Ridică privirea şi zări pistolul îndreptat spre capul ei.

De-abia atunci desluşi chipul lui Kronen, părul blond spălăcit, rânjetul încremenit. Bărbatul o aşteptase; o aşteptase în mii de gări, în mii de oraşe. Era faţa care îi bântuia cele mai urâte coşmaruri.

Una din feţele iadului.

Van Dam aştepta lângă telefon când Tarasoff îl sună cu veşti despre fiascoul însângerat. O'Hara era la Urgenţă. Doamna Fontaine nu fusese găsită. Tulburat de veşti, Van Dam reuşi să pară potrivit de afectat, într-o măsură acceptabilă.

După ce încheie convorbirea, se ridică din pat şi începu să se învârtească prin cameră. Nu se simţea în apele lui. Îşi făcea griji din pricina acestei noi scăpări ce ducea la compania lui F. Berkman. Acel transfer de fonduri către un asasin plătit fusese deosebit de nechibzuit. Acum Potter prinsese urma şi ticălosul

acesta insistent nu avea să renunțe cu una, cu două. Ray Potter era ca un dulău cu colții prea bine înfipți pentru a mai da drumul prăzii. Trebuia să îl trimită cumva pe o pistă falsă; viitorul lui Van Dam depindea de asta. Dacă bătrânul era prins, era foarte probabil să se comporte pragmatic. Ar folosi orice atu numai ca să scape. Și avea informații, mai exact, nume. Van Dam ar fi fost printre primele deconspirate.

Evenimentele se succedau prea repede! Dacă se ajungea acolo, va avea timp să scape?

Închisoarea. Van Dam se înfioră. La puțin timp după moartea Claudiei, se gândise la închisoare, la cum ar fi fost să fie pus sub lacăt într-o cămăruță întunecată. Se gândise la cei patru pereți, apăsându-l din toate părțile. Se gândise la trupurile nespălate și la mâinile aspre, la lucrurile necuviincioase care se petreceau când mulți bărbați erau aruncați laolaltă. Fusese îngrozit de acele gânduri, iar acum teroarea îl copleși din nou.

Se hotărî să își facă bagajul, pentru orice eventualitate. În câteva minute, avea valiza pregătită. Își imagină posibilul mod de acțiune. Ar fugi pe scări. Ar chema un taxi. S-ar duce direct la Ambasada Rusiei. Era o mișcare pe care o rezervase pentru cele mai disperate momente, o mișcare pe care spera să nu fie nevoit să o facă. Nu-i avea la inimă pe ruși. Se întrebă cum ar fi să-și petreacă tot restul vieții într-un apartament trist din Moscova. Doamne, nu! Asta îl aștepta?

Cu siguranță, rușii l-ar trata bine! Aveau aranjamente speciale pentru dezertori, le ofereau aparta-

mente spațioase și privilegii din abundență. Nu va rămâne muritor de foame. Va avea cineva grijă de el.

Când era un băietan, în Virginia de Vest, el și mama lui locuiau într-o cocioabă cu două cămăruțe, proprietatea companiei de exploatare minieră. Mama lui arunca gunoiul în păduricea din spatele casei, iar când el ieșea noaptea la W.C., auzea șobolanii, sute de șobolani, o armată care-l pândea din beznă. Ar fi făcut orice să evite să iasă. Se ghemuia în pat, luptându-se cu crampele, cu apăsarea. Pentru Van Dam sărăcia fusese mai mult decât o lipsă de confort; fusese teroare pură.

Era prea adâncit în gânduri ca să fie atent la pașii care se auzeau pe coridor. Un ciocănit în ușă îl făcu să sară speriat.

— Da?

— Domnule, am adus raportul situației. Pot să intru?

Tremurând de ușurare, Van Dam îi strigă prin ușă:

— Tarasoff tocmai m-a sunat. Doar dacă a apărut ceva nou...

— Da, domnule, e ceva nou.

Instinctul îl făcu pe Van Dam să crape doar ușa, punând lanțul de siguranță.

Exact când ușa se întredeschise, aceasta fu smulsă din țâțâni, pocnindu-l peste față. Aschii de lemn se împrăștiară pe covor. Van Dam se împletici îndărăt, aproape doborât de durere.

Încercă să se concentreze. În prag apăruse un bărbat îmbrăcat în negru, un om care ar fi trebuit să fie

mort de mult. Privirea lui Van Dam înregistră şi altceva, ceva ce omul ţinea în mână. *De ce?* voi să îi ţipe. Întreg universul lui se reduse la cercul mortal făcut de ţeava revolverului.

— Asta e pentru Eva, anunţă bărbatul.

Apăsă de trei ori pe trăgaci. Trei gloanţe se implântară în pieptul lui Van Dam şi-i explodară în carne.

Impactul îl trimise la podea. Ţipătul lui de durere se înecă într-un şuvoi de sânge, apoi se stinse cu totul. Mai văzu o singură imagine, o lumină, câteva secunde scurte care îl umplură de mirare. Dar era numai lumina unei veioze de hotel. Apoi, încetul cu încetul, lumina se stinse, ca un apus ce se pierde uşor în noapte.

Sarah se ghemui pe podeaua de scândură, cu genunchii la piept. Îi clănţăneau dinţii în gură. Încăperea nu era încălzită, iar rochia din satin verde nu o acoperea bine. Fusese azvârlită în întuneric. Singura lumină pătrundea printr-o ferestruică, de undeva, de sus; erau razele lunii, care spărgeau bariera argintie a norilor. Se întrebă cât era ceasul. Trei? Patru dimineaţa? Pierduse şirul orelor. Groaza prelungise această noapte într-o mică eternitate.

Închise ochii, strângând pleoapele, dar nu vedea decât chipul lui Nick, expresia lui de surpriză şi agonie, apoi sângele, întinzându-se ca prin farmec pe pieptii cămăşii. Simţi cum o sufocă o durere surdă, o durere care se prelinse în şiroaie de lacrimi pe obraji. Îşi lipi faţa de genunchi, iar lacrimile îi boţiră rochia de satin, făcând materialul rece şi umed la atingere.

„Te rog, să fie în viață! se ruga ea. Bunule Dumnezeu, ține-l în viață!"

Dar, chiar dacă el era în viață, ea nu va avea parte de ajutorul lui. Nimeni nu o mai putea ajuta. În întuneric o copleşise conştientizarea acestui fapt simplu: va muri aici. Cu această certitudine, asupra ei se pogorî o pace stranie, o recunoaştere definitivă a faptului că soarta ei era inevitabilă şi că nu avea nici un sens să se împotrivească. Îi era prea frig şi era prea obosită ca să-i mai pese. După zile întregi petrecute în teroare, în sfârşit îşi vedea moartea cu ochii; iar asta o liniştea.

Această pace nouă clarifică multe lucruri. Fără panica de până atunci ce îi tulburase judecata, Sarah putea analiza situația la rece, clinic, în felul în care studiase bacteriile sub lentila microscopului. Ajunse la concluzia că situația era lipsită speranță.

Era ținută într-o cameră de depozitare, undeva la etajul patru al unei clădiri mai vechi. Singura ieşire era uşa, care acum era zăvorâtă bine. Fereastra fusese proiectată pentrů ventilație; era prea mică şi prea sus ca să ajungă la ea. Aroma cafelei îmbibase aerul; îşi aminti de cuptoarele de prăjit pe care le zărise la parter şi de rampa de încărcare, plină cu saci de pânză pe care scria „F. Berkman, Koffie, Hele Bonen". În momentul acela se înfiorase, gândindu-se că sacii erau numai buni pentru a-i transporta cadavrul.

Exista un licăr de speranță dacă această clădire nu era una rezidențială, ci clădirea unei companii. Trebuia

să apară şi muncitorii la un moment dat. Dacă ţipa, poate o auzea cineva.

Atunci îşi aminti că era duminică dimineaţa. Nimeni nu va veni azi la lucru. Cu excepţia lui Kronen.

Se încordă la auzul zgomotelor de paşi. Cineva urca scările. Undeva o uşă se deschise, apoi se trânti cu zgomot. Prin crăpături, zări lumină în încăperea vecină. Doi bărbaţi discutau în olandeză. Unul era Kronen. Cealaltă voce era joasă şi răguşită, aproape de neauzit. Paşii traversară încăperea şi se îndreptară spre uşa ei. Încremeni când auzi zăvorul.

Lumina năvăli năprasnic din camera alăturată. Se chinui să distingă chipurile celor doi bărbaţi care rămaseseră în prag, dar la început nu reuşi să deslueşească decât siluetele lor. Kronen acţionă comutatorul de pe perete. Ceea ce văzu în primă fază, sub lumina rece, fluorescentă, o zgudui.

Omul care o privea de sus... *nu avea faţă.*

Ochii lui erau palizi, lipsiţi de gene, la fel de inerţi ca două pietre reci. Dar, pe măsură ce omul o cerceta, ochii se mişcară; era primul semn de viaţă. Înţelese că se uită la o mască. Faţa era acoperită de un vizor fără formă, confecţionat dintr-un cauciuc de culoarea pielii. Erau vizibili numai ochii şi gura. Părul ce-i mai rămăsese în cap se ţitea ciufulit, câteva petice pe un scalp neted. Cu un macabru simţ al modei, omul îşi ascunsese gâtul sub o lavalieră de mătase roşie.

Ochii lipsiţi de gene se opriră asupra chipului ei. Înainte să îi vorbească, Sarah ştiu cine este. Acesta

era omul supranumit Magul. Omul pe care Geoffrey ar fi trebuit să îl omoare.

— Doamna Simon Dance, zise el.

Vocea era redusă la o şoaptă. Probabil corzile vocale, ca şi restul feţei, îi fuseseră afectate în incendiu:

— Ridică-te să te văd mai bine!

Ea se retrase când omul o prinse de încheietura mâinii.

— Vă rog, zise ea. Nu-mi faceţi rău. Nu ştiu nimic. Chiar nu ştiu nimic.

— A, dar ştii tu ceva. De ce ai plecat din Washington?

— De vină au fost cei de la CIA. M-au păcălit...

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru nimeni!

— Atunci de ce ai venit în Amsterdam?

— Am crezut că aici îl voi găsi pe Goeffrey... adică pe Simon. Vă rog, daţi-mi drumul!

— Să-ţi dau drumul? De ce aş face-o?

Îi pierise graiul. Doar se uita la el, incapabilă să se gândească la vreun motiv pentru care Magul ar trebui să o lase în viaţă. Firește că o va omorî. Toate rugăminţile din lume nu mai puteau schimba asta.

Magul se răsuci către Kronen, care părea profund amuzat.

— Aceasta este femeia de care mi-ai vorbit? îl întrebă el pe albinos, nevenindu-i să creadă. Creatura asta stupidă? Ţi-au trebuit două săptămâni ca să *o* găseşti?

Zâmbetul lui Kronen pieri brusc.

— A fost ajutată, observă el.

— A găsit-o pe Eva fără nici un ajutor.

— E mai isteață decât pare.

— Fără îndoială! Masca se întoarse din nou spre Sarah: Unde este soțul tău?

— Nu știu.

— Ai găsit-o pe Eva. Și pe Helga. Cu siguranță, numai tu știi cum să-ți găsești soțul.

Femeia își plecă ochii în pământ:

— E mort, șopti ea.

— Minți.

— A murit la Berlin. În incendiu.

— Cine zice asta? CIA?

— Da.

— Și tu i-ai crezut? La încuviințarea ei tăcută, omul se răsuci furios spre Kronen: Femeia asta nu are nici o valoare pentru mine! Ne-am irosit timpul! Dacă Dance apare aici de dragul ei, atunci e un mare prost.

Disprețul din vocea lui o enervă pe Sarah. Pentru Mag, viața ei nu valora mai mult decât viața unei insecte. I-ar fi fost extrem de ușor s-o omoare, ca și cum ai strivi un gândac sub talpa pantofului. N-ar fi avut regrete, milă; n-ar fi simțit decât dezgust pentru ea. Simți un nod de furie în stomac. Împinse bărbia înainte, cu o violență nebănuită. Dacă tot murea, măcar să nu moară ca o insectă. Înghițind cu greu, azvârli vorbele asupra lui ca pe niște pietre.

— Și dacă soțul meu apare, zise ea sfidătoare, sper că te va trimite în iad, unde ți-e locul.

Ochii din spatele măştii licăriră de surpriză.

— În iad? Oricum, ne vom întâlni acolo. O eternitate împreună, soţul tău şi cu mine. Eu am simţit deja flăcările pe pielea mea. Ştiu cum este să arzi de viu.

— Eu n-am avut nici un amestec.

— Dar soţul tău a avut.

— E mort! Dacă mă omori pe mine, asta nu-l va face să sufere.

— Eu nu ucid pentru cei morţi. Eu ucid pentru cei vii. Dance e în viaţă.

— Eu sunt nevinovată...

— În branşa asta, zise el molcom, nu există nevinovaţi.

— Şi soţia ta? Ea ce era?

— Soţia mea? Bătrânul rămase cu privirea pierdută în depărtare, ca şi cum ar fi fost hipnotizat de ceva de pe perete. Soţia mea... da. Da, ea era nevinovată. Nu m-am gândit că ea va fi cea care... Se răsuci spre ea: Ştii cum a murit?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar poţi să înţelegi că nu are nici o legătură cu mine?

— Iar eu am fost martor. Am privit-o cum moare.

— Te rog, de ce nu vrei să asculţi...

— Am zărit-o de la fereastra dormitorului, am văzut-o cum se îndreaptă spre maşină. S-a oprit lângă trandafiri şi mi-a făcut semn cu mâna. N-am uitat clipa aceea. Cum mi-a făcut semn... Şi cum mi-a zâmbit. E ca o fotografie fixată aici, în cap. Se bătu

cu degetul pe frunte: Ultima dată când am văzut-o în viață...

Tăcu. Apoi se întoarse spre Kronen și îi ordonă:

— Înainte de zori, mut-o într-un loc mai sigur. Undeva, unde nu poate fi auzită. Dacă Dance nu vine după ea în următoarele două zile, omoar-o. Lent. Tu știi cel mai bine cum.

Kronen zâmbea. Sarah se cutremură când asasinul se aplecă și se jucă cu una din șuvițele ei:

— Da, zise el încet. Eu știu...

Dar omul sări brusc, cu fălcile încleștate. Undeva în clădire se declanșase o alarmă. Deasupra ușii se aprinsese o sirenă roșie.

— Avem un intrus! strigă Kronen.

Ochii Magului clipeau ca două nestemate.

— E Dance, zise el. El trebuie să fie...

Kronen avea deja arma în mână; amândoi ieșiră în goană din încăpere. Ușa se trânti în urma lor. Zăvorul se închise cu zgomot. Sarah rămase singură, cu ochii la sirena roșie.

Efectul era de-a dreptul hipnotic. Roșul, culoarea universală pentru alarmă, culoarea sângelui, a fricii, se aprindea și se stingea deasupra ușii. „Ai să mori cât de curând! urla sirena. În două zile vei fi moartă."

Cu doar câteva momente în urmă își acceptase propria soartă cu calm. Acum frica îi pompa adrenalina prin vene. Voia să trăiască acum! Cuprinsă de panică, se aruncă asupra ușii, dar tăblia acesteia era din stejar masiv, imposibil de dărâmat sau de trecut. *Două zile*, repeta mintea ei. *Două zile*, și va face cu-

noștință cu lama lui Kronen. Așa cum păcătise Eve. Dar Sarah nu putea să gândească atât de departe. Altfel ar fi înnebunit de groază.

Lumina continua să semnaleze alarma. Îi părea că se învârte din ce în ce mai repede, accelerând odată cu bătăile inimii ei.

Se lăsă moale pe ușă și privi încăperea în care era captivă. În graba lor, Kronen și Magul lăsaseră lumina aprinsă. Examină împrejurimile pentru prima dată.

Depozitul nu era gol. Într-un colț erau îngrămădite cutii de carton, ștanțate cu „F. Berkman". Cercetă mai întâi cutiile și descoperi o factură mototolită, scrisă în olandeză. Apoi zări o bandă adezivă în jurul celei mai mari dintre cutii. Smulse banda adezivă și o întinse de câteva ori, testându-i trăinicia. Folosită corect, ar fi putut sugruma pe cineva cu ea. Nu știa dacă avea în ea puterea — sau tăria sufletească — să facă așa ceva. Dar, în situația în care se afla, orice armă, chiar și un metru de bandă adezivă, era un dar venit din rai.

Apoi examină fereastra. O elimină imediat de pe lista posibilelor ieșiri. Nu avea cum să încapă prin ea.

Nu era decât o singură ieșire: ușa. Dar cum să iasă pe acolo?

Scaunele puse unele peste altele îi dădură ideea. Un singur scaun era îndeajuns de ușor ca să fie ridicat și aruncat. Bun! Altă armă. Așezate unul peste altul, scaunele erau așa de grele, că abia reuși să le târască prin încăpere. Planul ei ar fi putut avea șorți de izbândă.

Trase turnul de scaune de o parte a uşii şi legă banda adezivă de picioarele celui de jos. Ea se ascunse de cealaltă parte a uşii. Trase de celălalt capăt. Turnul de scaune se ridică puţin de la podea. Dacă îşi calcula bine momentul, ar fi putut funcţiona ca o capcană. Asta i-ar fi adus un avantaj de câteva secunde, îndeajuns cât să iasă pe uşă.

Repetă fiecare mişcare de mai multe ori. Apoi verifică tot planul cu ochii închişi, până când putu derula mişcările şi orbeşte. Trebuia să funcţioneze. Era singura ei şansă.

Era pregătită. Se urcă pe unul din scaune şi învârti tuburile de neon din tavan, cufundând încăperea în beznă. Asta ar fi în avantajul ei; de acum ştia cum să se mişte prin încăpere şi cu ochii închişi. Când sări de pe scaun, auzi o bubuitură ca de tunet. Era un foc de armă ce reverbera în celelalte clădiri. Afară se auziră strigăte, apoi alte focuri de armă. Clădirea fierbea. În toiul agitaţiei, evadarea ei va fi cu atât mai facilă.

Mai întâi, trebuia să atragă atenţia cuiva. Merse cu unul din scaune la fereastră. Numărând până la trei, azvârli scaunul. Geamul se sparse.

Auzi alte strigăte, apoi paşi care duduiau pe scări. Îşi aduse scaunul în poziţie lângă uşă şi căută prin întuneric după capătul ei de bandă adezivă. Unde era?

Paşii ajunseseră deja în cealaltă încăpere şi acum veneau înspre uşa ei. Zăvorul gemu. Degetele ei căutau cu disperare banda pe podea şi o prinseră exact când uşa se deschidea. În încăpere intră un bărbat, mişcându-se atât de repede, că abia mai avu timp să

reacționeze. Trase de bandă. Îl prinse pe om de picior. Impulsul cu care omul se deplasa aproape că îi smulse banda din mână. Căzu cu zgomot pe podea. Omul se înclină în față și căzu pe burtă. Imediat, căută să se ridice.

Dar Sarah nu-l lăsă. Îl lovi cu toată forța de care era capabilă, aruncându-i scaunul în cap. Simți, mai mult decât auzi, bufnitura surdă a obiectului în osul cranian și oroarea faptei ei o făcu să scape scaunul din mână.

Omul nu mișca. Dar când începu să-i percheziționeze buzunarele, omul începu să geamă, un geamăt stins, groaznic de agonie. Nu-l omorâse. Nu găsi nici o armă în buzunarele lui. S-o fi scăpat? Nu avea vreme să caute în genunchi prin întuneric. Mai bine să fugă cât mai era timp.

Părăsi depozitul și zăvorî ușa în urma ei. „Unul la mână", își zise ea cu un sentiment brutal de satisfacție. Câți mai erau?

Acum trebuia să găsească ieșirea din clădire. Trei etaje și apoi intrarea principală. Putea să treacă neobservată? Nu avea timp de gândire, nu avea timp să încropească un plan. Fiecare nerv, fiecare mușchi se concentra pe acest ultim efort spre libertate. Era doar un pachet de reflexe, un animal, mișcare și instinct.

Trecu iute prin birou și începu să coboare scările. Dar nici nu reuși să coboare câteva trepte, că încremeni pe loc. De undeva de jos se auzeau voci, din ce în ce mai puternice. Kronen urca scările, blocându-i singura ieșire.

Se năpusti din nou în birou şi închise uşa, trăgând zăvorul. Spre deosebire de uşa depozitului, aceasta era una subţire. I-ar fi ţinut pe loc preţ de câteva minute, nu mai mult. Trebuia să găsească o altă cale de ieşire.

Depozitul era o fundătură. Dar în birou, chiar deasupra mesei de lucru, era o fereastră...

Se urcă pe masă şi aruncă o privire afară. Nu vedea decât ceaţa, încolăcindu-se în întuneric. Trase de rama ferestrei, dar geamul nu se clinti. Abia atunci observă că fereastra fusese bătută în cuie. Pentru siguranţă, fără îndoială. Va trebui să spargă sticla.

Prinzându-se de rama geamului pentru a se sprijini, lovi cu putere. Primele trei încercări fură în van; călcâiul ei lovi în geam fără nici un efect. Dar la a patra lovitură geamul se sparse, răsfirând o ploaie de cioburi pe gresia de dedesubt. O lovi o pală de aer rece. Privind afară, văzu că se află, de fapt, chiar sub acoperişul clădirii; la câţiva metri mai jos, sub fereastră, răsărea un alt acoperiş abrupt, cu şindrilă, care se pierdea în beznă. Ce era acolo jos? Putea fi o cădere mortală de la etajul trei, direct pe asfaltul străzii. Sau acoperişul putea să ducă la un altul, adiacent. În cartierele mai vechi din Amsterdam văzuse cum clădirile fuseseră înghesuite una într-alta, iar acoperişurile se lipeau unele de altele, aproape fără întrerupere. Cu ceaţa de afară, nu avea cum să vadă ce ascundea bezna. Numai căderea în gol o va lămuri.

În mod sigur, şindrilele erau ude. Era mai bine să meargă desculţă. Se aplecă şi îşi scoase pantofii. Ob-

servă alarmată sângele care îi curgea pe gleznă. Creierul ei nu înregistra nici o durere; nu făcea decât să consemneze culoarea vie a sângelui care se scurgea din piciorul ei. Dar auzi zgomote: bubuiturile lui Kronen în uşa biroului, iar din depozit, gemetele din ce în ce mai zgomotoase ale bărbatului rănit.

Timpul se scurgea iute.

Păşi prin fereastră pe pervaz. Rochia i se prinse într-un ciob; cu o smucitură disperată, trase de rochie şi o rupse, eliberându-se. Pentru câteva clipe, rămase agăţată de rama geamului, căutând în întuneric un alt punct de sprijin ca să se ridice peste marginea acoperişului. Dar acoperişul era prea înalt, iar cornişa ieşea prea mult în afară. Era blocată.

Zgomotul lemnului spart o împinse la acţiune. Alegerea ei era acum simplă. O moarte lentă sau una rapidă. Să te arunci în întuneric, să simţi o fracţiune de secundă de teroare şi apoi să nu mai simţi nimic era infinit preferabil unei morţi lente în mâinile lui Kronen. Putea suporta gândul morţii. Durerea însă era altceva.

Auzi cum cedează uşa, zgomot urmat de strigătele furioase ale lui Kronen. Cu urletele lui în urechi, îşi dădu drumul de la fereastră.

Ateriză pe acoperişul aflat la câţiva metri dedesubt şi începu să alunece fără voia ei pe şindrilele ude. Nu avea de ce să se prindă ca să se poată opri. Şindrilele erau prea alunecoase; le simţea cum îi scapă. Picioarele zburară în aer; pentru o clipă, se ţinu de marginea acoperişului, de burlan, cu picioarele atârnând în jos.

Cerul nopții înota în ceață deasupra ei, un cer mai frumos decât toate celelalte la care se uitase, pentru că era și ultimul. Degetele amorțite nu o mai puteau ține. Scăpă burlanul din mână. Eternitatea gonea înspre ea în viteză, de undeva, din întunericul de dedesubt.

Cincisprezece

— Este doar o rană superficială.

— Întoarce-te în pat, O'Hara, urlă Potter.

Nick traversă sprinten camera de spital şi trânti uşa de la dulap. Era gol.

— Unde naiba îmi este cămaşa?

— Nu poţi pleca de aici. Ai pierdut prea mult sânge.

— Cămaşa mea, Potter!

— La gunoi. Ai umplut-o de sânge, ai uitat?

Înjurând, Nick dezbracă halatul de spital şi se uită la bandajele de pe umăr. Durerea începea să apară, acum, că efectul calmantelor ce-i fuseseră administrate trecea. Începea să se simtă de parcă cineva l-ar fi lovit cu un baros în piept. Dar nu putea să stea în pat aşteptând să se întâmple ceva. Prea multe ore preţioase trecuseră deja.

— Uite ce e, spuse Potter, de ce nu stai tu întins şi mă laşi pe mine să mă ocup de toate?

Nick se întoarse spre el furios:

— Adică să te ocupi de treburi cum ai făcut-o până acum?

— Şi ce crezi că poţi face tu pentru ea acolo, afară? Spune-mi.

Nick se întoarse la loc, iar supărarea înlocui imediat furia. Lovi peretele cu pumnul:

— O găsisem, Roy! Am avut-o în braţe...

— O vom găsi.

— Cum ai găsit-o pe Eve Fontaine? replică Nick.

Faţa lui Potter se încordă:

— Nu. Nu, sper că nu.

— Atunci ce ai de gând să faci? ţipă Nick.

— Aşteptăm ca tipul acela pe care l-ai lovit să înceapă să vorbească. Nu am putut scoate de la el până acum decât idioţenii. Şi mai avem încă o pistă de urmat, cea a companiei Berkman.

— Percheziţionaţi clădirea!

— Nu putem. Avem nevoie de aprobarea lui Van Dam şi nu dăm de el. De asemenea, mai avem nevoie de dovezi.

— La naiba cu dovezile! murmură Nick, întorcându-se către uşă.

— Unde te duci?

— Să sparg nişte uşi şi să intru.

— O'Hara, nu te poţi duce fără acoperire, spuse Ray şi îl urmă pe coridor.

— Am văzut ce înţelegeţi voi prin acoperire. Cred că prefer să am o armă.

— Ştii cum să tragi?

— Învăţ foarte repede.

— Uite ce este, lasă-mă pe mine să aranjez asta cu Van Dam.

— Van Dam? formă Nick. Tipul ăla nu este în stare să aranjeze nici măcar o excursie la țară! Lovi butonul de la lift, apoi privi insistent hainele lui Potter: Dă-mi cămașa ta!

— Ce?

— Este suficient că intru prin efracție, nu vreau să fiu acuzat și de expunere indecentă.

— Ești nebun! Nu-ți dau cămașa mea. O vei umple de găuri de gloanțe.

Nick lovi din nou butonul de la lift:

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

Ușile liftului se deschiseră brusc. Potter privi nervos cum din lift iese agentul Tarasoff:

— Domnule, spuse acesta. Avem vești noi.

— Ce mai este?

— Acum s-a dat alarma pe frecvența poliției. Au fost semnalate schimburi de focuri. În clădirea Berkman.

Nick și Potter se priviră reciproc.

— Focuri de armă! spuse Nick. Dumnezeule! Sarah...

— Unde este Van Dam? tresări Potter.

— Nu știu, domnule. Tot nu răspunde la telefonul de la hotel.

— Asta e. Hai să mergem, O'Hara! În timp ce toți trei coborau cu liftul, Potter îi șopti lui Nick: Nu știu de ce trebuie să-mi pun cariera în joc pentru tine. Nici măcar nu-mi placi. Dar ai dreptate. Trebuie să ne mișcăm acum. Până nu dă Van Dam aprobarea,

ajungem la azilul de bătrâni. El privi scurt către Tarasoff: Şi acest comentariu este neoficial. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Potter îl privi pe Tarasoff de sus până jos:

— Ce măsură porţi?

— Poftim?

— Măsura de la cămaşă.

— A! Şaisprezece.

— Suficient. Dă-i cămaşa ta domnului O'Hara. M-am săturat să mă uit la pieptul lui păros. Nu-ţi face griji, voi avea eu grijă să nu ţi-o murdărească de sânge.

Tarasoff se conformă imediat, dar arăta destul de penibil numai cu maieu şi sacou. Se îndreptară către garaj.

— Foloseşte staţia şi cheamă echipa la clădirea Berkman.

— Să mai încerc să dau de Van Dam?

Potter ezită, surprinzând privirea alarmată a lui Nick:

— Nu, spuse el până la urmă. Pentru moment, hai să ţinem chestia asta pentru noi.

Tarasoff îl privi încurcat în timp ce deschidea portierele.

— Da, domnule.

Nick se aşeză pe bancheta din spate.

— Ştii ce, Potter, spuse el în timp ce îşi potrivea cămaşa lui Tarasoff, poate că nu eşti chiar aşa de prost cum credeam.

Potter scutură din cap.

— Pe de altă parte, O'Hara, poate că sunt, spuse el. Poate că sunt...

Cu un zgomot înfundat, Sarah ateriză pe spate.

Primul lucru pe care îl simțise fu nedumerirea. Era vie. Pentru Dumnezeu, era vie! Pentru o perioadă care îi păru nesfârșită, ea stătu întinsă acolo pe întuneric, cu suflarea tăiată și cerul învârtindu-se deasupra. Apoi privi în sus spre fereastra deschisă și înțelese că nu căzuse de la o distanță mare și că aterizase pe un acoperiș intermediar.

Strigătele lui Kronen o puseră din nou în mișcare. El stătea la fereastră, împărțind ordine. Din întunericul de dedesubt se auzeau alte voci răspunzându-i. Oamenii lui căutau corpul ei pe pământ. Nu o găseau. Apoi atenția lor se fixă asupra acelui acoperiș intermediar.

Ea se ghemui. Ochii ei se acomodaseră deja cu întunericul. Putea vedea unde începe cerul și unde se termină acoperișul. Apoi, dintr-odată, își dădu seama că nu ochii ei erau problema: cerul se lumina. Diferența era aproape imperceptibilă; dar semnificația era înfricoșătoare. Venea dimineața. În câteva minute avea să devină o țintă ușoară. Până să răsară soarele, ea trebuia să se pună la adăpost.

Fascicule de lanternă se încrucișau dedesubt. Clădirea fu încercuită de oameni, apoi bărbații strigară din nou. Nu găsiseră cadavrul femeii.

Sarah deja se târa pe panta de șindrilă a acoperișului. Unghiul era mai puțin abrupt, așa că ajunse

repede în vârf. Trecu peste creastă şi alunecă uşor spre celălalt acoperiş. Ceaţa părea că o împresoară, învelind-o într-o cochilie protectoare. Rochia se udase, iar satinul i se lipise de piele ca un strat îngheţat. Tălpile goale alunecau pe mortarul zgrunţuros, rănindu-se, dar frigul le amorţise în asemenea măsură, încât nu mai simţea nici o durere. Groaza nu-i permitea să se lase distrasă de nimic; conştientizarea propriei morţi bloca orice alt gând.

Alunecă de pe şindrile pe o suprafaţă plană, cu pietriş; o luă la fugă în lumina palidă a zorilor către o uşă din acoperiş. Mânerul era rece ca gheaţa. Uşa era încuiată. Bătu în ea cu pumnii, bătu în ea până când mâinile i se învineţiră, până când izbucni în plâns, vlăguită. Uşa nu se deschidea. Răsucindu-se în loc, căută o altă cale de scăpare, o altă uşă, o scară. Cerul se lumina cu fiecare secundă. Trebuia să părăsească acoperişul ăsta! Şi, chiar atunci, un strigăt depărtat al unui bărbat o anunţă că fusese deja reperată.

În faţa ei se ridica acoperişul celălalt, un zid vertical de granit. Cu excepţia oblonului, undeva, sus de tot, şi a antenei din vârf, suprafaţa era ca oglinda. Nu avea cum să urce pe aşa ceva.

Strigătele se apropiau. O ţiglă desprinsă căzu de pe acoperiş şi se sparse pe trotuar. Se răsuci şi îl zări pe Kronen care cobora prin fereastra spartă. Venea după ea.

Ca o pasăre prinsă în capcană, dădu roată cuştii ei de pe acoperiş, căutând disperată o cale de ieşire. În partea din spate a clădirii era doar abis până jos, pe

o alee. Alergă de cealaltă parte şi privi în jos. Departe, prin ceaţă, zări strada. Clădirea nu avea balcoane, scări de incendiu, nimic care să îi atenueze căderea dacă ar fi sărit. Doar trotuarul ud, aşteptându-i trupul inert.

Auzi ceva lovindu-se de şindrile. Kronen blestemă; îi căzuse pistolul jos în stradă. Deja ajunsese în vârful celui de-al doilea acoperiş. Mai avea puţin şi o prindea.

Ochii ei reveniră la acoperişul neted ca sticla, o barieră de netrecut între ea şi libertate. Privind spre cer, simţi burniţa rece cum i se lipeşte de obraji, amestecându-se cu lacrimile. „Dac-aş putea să zbor! îşi zise ea. Dacă aş putea să mă înalţ!" Zări printre lacrimi un cablu negru care cobora de-a lungul acoperişului de la antenă. Să fie destul de puternic ca să o susţină? Dacă se rupea cu ea, ar fi căzut până jos, în stradă.

Zgomotul picioarelor lui Kronen pe pietrişul acoperişului o rupse din mrejele acestor ezitări. Apucând cablul, Sarah se trase pe acoperişul abrupt. Degetele de la picioare alunecară, dar la un moment dat se opriră în gol, lipite de zid. Cum zgomotul de paşi se apropia, Sarah se trase în sus, departe de Kronen.

Blestemele lui avură ecou şi pe zidurile din vecinătate. Sarah nu îndrăzni să se uite îndărăt, să vadă dacă venea după ea. Se concentra numai la înaintare, la suprafaţa netedă a ţiglei cenuşii. O dureau degetele. Avea tălpile crestate, umflate. Acoperişul părea să se ridice la nesfârşit; în orice moment se aştepta să audă armele oamenilor lui Kronen, de jos, de pe asfalt, să simtă cum gloanţele i se înfigeau în spate. Dar nu

auzea decât şuieratul vântului şi blestemele lui Kronen. Chiar şi fără pistolul său, Kronen putea să o omoare uşor. O azvârlitură de cuțit ar fi trimis-o în hău, pe asfalt. Dar ştia că Magul o voia vie. Pentru moment.

Continuă să se mişte, neputând zări obiectivul final, neputând să judece cât de mult mai avea de urcat. Cu siguranță, nu mai putea fi mult! îşi zise ea cu disperare. Nu se mai putea ține multă vreme aşa.

Picioarele îi cedară. Cu un țipăt, simți cum tălpile i se desprind de zid. Gravitația o trăgea nemiloasă în jos, o forță de care nu se putea scutura defel. Brațele obosiseră. Căută cu vârful degetelor un obstacol, încordându-şi muşchii până la crampe. Simți cum cablul îi alunecă printre degete. Apoi, împinsă dintr-o parte de o pală de vânt, ceața se răsfiră şi Sarah zări, la numai câțiva centimetri de ea, vârful acoperişului.

Cumva reuşi să-şi adune puterile şi se cățără până acolo. Degetele se prinseră de antenă. Metalul părea aşa solid, atât de zdravăn! Se trase şi ultimii centimetri până în vârf. Acolo căzu moale pe culmea acoperişului, cuprinzând cu brațele laturile sale. Trebuia să se odihnească, fie şi numai pentru câteva secunde. Trebuia să scape de cârcelul care îi cuprinsese gamba piciorului drept.

Dar când întoarse capul şi privi în jos de cealaltă parte, văzu că nu mai avea unde să se ducă. Ajunsese la capătul liniei. Nu mai exista nici un acoperiş care să o preia de aici. Doar căderea liberă până în stradă.

Lacrimi de disperare îi şiroiau pe obraji. Îşi lăsă capul în jos şi plânse pe piatră, plânse ca un copil îngrozit care nu mai avea scăpare. Sunetul hohotelor ei de plâns acoperea orice altceva.

Apoi înţelese că se mai aude ceva, mai întâi foarte slab, apoi din ce în ce mai aproape: două note care sfâşiau zorile iar şi iar. O sirenă.

Şi Kronen o auzi. Se uită la ea ca un om posedat. Păşind dintr-o parte în alta, căuta o modalitate de a urca după ea. Nu exista nici una. Blestemând, prinse cablul în mâini şi porni după ea.

Îl privi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era un tip slab, energic; se mişca precum o maimuţă pe acoperişul abrupt. Disperată, Sarah cercetă cablul, încercând în van să îl deconecteze de la antenă. N-avea să reuşească în timp util. Neavând unde altundeva să se ducă, se îndepărtă de marginea acoperişului. Îi auzea respiraţia măsurată şi greoaie, în vreme ce Kronen se apropia de vârf. Încercă să stea în picioare. Aproape ţopăind pe tălpile rănite, îl aştepta. Sirena era din ce în ce mai aproape. Doar câteva minute! De atât mai avea nevoie!

Degetele lui Kronen apărură pe margine. Înlemnită, Sarah urmări cum apare şi capul. Ochii lui se pironiră într-ai ei. Nu zări ură sau mânie; ceea ce deslușea în ochii lui era infinit mai îngrozitor: anticipaţia. Monstrul abia aştepta să îi cadă în gheare.

— Nu! ţipă ea, sfredelind ceaţa cu ţipătul ei. *Nu!*

Se aruncă asupra lui. Degetele ei îi zgâriau ochii, făcându-l să se retragă spre margine. O prinse de în-

cheietura mâinii, întorcându-i-o cu atâta forță că o făcu să urle de durere. Scăpând din strânsoarea lui, se împletici și aproape își pierdu echilibrul. El se cocoță pe culme. Se apropie încet de ea.

Pentru o clipă, rămaseră împietriți, cântărindu-se din priviri în bătaia vântului. Aici se ajunsese — un duel, ei doi, singuri, pe acoperiș. Unul dintre ei nu avea să scape. Iar ea nu avea de gând să îi cadă vie în gheare.

Kronen vârî mâna în buzunar. Scoase la iveală un cuțit. Chiar și în lumina opacă a zorilor, lama cuțitului sclipea. O ținea relaxat, de parcă nu era altceva decât o jucărie.

Sarah făcu un pas îndărăt. Cât mai avea? Cât mai avea până când retragerea ei o va aduce la cealaltă margine a acoperișului? Cuțitul venea spre ea. Țelul lui nu mai era să o prindă în viață. Avea de gând s-o omoare. Prin ceața dimineții îl zări cum se ghemuiește pentru lansare. Văzu lama îndreptându-se prin aer spre ea. Încrucișă brațele în față, un gest automat de apărare. Durerea izbucni odată cu sângele, căci lama alunecă pe pielea expusă a brațului. Căzu în genunchi. Pantofii lui scârțâiau pe acoperiș, apropiindu-se de ea. Îi pironi rochia cu călcâiul, țintuind-o de acoperiș. Nu mai avea scăpare. Nici măcar nu se putea ridica. În tăcere, urmări lama cum se ridică în aer într-un arc ucigaș.

Dar instinctele ei de sălbăticiune ieșiră la suprafață, într-un act disperat de supraviețuire. Cu un urlet, se aruncă spre genunchii lui. Omul se dezechilibră și se sprijini cu un picior în spate, chinuindu-se să-și

regăsească echilibrul. Ea nu-l lăsă să-şi revină. Sări la piciorul lui de sprijin.

Lovitura îi desprinse piciorul de pe acoperiş. Kronen se contorsionă în aer, căutând un punct de care să se agaţe. Cuţitul îi căzu pe ţiglă. În cădere, apucă să se prindă de vârful acoperişului, dar numai pentru o clipă. Ochii lui se opriră pe chipul lui Sarah; o expresie de infinită surprindere. Alunecă în jos, cu ochii la ea, întinzând braţele către cer. Sarah refuză să-l mai privească. Mult după ce Kronen se izbise de asfalt, ţipătul lui încă îi mai sfâşia timpanele.

I se făcea rău. Lumea părea că se învârte în jurul ei. Lăsând capul în jos, îşi lipi obrazul de ţiglele reci, încercând să se lupte cu starea de vomă. Rămase ghemuită acolo, tremurând, în vreme ce dinspre stradă se amplifica zgomotul sirenelor şi al vocilor. Era prea îngheţată, prea istovită ca să se mai mişte. Numai când auzi glasul lui Nick se trezi la viaţă.

„*Nu este posibil,* îşi zise ea. Am halucinaţii. *L-am văzut murind...*"

Şi totuşi iată-l în stradă, făcându-i semne disperate cu mâna. Lacrimile îi ţâşniră pe obraji. Voia să îi strige că îl iubeşte, că îl va iubi întotdeauna, dar plângea prea tare ca să poată rosti ceva.

— Sarah, nu te mişca! strigă Nick. Chemăm o maşină de pompieri să te dăm jos de acolo!

Îşi şterse lacrimile şi dădu din cap. „S-a terminat", îşi zise ea, privind cum încă trei maşini de poliţie se opresc lângă clădire. „S-a terminat..."

Dar uitase de Mag.

Un zgomot puternic o făcu să se întoarcă. O uşă se deschise şi apoi se trânti. Magul apăruse pe acoperişul plan de dedesubt. Avea o puşcă. Numai ea îl putea vedea. Din stradă, unde erau Nick şi poliţia, el era invizibil. Un om singur, prins pe un acoperiş. Un om care avea de gând să facă un ultim gest de răzbunare. Pentru o clipă rămase pe loc, privind-o, ca un om care tânjeşte după singurul lucru pe care nu îl poate avea. Apoi ridică încet puşca la umăr. Sarah urmări cum ţeava o ocheşte; aşteptă explozia fatală.

Bubuitura puştii se risipi peste acoperişuri. „Unde e durerea? îşi zise ea. De ce nu simt durerea...?"

Apoi, năucită, îl văzu pe Mag cum se dezechilibrează, cu cămaşa pătată de sânge. Puşca îi căzu pe pietriş. Magul scoase un ultim sunet, un ţipăt de moarte sau poate un nume. Cu ochii larg deschişi, el căzu pe spate. Nu mai mişca.

Pe un alt acoperiş ceva sclipi în lumina zorilor. Îi distrase atenţia lui Sarah de la cadavrul însângerat, atrăgându-i privirea cu sclipirea de aur tors. Soarele izbucni prin vălul de ceaţă. Lumină cu o rază umerii şi capul unui bărbat aflat pe un acoperiş la două case mai încolo. Bărbatul luă puşca de la ochi. Vântul îi flutura părul şi cămaşa. Se uita la ea. Nu putea să îi vadă chipul, dar ştiu în acea clipă cine era. În transă, încercă să se ridice în picioare. Încercă să-l strige, ca să-l mai ţină pe loc, să-i mulţumească înainte ca el să se topească în neant.

— Geoffrey! ţipă ea.

Vântul îi purtă vocea departe.

— Nu, vino înapoi! Vino înapoi! strigă ea.

Dar nu văzu decât o ultimă licărire de păr blond, apoi doar acoperişul gol, ud, sclipind în razele soarelui.

Jos în stradă, pocnetul puştii răsună deasupra acoperişurilor. Imediat, cinci poliţişti se lăsară la pământ. Nick îngheţă.

— Ce se petrece? ţipă el.

Potter se întoarse şi lătră către Tarasoff:

— Cine naiba trage acolo?

— Nu sunt de-ai noştri, domnule. Poate poliţia...

— Asta a fost o puşcă, la naiba!

— N-au fost oamenii mei, zise un ofiţer de poliţie olandez, ţindu-şi capul din intrândul unei uşi.

Nick ridică privirea şi văzu că Sarah era în viaţă şi nu păţise nimic. Căută cu înfrigurare spre ferestrele clădirilor înconjurătoare. Cine trăsese? Sarah era ţinta? De aici, din stradă, nu avea cum s-o ajute. Cuprins brusc de panică, îi strigă lui Potter:

— Pentru numele lui Dumnezeu, *fă ceva!*

— Tarasoff! zbieră Potter. Trimite-ţi oamenii sus! Află de unde naiba s-a tras! Se răsuci spre poliţistul olandez: Cât mai e până ajunge scara?

— Cinci, zece minute.

— Păi poate să moară până atunci! zise Nick, pornind spre grupul de clădiri.

Nu acordă nici o atenţie cadavrului care se strivise de asfalt. Trebuia să ajungă la Sarah.

— O'Hara! zbieră Potter. Trebuie să verificăm clădirea mai întâi!

Dar Nick traversase deja strada şi se îndrepta spre uşa clădirii. Nu era încuiată. Înăuntru urcă scările câte două trepte deodată. În tot acest răstimp, înainta cu teama că va auzi alt foc de puşcă, îngrozit că, dacă va ieşi pe acoperiş prea târziu, Sarah putea fi moartă. Dar nu-şi auzi decât propriii paşi pe treptele scării.

Undeva, dedesubt, se trânti o uşă. Vocea lui Potter se ridică spre el:

— O'Hara?

Nick mergea mai departe.

Treptele largi conduceau spre o scară mai mică care urca în spirală spre acoperiş. Sări ultimele trepte şi trecu pragul, ieşind afară.

Aici soarele strălucea cu putere. Nick se opri, uluit de explozia subită de lumină şi îngrozit de ceea ce vedea întins la picioarele sale, pe pietriş. Ochii inerţi ai unui om fără chip îl priveau fără expresie. O lavalieră roşie flutura în vânt, la fel de viu colorată şi alarmantă ca şi sângele care curgea încet din pieptul bărbatului. Lângă el stătea o puşcă.

Uşa acoperişului se dădu în lături. Potter ţâşni prin deschizătură şi aproape că se ciocni de Nick.

— Dumnezeule! zise Potter, cu ochii la cadavru. E Magul! S-a sinucis?

De undeva, de deasupra, se auzi un ţipăt jalnic, un sunet fantomatic de disperare. Nick ridică privirea, îngrozit.

Sarah întindea mâna neajutorată, ca şi cum s-ar fi rugat vântului. Nu-i observă pe Nick şi Potter; privea undeva în depărtare, spre ceva ce numai ea putea

zări. Dar ceea ce striga ea îl cutremură pe Nick. Nu avea nici un sens; era strigătul unei femei îngrozite, ajunse în pragul isteriei. Se răsuci în direcția în care se uita ea, dar nu zări decât acoperişuri, sclipind ud în soare. Şi, ca un ecou printre clădiri, auzi vocea lui Sarah strigând după un bărbat care nu exista.

Când o dădură jos de pe acoperiş, Sarah era tăcută; îşi revenise. Nick stătea chiar lângă ea când o întinseră pe targă. Părea atât de mică şi fragilă, de înghețată! Avea sânge pe brațe. În clipele acelea, nici nu ştia ce îi spune sau ce face; ştia doar că vrea să fie alături de ea.

Jos, în stradă, o aştepta o ambulanță.

— Lasă-mă să merg cu ea, mormăi Nick împingând deoparte mâna lui Potter. Are nevoie de mine.

— O'Hara, să nu le stai în cale.

Nick urcă în ambulanță lângă targa pe care era Sarah. Trează.

— Sarah?

Întoarse capul spre el şi îl privi mirată.

— Am crezut că n-am să te mai văd vreodată, şopti ea.

— Sarah, te iubesc.

Potter îşi vârî capul în ambulanță.

— Dumnezeule, O'Hara, fă-le loc doctorilor!

Nick întoarse capul şi îi văzu pe cei doi medici privindu-l cu reproş.

— Nu, vă rog! se rugă Sarah. Lăsați-l să stea cu mine. Vreau să rămână cu mine.

Potter ridică nedumerit din umeri către cei doi medici. Mormăind, aceştia se puseră pe treabă. Din

schimbul lor de priviri, era limpede ce părere aveau despre acest pasager suplimentar. Dar hotărâră că era mai înțelept să-l lase pe Nick în pace. Din experiență, știau că soții puteau fi extrem de încăpățânați, niște ființe deloc rezonabile. Iar acesta era, în mod evident, teribil de agitat.

Şaisprezece

Cu un copleşitor sentiment de uşurare, Ray Potter privi ambulanța care intra într-o curbă. Chiar şi după ce se îndepărtă, mai putea încă auzi cele două note scoase de sirena acesteia, sfâşiind liniştea acelei dimineți de duminică. În timp ce zgomotul se pierdea pe străzile Amsterdamului, Potter se întinse şi apoi se îndreptă spre cealaltă ambulanță, care parcase câțiva metri mai încolo. Pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, îşi permitea să se simtă obosit. Nu, extenuat era cuvântul cel mai potrivit. Extenuat şi triumfător. Operațiunea luase sfârşit.

Mental el evaluase deja toate câştigurile. Magul şi asociații lui cheie erau morți. Alți patru oameni erau arestați. Şi, în cele din urmă, dar nu şi cel mai puțin important, Sarah Fontaine era în viață.

Avea nevoie, bineînțeles de spitalizare. Prezenta răni la nivelul brațelor şi al picioarelor; probabil că era nevoie de o intervenție chirurgicală. Mai important, avea nevoie de asistență psihiatrică de urgență. Avea halucinații, vedea fantome pe acoperişuri. Având în vedere circumstanțele, isteria ei era perfect justificabilă.

Probabil că vor trece săptămâni, poate luni de zile până să fie recuperată în totalitate după tragedia prin care trecuse. Dar își va reveni. Nu avea nici o îndoială în privința asta. Sarah Fontaine, decise el, era făcută dintr-un material mai tare decât bănuiseră.

Potter privi cum este încărcată următoarea targă în ambulanța care aștepta. Sirena nu va mai fi pornită de această dată; ambii oameni erau morți. Se cutremură amintindu-și imaginea corpului lui Kronen întins pe asfalt. Slavă Domnului că medicii ambulanței făcuseră atât de repede curat! După o noapte numai cu cafea tare stomacul lui Potter abia aștepta un motiv să se răzvrătească. Nu ar fi fost deloc demn, cel puțin, mai ales cu atâția polițiști olandezi în preajmă.

A doua targă era acum amplasată în vehicul. Era Magul, se încruntă Potter, minunându-se de ironia sinuciderii bătrânului. După toți acești ani de urmărire, Magul alesese să se sinucidă. Sau nu o făcuse? Analiza balistică o va confirma cu siguranță. Sinuciderea era singura explicație. Nu mai fusese nici un alt om înarmat. Nici unul, cu excepția celui văzut de Sarah Fontaine, iar ea nu văzuse altceva decât o fantomă.

— Domnule Potter?

Se întoarse. Un polițist olandez se îndrepta spre el dinspre mulțimea adunată.

— Ce s-a întâmplat?

— Este un domn înăuntru care dorește să vă vadă. Un american, cred.

— Să discute cu domnul Tarasoff.

— Spune că nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră.

Potter şopti o înjurătură. Tot ce dorea cu adevărat să facă în acel moment era să se întindă în pat. Dar, în schimb, îl urmă îndeaproape pe poliţist pe lângă oamenii adunaţi, apoi în clădirea companiei F. Berkman. Mirosea a cafea peste tot, amintindu-i că nu mâncase nimic. Un mic dejun ar fi fost minunat în acel moment. Ouă cu costiţă şi apoi un duş fierbinte, dumnezeiesc. La naiba, o merita! Toţi meritau asta. Îşi promise să pună o vorbă bună pentru Tarasoff şi ceilalţi. Îşi făcuseră treaba.

Poliţistul indică din cap spre biroul din faţă:

— Acolo este.

Potter aruncă o privire după uşă şi se încruntă. Omul stătea la fereastră cu spatele. Era îmbrăcat complet în negru. Părul blond al acestuia, care strălucea în lumina soarelui, îi era incredibil de familiar.

Potter intră şi închise uşa.

— Sunt Ray Potter, spuse el. Ai dorit să mă vezi?

Bărbatul se întoarse şi zâmbi:

— Salutare, domnule Potter!

Potter rămase cu ochii holbaţi. Nu era capabil să scoată nici un cuvânt. Putea numai să privească precum un animal idiot. „Ce naiba se întâmplă? gândi el. Şi eu văd fantome?"

Era Simon Dance.

O oră mai târziu, Simon Dance, omul altădată cunoscut sub numele de Geoffrey Fontaine, se întoarse din

nou cu fața la fereastră, privind în gol. Pentru un moment stătu acolo nemișcat, cu silueta în bătaia soarelui.

— Așadar, domnule Potter, asta s-a întâmplat, spuse el încet. Un pic mai complicat decât te așteptai dumneata. Am crezut că vei dori să auzi cum s-au petrecut faptele. În schimb, îți cer numai această favoare.

— Numai de-aș fi știut! De ce nu mi-ai spus astea mai din timp?

— La început, din instinct. Mai apoi au apărut explozibilii în camera mea de hotel. Atunci am fost sigur. Am știut că nu mai pot avea încredere. În nici unul din voi. A fost o scurgere de informații de la bun început. De la nivel înalt, din păcate.

Potter nu spuse nimic. Cumva își dăduse seama cine putea fi.

— Van Dam, spuse Dance.

— De ce ești atât de sigur?

Dance se încruntă:

— De ce părăsește un om camera călduroasă de la hotel pentru a folosi un telefon public?

— Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, imediat după ce l-am înștiințat pe O'Hara.

— Atunci, telefonul a fost de la tine? Înjurând încet, Potter clătină din cap: Înseamnă că este în parte vina mea. Eu i-am dat lui Van Dam toate informațiile. Trebuia să o fac.

Dance dădu din cap:

— Nu am înțeles scurtul lui drum până la cabina telefonică. La început. Apoi am auzit că Kronen și oamenii lui au apărut la Casa Morro la scurt timp după aceea. Atunci am știut că Van Dam l-a sunat pe Mag.

— Uite ce este, am nevoie de mai multe dovezi. Doar nu te aștepți să acționez numai pe baza unui telefon.

— Nu, nu. Problema este deja rezolvată.

— Ce vrei să spui?

— Vei înțelege. În curând.

— Dar referitor la motivul lui? Un om nu devine rău fără un motiv serios!

Cu calm, Dance aprinse o țigară și stinse chibritul:

— Motivele sunt mereu niște lucruri destul de amuzante. Cu toții le avem. Cu toții avem secretele noastre, prioritățile noastre ascunse. Van Dam era un om bogat, după câte am înțeles.

— Nevasta lui i-a lăsat câteva milioane.

— Era bătrână când a murit?

— Până în patruzeci de ani. A fost vorba de o crimă. Un jaf, cred. Van Dam era plecat din țară în acea perioadă.

— Bineînțeles!

Potter era tăcut. Iată. Acesta era motivul. Da, dacă privești suficient de atent, este posibil să-l vezi, ascuns în umbrele trecutului fiecăruia.

— Voi începe o investigație internă, spuse el. Imediat.

Dance zâmbi.

— Nu-i nici o grabă. Nu cred că va putea să dispară prea curând.

— Dar tu? întrebă Potter. Acum, că s-a terminat totul, vei apărea din nou?

Dance suflă încet un nor de fum:

— Nu ştiu ce voi face încă, spuse el, privind trist înainte. Eve a fost singurul lucru care a contat pentru mine. Şi am pierdut-o.

— Mai este totuşi Sarah.

Dance scutură din cap:

— I-am provocat suficientă suferinţă. Se întoarse şi privi din nou pe fereastră: Expertiza balistică îţi va spune că Magul nu a fost ucis de propria lui armă, ci de un glonţ tras de la distanţă. Promite-mi că Sarah nu va afla asta niciodată.

— Dacă asta doreşti...

— Asta este ceea ce doresc.

— Nici măcar nu îţi vei lua la revedere de la ea?

— Este mai bine dacă nu o fac.

Dance privi în stradă. Ultima maşină a poliţiei tocmai pleca. Trecătorii curioşi se îndepărtaseră. Dacă nu ar fi fost petele de sânge de la colţul străzii, aceasta ar fi arătat ca oricare alta din Amsterdam într-o dimineaţă de duminică:

— Domnul O'Hara pare a fi un om bun, spuse el încet. Cred că vor fi fericiţi împreună.

Potter dădu din cap. Da, aşa era, trebuia să recunoască asta, Nick O'Hara nu era deloc rău.

— Spune-mi, Dance, ai iubit-o vreodată pe Sarah?

Dance clătină din cap.

— În tipul ăsta de afacere, dragostea este întotdeauna o greşeală. Nu, nu am iubit-o niciodată. Dar nici nu am vrut să o rănesc vreodată. El îl privi aspru pe Potter: Data viitoare încearcă să nu mai implici oameni nevinovaţi. Este suficient câte mizerii facem noi, fără să-i mai atragem şi pe cei nevinovaţi în afacerile noastre.

Potter se simţi deodată stânjenit. Întreaga operaţiune fusese ideea lui. Dacă Sarah ar fi fost ucisă, el ar fi fost responsabil. Slavă Domnului că scăpase!

— Într-o zi, spuse Dance, îţi voi spune cum ar fi trebuit organizată operaţiunea. Voi sunteţi încă amatori. Dar veţi învăţa. Trase ultimul fum şi stinse ţigara: Acum este timpul să îmi văd de drum. Am o droaie de lucruri de făcut.

— Te vei întoarce în Statele Unite? Dacă da, atunci îţi voi face rost de o identitate nouă.

— Nu este nevoie. Întotdeauna m-am descurcat mai bine singur.

Potter nu îl putea contrazice. Scurta afiliere dintre Dance şi Companie se dovedise a fi aproape fatală pentru experimentatul spion.

— Cred că o schimbare de climă îmi va prinde bine poate, spuse Dance în timp ce se îndrepta spre uşă. Niciodată nu mi-au plăcut umezeala sau temperatura scăzută.

— Dar dacă am nevoie să dau de tine?

— Mă tem că nu voi fi disponibil, domnule Potter.

— Dar... cum dau de tine?

Dance se opri în pragul uşii. Pentru un moment, stătu pe gânduri. Apoi spuse zâmbind.

— Nu ai cum.

Era târziu după-amiaza când Sarah se trezi. Primul lucru pe care îl văzu fură perdelele albe, mişcate de vânt, din cadrul ferestrei. Apoi privirea ei se concentră cu greu pe ghivecele cu lalele roşii şi galbene de pe masa din apropiere. Pe un scaun de lângă pat era Nick, care ţinea o lalea în mână. Era cufundat în somn. Cămaşa lui era mototolită şi transpirată. Părul lui era mai grizonant decât îşi amintea ea. Dar el zâmbea.

Ea se întinse şi îi atinse mâna. El se trezi brusc şi o privi cu ochi roşii:

— Sarah, murmură.

— Bietul meu Nick! Cred că tu ai mai mare nevoie de acest pat decât mine.

— Cum te simţi?

— Ciudat. În siguranţă.

— Eşti în siguranţă, Sarah. El puse deoparte laleaua şi îi cuprinse palma: Chiar eşti.

Ea privi spre masă:

— Dumnezeule, câte flori!

— Cred că am exagerat. Nu am crezut că două duzini de lalele înseamnă aşa de mult.

Ei râseră, în fine, o încercare de râs care se stinse repede. Nici unul dintre ei nu era gata să dea la o parte aşa de repede teama. Nu încă. Prea multe se întâmplaseră. El o privi în linişte şi aşteptă.

— L-am văzut, Nick, spuse ea încet. Ştiu că l-am văzut.

— Nu mai contează, Sarah...

— Dar contează. Pentru mine. Fie că a fost real sau nu, l-am văzut. Ea se lăsă pe spate în perne şi privi insistent tavanul: Şi asta mă voi întreba întotdeauna.

— Atunci când eşti speriată, mintea îţi poate juca feste.

— Poate.

— Eu nu cred în fantome.

— Nici eu. Până azi.

El îi luă mâna şi o duse la buze:

— Dacă a fost o fantomă, atunci îi rămân dator. Pentru că mi-a îngăduit să te păstrez în continuare.

Nick arăta atât de şifonat, atât de obosit, când capul lui se lăsă în palma ei. Un val neaşteptat de tandreţe o cuprinse. El îşi îndreptă capul şi ea văzu, în ochii lui obosiţi, dragostea pe care nu o văzuse niciodată la Geoffrey.

— Te iubesc, Nick, spuse ea. Şi ai dreptate. Poate pentru un moment, am văzut lucruri care nu existau. Am fost atât de speriată! Şi nu era nimeni altcineva care să mă ajute. Numai o fantomă.

— El este mort, Sarah. Faptul că tu l-ai văzut atunci, nu a fost decât pentru a-ţi lua rămas-bun de la el.

Cineva bătea la uşă. Ei îl priviră pe Ray Potter cum bagă capul înăuntru.

— Văd că sunteți amândoi treji, spuse el voios. Pot intra?

Sarah zâmbi:

— Bineînțeles, domnule Potter.

Potter se holbă la ghivecele cu lalele şi fluieră:

— Uau! Ce ai făcut, O'Hara? Vrei să-ți deschizi o florărie?

— Am fost romantic numai.

— Romantic? Un nepriceput ca tine? Potter îi făcu lui Sarah cu ochiul: Mai bine îi spui acestui individ să se radă. Până nu este arestat pentru vagabondaj.

Ea atinse bărbia lui Nick:

— Eu cred că arată tocmai bine.

Potter clătină din cap dezaprobator.

— Asta dovedeşte încă o dată că dragostea este oarbă. Îi aruncă lui Sarah o privire plină de înțelesuri: Doctorul a spus că te vei putea externa dimineață. Crezi că eşti în stare?

— Cred că da. Ea arătă către brațul rănit: Mă doare încă. A fost nevoie să-mi pună mai mult de o duzină de copci. Nick o cuprinse pe după umeri şi ea îl privi: Dar sunt sigură că voi fi bine.

Pentru câteva secunde, Potter îi privi în linişte.

— Da, spuse el în final. Cred că vei fi bine.

— Deci operațiunea ta s-a încheiat? întrebă Nick.

— Aproape. Încă mai avem câteva... detalii de clarificat. Câteva lucruri la care nu ne-am aşteptat. Dar ştii cum este în meseria asta. Pentru orice victorie ai

şi ceva pierderi. Acei agenţi morţi în Margate... Eve Fontaine...

— Şi Geoffrey, spuse Sarah încet.

Potter tăcu din nou.

— Oricum, spuse el după o scurtă pauză, voi ce veţi face acum?

— O să mergem acasă, spuse Nick, luând mâna lui Sarah. Avem un zbor spre Washington poimâine.

— Şi apoi?

Privirea lui Nick se întoarse către Sarah.

— Te vom anunţa, spuse el încet.

Se lăsă liniştea în cameră. Potter pricepu mesajul limpede ca lumina zilei. Era timpul să-i lase singuri. El se ridică şi îl bătu pe Nick pe spate:

— Ei bine, vă urez noroc amândurora. Voi pune o vorbă bună pe lângă şeful tău, Nick. Asta dacă vrei să-ţi recapeţi vechea slujbă.

Nick nu răspunse. Privirea lui era încă fixată asupra lui Sarah.

— Bine, spuse Potter, în timp ce se îndrepta nebăgat în seamă către uşă. Atunci, îi voi spune bătrânului Ambrose că Nick O'Hara îl trimite la dracu'.

Din pragul uşii se mai întoarse odată ca să-l vadă pe Nick cum o strânge în braţe pe Sarah. Ei nu rostiseră nici o vorbă, dar felul în care se ţineau în braţe spunea totul. Potter clătină din cap şi zâmbi. Da, Simon Dance avea dreptate. Nick şi Sarah vor fi fericiţi împreună.

Deodată soarele după-amiezei se arătă printre nori şi inundă camera în lumină, încât Potter închise ochii. Atunci Nick luă în palme faţa lui Sarah şi o sărută. Şi, în timp ce privea cum buzele celor doi se întâlnesc, lui Ray Potter i se păru că deodată toate umbrele pământului dispăruseră, luând cu ele pentru totdeauna fantoma lui Geoffrey Fontaine.

Apariții recente:

STELLA RIMINGTON, *Risc maxim*

P.T. DEUTERMANN, *Hăitașii*

JEANNETTE ANGELL, *Call-girl. Memoriile unei dame de companie*

PAUL DOHERTY, *Sânge și purpură*

În curând:

STELLA RIMINGTON, *Cârtița*

P.T. DEUTERMANN, *Train Man*

JEANNETTE ANGELL, *Madam*

ALEX KAVA, *Un rău necesar*

ERICA SPINDLER, *Criminalul*

MARTIN O'BRIEN, *Detectivul Jacquout*

Blondi